

DEN MODERNA ANTROPOLOGIN

Allmänt om modern geologi och paleontologi (inklusive paleoantropologi)

Alla fynd och alla diskussioner av mänskliga och andra lämningar dateras, sätts in i en tidsram. Denna utgöres av de så kallade geologiska tidsåldrarna. De senaste 590 miljoner åren indelas i tre större perioder: paleozoicum eller jordens forntid sträckte sig från tiden för c:a 590 miljoner år sedan till 248 miljoner år sedan, mesozoicum eller jordens medeltid från tiden för c:a 248 miljoner år sedan till tiden för c:a 65 miljoner år sedan och cenozoicum de senaste 65 miljoner åren. Paleozoicum indelas vidare i kambrium (590–505), ordovicium (505–438), silur (438–408), devon (408–360), karbon (360–286) och perm (286–248). Mesozoicum indelas i trias (248–213), jura (213–144) och krita (144–65). Cenozoicum indelas i paleocen (65–55), eocen (55–38), oligocen (38–25), miocen (25–5), pliocen (5–2), pleistocen (2 000 000–11 000) och holocen (de senaste 11 000 åren).

Dessa tidsåldrar är indelade efter avgörande förändringar i geologin, faunan och floran, vilka kan spåras i de olika skikten. De olika tidsåldrarnas längd har först bestämts endast relativt enligt de olika lagrens tjocklek och efter en föreställning om att sedimentering sker med en likformig hastighet. Men de absoluta värdena har varit mycket svårare att bestämma. I äldre framställningar finns genomgående betydligt yngre dateringar. Inte heller i dag råder enighet ens om när de senaste tidsåldrarna började eller hur länge de varade. Ovan angavs pliocens början till tiden för 5 miljoner år sedan. Nyligen har man föreslagit andra tider för pliocens början: alltifrån 2,7 miljoner år till 15 miljoner år. Många vertebratpaleontologer (forskare som studerar utdöda ryggradsdjur) förordar tiden 10–12 miljoner år. Andra forskare har med kalium-argon-metoden angivit tiden till 4,5–6 miljoner år. När uppfattningarna skiljer sig åt så mycket som uppemot 500 procent också för de epoker som ligger oss närmast, kan man inte räkna med vederhäftiga uppgifter om de mer avlägsna tidsåldrarna.

Den amerikanske geologen Edmund M. Spieker sade år 1956 i ett anförande för Amerikanska förbundet för oljegeologer: ”Jag undrar hur många av oss som inser att tidsskalan fastställdes i sin nuvarande form omkring år 1840. Hur mycket av världens geologi kände man till år 1840? Ett stycke av Västeuropa, inte alltför grundligt, och en ännu mindre remsa av östra Nordamerika. Hela Asien, Afrika, Sydamerika och det mesta av Nordamerika var så gott som okända. Hur vågade pionjärerna antaga att deras skala skulle stämma med stenen på dessa väldiga områden, det allra mesta av världen? Endast med dogmatiskt antagande... Och i många delar av världen, framför allt Indien och Sydamerika, stämmer den inte. Men också där tillämpade man den!”

Vad den moderna antropologin lär om människans ursprung

Här följer en kort sammanfattning av vad den moderna antropologin lär om människans ursprung. Till att börja med kan det allmänna faktum konstateras att alla nu levande människor och deras förfäder åtminstone i det man kallar historisk tid, alltså de senaste c:a 6000 åren, är medlemmar av en och samma biologiska art, som kallas *Homo sapiens*.

Existerande rasskillnader föreligger alltså inom arten och är inte större än att man och kvinna av olika raser kan få livs- och fortplantningsdugliga barn.

Om man säger att den darwinistiskt inriktade moderna antropologin lär att människan härstammar från aporna, måste man göra det tillägget att de apor som avses inte är de nutida arterna av människoapor, alltså chimpansen, gorillan och orangutangen, utan sedan länge utdöda apliknande varelser, som tänks ha varit förfäder till såväl dessa nutida apor som den nutida människan.

De första apliknande varelserna framträdde på oligocentiden, som beräknas ha börjat för 38 miljoner år sedan. De första apor, man anser ha tillhört den utvecklingslinje, som sedan ledde till människan, uppstod på miocentiden, som sträckte sig från 25 miljoner år sedan till 5 miljoner år sedan. Bland dessa apor märks de dryopithecina (i träd levande aporna) *proconsul africanus* och *ramapithecus*

Sedan kom pliocentiden. Under denna tid sägs de första hominiderna ha framträtt. Begreppen hominid och hominoid skall hållas isär. Med hominid avses människolika varelser som går på två ben. Hominoid betecknar den större biologiska artgrupp som innefattar både apor och människor. Den äldsta kända hominiden är *australopithecus* och sägs ha levat för närmare 4 miljoner år sedan. Namnet *australopithecus* syftar inte alls på kontinenten Australien utan betyder rätt och slätt sydlig apa, liksom Australien betyder Sydlandet.

Enligt antropologerna var *australopithecus* mellan 120 och 150 cm lång och hade en kranievolym på mellan 300 och 600 cm³. Den var mycket lik den nutida människan från halsen och nedåt, medan huvudet uppvisade somliga aplika och somliga människolika drag.

En gren av *australopithecus*, den så kallade *gracila* eller lättare *australopithecus*, anses ha givit upphov till *homo habilis* för ungefär 2 miljoner år sedan, alltså i början av pleistocentiden. *Homo habilis* sägs ha liknat *australopithecus* med den skillnaden att kranievolumen var större, mellan 600 och 750 cm³.

Homo habilis anses ha varit anfader till *homo erectus*, den art som omfattar Javamänniskan och Pekingmänniskan för omkring 1 500 000 år sedan. *Homo erectus* nådde en längd av 150 till 180 cm och hade en kranievolym, som varierade mellan 700 och 1300 cm³. De flesta antropologer anser numera att *homo erectus* liksom *australopithecus* och *homo habilis* såg nästan ut som nutida människor från nacken och nedåt. Pannan sluttade dock bakåt, ögonbrynsryggarna var kraftiga, käkar och tänder var stora och underkäken saknade haka. Man antar att *homo erectus* levde i Afrika, Asien och Europa till för omkring 200 000 år sedan.

Paleoantropologer tror att den anatomiskt sett nutida människan (den så kallade *homo sapiens sapiens*) gradvis utvecklades ur *homo erectus*. Någon gång mellan 400 000 och 300 000 år före vår tid sägs den första tidiga *homo sapiens*, den så kallade arkaiska *homo sapiens*, ha framträtt. Hennes skalle hade en volym nästan lika stor som den nutida människans men uppvisade några av de drag som kännetecknar *homo erectus*, såsom tjock skalle, bakåtvikande panna och stora ögonbrynsryggar, ehuru allt detta i mindre grad än *homo erectus*. Exempel på denna kategori utgör fynden från Swanscombe i England, Steinheim i Tyskland och Fontchevade och Arago i Frankrike. Eftersom de nämnda skullfynden företer drag som i viss mån kännetecknar neanderthalarna, klassificeras de också som tillhörande förneanderthaltyperna. De flesta antropologer utgår numera ifrån att både de anatomiskt

nutida människorna och de klassiska västeuropeiska neanderthalarna utvecklats ur hominider av förneanderthal- eller tidig homo-sapiens-typ.

Kvarlevor av neanderthalmänniskor har hittats i pleistocena lager, som är mellan 30 000 och 150 000 år gamla. Sedan man i senare delen av 1900-talet funnit kvarlevor av tidiga homo-sapiens-individer i lager, som är långt äldre än 150 000 år, har man kunnat avföra de klassiska västeuropeiska neanderthalarna från det rakt nedstigande ledet från homo erectus till den nutida människan.

Den anatomiskt nutida cro-magnon-människan framträdde i Europa för c:a 30 000 år sedan. Tidigare brukade antropologer säga att den anatomiskt nutida homo sapiens sapiens framträdde först för 40 000 år sedan, men i ljuset av de fynd man gjort i Border Cave i Sydafrika säger nu många av dem att homo sapiens sapiens uppträdde för omkring 100 000 år sedan.

Nutida människors skallvolym varierar från 1000 till 2000 cm³, med ett genomsnitt på c:a 1350. Det är en populär men felaktig föreställning att det inte finns någon korrelation mellan hjärnstorlek och intelligens. Det har publicerats minst 26 studier av 39 oberoende stickprov som visat en korrelation på cirka 0,20 mellan skallomfång och intelligenskvot. Det har också publicerats minst sex studier, som medelst noggrannare teknik, nämligen direkt skanning av hjärnan med magnetresonansavbildning, visat en korrelation av cirka 0,40 mellan hjärnstorlek och intelligenskvot. Det sistnämnda betyder att de med 2 liter hjärna har i genomsnitt 40 procent högre intelligens än de med bara 1 liter hjärna.

Exakt var, när eller hur australopithecus gav upphov till homo habilis eller homo habilis gav upphov till homo erectus eller homo erectus gav upphov till människan av nutida slag förklarar antropologerna inte.

Det finns alltså stora luckor i framställningen av människans förmenta stamträd. Till exempel saknas det nästan helt fossil, som skulle kunna överbrygga gapet mellan de miocena aporna och de pliocena förfäderna till nutidens apor och människor, och i synnerhet gäller detta tiden för mellan 8 och 4 miljoner år sedan.

Antropologerna tror säkert att de en dag kommer att finna fossil som fyller de besvärande luckorna. Men – och detta är mycket viktigt – det finns ingen anledning antaga att de fossil man hittar kommer att kunna användas till stöd för den darwinistiska evolutionen. Antag att man finner att anatomiskt sett nutida människor levde samtidigt med dryopithecus eller för bara en miljon år sedan. Det skulle räcka för att man kunde kasta ut hela de gängse framställningarna om människans uppkomst genom fönstret.

Man har faktiskt gjort sådana fynd, men dem har man passligt nog städat undan eller låtit falla i glömska. Många av dem gjordes i tiden efter att Darwin gav ut sin bok *The Origin of Species* (1859). På den tiden fanns ingen knäsat teori om människans uppkomst att försvara och alltså heller ingen prestige inblandad. Professionella forskare gjorde många fynd, som i dag aldrig skulle godtagas, eftersom de strider mot den verklighetsuppfattning man investerat så mycken prestige i. De flesta av dessa fynd gjordes före år 1895, det år då Eugène Dubois fann Javamänniskan, den första förmänskliga hominid man kunde sätta in i stamträdet mellan dryopithecus och den nutida människan.

Javamänniskan hittades i lager tillhörande mellersta pleistocen, allmänt ansedd för 800 000 år gamla. Fyndet blev epokgörande. Från och med nu skulle forskare inte vänta sig finna fossil av eller artefakter efter anatomiskt nutida människor i lika gamla eller äldre lager.

År 1979 fann antropologer vid Laetoli i Tanzania mänskliga fotspår i vulkanaska, som avsattes för över 3 600 000 år sedan. Mary Leakey och andra har sagt att dessa fotspår inte kan skiljas från dem nutida människor gör. Men enligt det stamträd över människans biologiska evolution, som blivit gängse dogm, fanns vid denna tid inga människor, vare sig av den nutida arten, homo sapiens, eller över huvud taget några människor, endast en tänkt förfader som kallas australopithecus och mer liknade apa än människa. De fossila benen av australopithecus visar att de hade fötter som var avgjort apliknande.

Fynden vid Laetoli är långt ifrån de enda som visar att anatomiskt sett nutida människor levde för miljoner år sedan. År 1965 fann Bryan Patterson och W. W. Howells vid Kanapoi i Kenya ett mänskligt överarmsben, som bedömdes vara över 4 miljoner år gammalt. Antropologer vid University of California sade att detta ben knappast kan skiljas från det av en nutida människa. Också har den välkände antropologen Richard Leakey sagt att det lårben, som hittades vid Lake Turkana i Kenya år 1929, inte kan skiljas från ett lårben av en nutida människa. Detta lårben sägs vara omkring 2 miljoner år gammalt och hänföres till homo habilis, en apliknande förfader till människan. Men eftersom detta lårben hittades isolerat, kan man inte utesluta möjligheten att också hela det övriga skelettet var av en anatomiskt sett nutida människa, varmed föreställningen om att den nutida människan utvecklats ur en apliknande förfader de senaste fåtalet miljoner år ramlar ut genom fönstret. Intressant nog var det skelett, den tyske antropologen Hans Reck hittade år 1913 i Olduvairavinen i Tanganjika (nuvarande Tanzania), just ett sådant, det vill säga omöjligt att skilja från en nutida människas skelett. Det var fullständigt fossilifierat och inbäddat i sten, så att det kostade Reck stor möda att hugga fram det ur stenen. Det stenlager skelettet hittades i anses ha avsatts för över en miljon år sedan.

Här är det värt att påpeka att enligt den allmänt gällande antropologiska dogmatiken uppstod människor av anatomiskt sett nutida slag, alltså homo sapiens sapiens, först för 100 000 år sedan i Afrika. Vidare gör samma dogmatik gällande att dessa människor utvandrade till andra kontinenter först långt senare. Man hävdar att de tidigare evolutionära stadierna, de som ledde från australopithecus och fram till och med homo erectus, alla genomgicks i Gamla Världen. Majoriteten antropologer anser att människor invandrade till den amerikanska dubbelkontinenten först för 12 000 år sedan, medan vissa forskare är beredda att medge att detta skedde för 25 000 år, men alltså inte längre tillbaka.

Några kritiska synpunkter

Den officiella vetenskapen tillämpar en dubbelmoral däri att den kräver mycket starkare bevis för avvikande ideer och rön än för sådana som överensstämmer med redan godtagen dogmatik.

Denna dubbelmoral beskrivs så här av arkeologen George Carter: "När en ny idé läggs fram, är den nödvändigtvis en utmaning mot den tidigare idén. Detta stör dem som hyllar den tidigare idén och hotar deras trygghet. Den normala reaktionen är vrede. Man angriper då den nya idén och kräver att den måste äga en hög grad av visshet. Ju mer den avviker från den

tidigare idén, desto högre är den grad av visshet man kräver av den. Därmed utgår man ifrån att den gamla ordningen vilar på bevis av mycket hög kvalitet, men vid undersökning visar det sig att detta sällan är riktigt.”

Det är en allvarlig villfarelse att fossilens vittnesbörd ger oss en någotsånär fullständig bild av det förflutna. I själva verket är fossil förhållandevis sällsynta företeelser i naturen. Stora lag av antropologer har finkammat hundratals kilometer havsstränder utan att finna ett enda mänskligt fossil, en enda artefakt, där det tiderna igenom måste ha levat miljontals människor. Tjeerd H. van Andel undersökte i amerikanska Wyoming en serie sandstens- och skifferavlagringar, vilka tydligen delvis legat i en bukt liknande dagens Mexikanska golfen. Man vet med vilken hastighet sediment avlagras i Mexikanska golfen. van Andel överförde dessa värden på skikten i Wyoming och beräknade att de torde ha kunnat avlagras på 100 000 år. Emellertid var geologer och paleontologer överens om att skiktserien omfattar en tidrymd av 6 miljoner år. Det betyder alltså att 5 900 000 år av avlagringar saknas. van Andel skrev: ”Vi kan upprepa experimentet på andra ställen. Gång på gång finner vi att stenavlagringarna tar endast en liten bråkdel av den tillgängliga tiden i anspråk, vanligen 1 till 10 procent... således förefaller det geologiska vittnesbördet vara ytterligt ofullständigt.” Enligt van Andel förhåller det sig inte mycket bättre med havsbotten: ”I Sydatlanten, till exempel finns knappt hälften av de senaste 125 miljoner åren avspeglade i sedimenten. Det är inte bättre i de andra världshaven och för visso sämre för grunda vatten- och för kontinentmiljöer.”

Paleontologen J. Wyatt Durham har påpekat att omkring 4 100 000 fossilifierbara marina arter har existerat sedan kambrium för cirka 600 miljoner år sedan. Likväl har man lyckats förteckna endast 93 000 fossila arter. Detta skulle betyda att ungefär 1 fossil art på 44 har upptäckts. Durham ansåg emellertid att detta tal är för stort, ”förmodligen ligger 1 på 100 närmare verkligheten”. Med landlevande organismer är det ännu sämre. Paleontologerna David M. Raup och Steven Stanley uppskattade att det levat 982 miljoner arter under jordens hela historia, att jämföra med de 130 000 kända fossila arterna. De drog slutsatsen att endast omkring 0,13 promille av de arter som någonsin levat under dessa 600 miljoner återfunnits som fossil.

Det är lätt att inse vad detta har med människans förhistoria att göra. Om allt vi vet om de äldsta människorna är fossila lämningar och artefakter, och dessa är så förtvivlat sällsynta; om det av 6 miljoner år av geologiska processer finns kvar lämningar motsvarande endast 100 000 år, så betyder det att vi egentligen inte vet något väsentligt om det förflutna. Under de 5 900 000 år, som inte återfinns i de geologiska skikten, kan många civilisationer uppstå och nå svindlande höjder för att sedan försvinna utan att lämna några spår efter sig.

ESOTERISK ANTROPOLOGI

MÅNKEDJAN

MÅNKEDJANS FEM FÖRSTA EONER

Tredje sjuklotet, även kallat månkedjan, bestod av två kausala klot, två mentala klot, två emotionala klot och ett fysiskt klot. Det lägsta klotet finns kvar såsom månen, därav kedjans namn. Den nuvarande månen är emellertid endast en liten återstod av en betydligt större planet. Månen är på väg att upplösas och kommer att helt förintas i vårt sjuklots sjunde och sista eon.

Det mål, som satts för månkedjans mänsklighet, var förvärv av 46-medvetenhet. De som nådde detta mål kallas barhishad-pitrier. De barhishad-pitrier, som senare arbetat med evolutionen i vårt sjuklot, hade där till uppgift att leda mänsklighetens fysiska evolution och bildade därför den så kallade sjunde skapande hierarkin. Det finns sju s.k. skapande hierarkier, vilka egentligen är parallella evolutionsvägar för monaderna.

De människomonader, som i första sjuklotet nådde det för detta sjuklot uppsatta målet, kallas asuraer. De tjänstgjorde i andra sjuklotet som barhishad-pitrier och i tredje sjuklotet som agnishvatta-pitrier.

Månkedjan är också känd under namnet ”Brahmås skymningskropp”.

Om tredje sjuklotets fem första eoner finns endast få uppgifter förutom om djurriket. De monader, som tillhörde detta djurrike, hade till största delen varit växtmonader i andra sjuklotet, mineralmonader i första sjuklotet och har nu, i fjärde sjuklotet, nått människoriket eller högre.

De längst komna monaderna i detta tredje sjuklotets djurrike inträdde i sjuklotet i fjärde eonen på klot 4 (månen) och blev där apliknande däggdjur. Dessa kan indelas i två grupper. Den första gruppens individer var ganska intelligenta och visade inte fruktan för människor, som ville dem väl, ehuru de inte lät sig tämjas.

Den andra gruppens individer var högre utvecklade och betydligt mer intelligenta än den första gruppens individer. De var alldeles tama, levde tillsammans med människor, betjänade dem på olika sätt och var dem mycket tillgivna. Dessa djur kausaliserade i fjärde eonen i klot 4 (månen). I klot 5, 6 och 7 utvecklade de mänskliga emotional- och mentalthöljen. Kausalhöljet var fullständigt format men uppvisade en ringa grad av utveckling. Dessa nyblivna människor lämnade månkedjan i mitten av sjunde eonen och fick därmed tre eoner

av mänsklig evolution i tredje sjuklotet. Till denna grupp hörde monader, som i vårt sjuklot när femte naturriket, däribland de nuvarande 44-jagen M. och K.H.

Den förstnämnda gruppen deltog inte i den fortsatta evolutionen i fjärde eonen efter klot 4 utan sov igenom den tid "livsvågen" (huvuddelen av monaderna) genomgick klot 5, 6 och 7. Den sov likaledes igenom livsvågens fortsatta evolution i femte eonens klot 1, 2 och 3. Mycket snart efter den fysiska döden miste de sina emotional- och mentalhöljen, varpå de sov i mentalvärlden utan kontakt med lägre världar.

I femte eonen, återigen i klot 4, uppträdde de som stora aplika djur. Som sådana blev de tända av människor och tjänstgjorde som väktare av deras egendom och lekkamrater till deras barn, varvid de utvecklade en mycket stark tillgivenhet till människor. Individer ur denna grupp kausaliserade i denna femte eon. Bland dessa märks individer, som i vårt sjuklot blivit kausaljag, däribland H.P.B, C.W.L. och A.B. Den först nämnda monaden kausaliserade genom vilja, den andra genom intellekt och de tredje genom visdom. Detta är tre "riktiga" kausaliseringsätten.

Dessa individer var naturligtvis hädanefter definitivt mänskliga och har idag samma kausalhöljen som de erhöll i mánkedjan. (Detta beträffande "samma kausalhöljen" är inte alldeles exakt, som senare skall förklaras.) I klot 5 var de människor men deltog inte i den därvarande mänsklighetens liv utan svävade omkring i planetens atmosfär ungefär som fiskar i vatten. De var inte tillräckligt framskridna för att inkarnera i den därvarande mänskligheten.

Deras nya emotionalhölje i klot 5 frambragtes genom att det bildades ett slags utväxt runt triadens emotionalatom. Emotionalhöljet fick en mera bestämd form och utvecklades, medan monaderna svävade i klot 5. Likaledes utvecklades mentalhöljet, när monaderna svävade i mentalatmosfären i klot 6, och kausalhöljet utvecklades i klot 7. Förbättringen visade sig sedan under monadernas nedstigande i atmosfärerna i klot 1, 2 och 3 i sjätte eonen. Där var nämligen den materia, som attraherades till ettvar av höljen, av en bättre kvalitet och bättre sammanhängande. Det verkliga framåtskridandet skedde dock i klot 4.

Bland de mest framskridna djuren i femte eonen fanns en grupp, som levde nära primitiva människor och som är av särskilt intresse, då dess individer kausaliserade på ett av de "felaktiga" sätten, i detta fall genom en intensiv fåfänga. Detta stimulerade i abnorm grad deras separativa känsla, deras vilja att leva åtskilda från andra, tills detta framkallade ett gensvar från kausala energier och kausalhöljet bildades. Glöm inte att kausalhöljet är separationshöljet, som skiljer icke endast människan från djuren utan också individen från gruppen och grupper från varandra! De tilläts tydligen kausalisera, därför att de hade blivit sämre i stället för bättre, om de fått fortsätta som djur. De var på sitt sätt skickliga men ägde knappast någon annan egenskap än stolthet. De kom att bilda vad som i esoteriska historien kallas den orangea gruppen. Deras kausalhöljen uppvisade nämligen föga annan färg än en svag nyans av orange. Till antalet var de något fler än två miljoner.

Efter döden levde de sovande och drömmande i kausalvärlden, tills de återföddes i sjätte eonen, på klot 4.

En tredje grupp djurmonader kausaliserade genom beundran av de människor de kom i kontakt med och försökte efterapa. De hade ingen stark kärlek eller vilja att tjäna men mycken läraktighet och beredvillighet att lyda. De kausaliserade genom att utveckla intelligensen, och deras intellekt var beredvilligt att underkasta sig disciplin, samarbete och insåg fördelarna

med samfällt arbete och nödvändigheten av lydnad. När de dog, medförde de till mellantillvaron denna känsla för samfällt arbete och vilja att underkasta sig ledning, vilket blev dem till stort gagn i framtiden. De kom att utgöra den grupp som kallas den gula, därför att deras kausalhöljen företedde en klar gyllengul färg. De uppgick till nästan tre miljoner.

De saknade inte känslor, men dessa var själviska mer än kärleksfulla. De tycktes att i mentalhöljet ha utvecklat egenskaper, som borde ha uppstått i emotionalhöljet, och då grundade på kärlek och närda med hängivenhet.

Det fanns också en fjärde grupp av individer, som kausaliserat genom tillgivenhet. Deras kausalhöljen var rosa till färgen, och de var till antalet drygt tre miljoner.

En femte grupp kausaliserade genom rädsla. Det rörde sig här om individer, som blivit utsatta för människors grymhet och därför sökte utvägar att undkomma denna. Därmed utvecklade de intellektet till den grad att kausalenergi framkallades och kausalhöljet bildades. Inom denna grupp fanns individer, som kausaliserade genom en intensiv vilja att tillfoga andra varelser smärta, varigenom de ingavs en känsla av makt över dessa. Denna grupp kallas rädsla-och-makt-gruppen.

Vi skall följa dessa gruppers historia i månkedjans sjätte eon, där de utvecklades som människor enligt de förutsättningar som deras olika kausaliseringsätt anvisade dem.

Det synes som om endast de tre rätta kausaliseringsätten ingick i planen. Dessa innebar att kausala energier framkallades ovanifrån, medan de felaktiga sätten var resultat av människors felaktiga handlande.

I femte eonen fanns många mänskliga samhällen spridda över hela klot 4. Somliga av dessa var helt och hållet primitiva, medan andra var organiserade av mer framskridna individer. Av de primitiva samhällena var somliga fredliga och tog till vapen endast i självförsvar, medan andra var vilda och förde ständiga krig för blotta nöjet att döda och plåga. Vissa av dessa primitiva samhällen var nomadiserande, medan andra var bofasta och ägnade sig åt boskapsskötsel.

De mer framskridna samhällena hade byggt städer, där befolkningen bestod av olika klasser, som ägnade sig åt handel, hantverk och så vidare. De hade en verklig civilisation, ett ordnat statsskick med lagar, regering och förvaltning. De hade religion och skriftspråk. De utgjorde inga länder eller nationer enligt vårt sätt att se, utan samhället bestod av en större stad med omgivande landsbygd och tillhörande byar. Dyliga stadsstater ingick skiftande förbund med varandra beträffande handel, gemensamt försvar med mera.

Den längst komna mänskligheten på månen var samlad i en dylik stadsstat belägen nära ekvatorn. Själva staden, helt byggd i sten, hade många tusen invånare, fördelade i olika kvarter efter samhällsklasserna. Dessa människor skulle nå målet för tredje sjuklotet, förvärvet av 46-medvetenhet.

Månen hade en egen andlig hierarki, individer tillhörande femte naturriket, vilka kommit från andra sjuklotet (den så kallade Venuskedjan) för att bistå medvetenhetsutvecklingen i månkedjan. Dessa individer bodde på ett högt och mycket svårtillgängligt berg, men alla intelligentare människor var vid denna tid på det klara med hierarkins existens, och de mest utvecklade var lärjungar till hierarkin och hade av den fått lära sig att i utomkroppsliga

tillstånd komma i kontakt med dess medlemmar. Regeringen i den mest framskridna staten stod i förbindelse med hierarkin och tog ledning av den i alla viktigare frågor.

MÅNKEDJANS SJÄTTE EON

Den för mänskligheten viktiga evolutionen skedde på fjärde klotet (månen). De individer, som kausaliserat i den föregående, femte eonen, inkarnerade här som människor. De var avgjort primitiva, men flertalet var varken vilda eller brutala. De bodde på en ö. De stred inte inbördes annat än när födan blev knapp, men de stred mycket mot intränglingar från fastlandet, vilka var särskilt brutala kannibaler, oerhört grymma och mycket fruktade. Öfolket dödade alla de tog till fånga men varken torterade dem som levande eller åt dem som döda. Vildarna från fastlandet var de som i föregående eon kausaliserade genom rädsla.

Öfolket levde i egendomsgemenskap och promiskuitet. Livet mellan inkarnationerna var mycket kortvarigt, endast ett fåtal år, och de återföddes i den egna stammen.

Mars, en främling och mer framskriden människa, anlände till öfolket, blev dess ledare och lärde dem att göra upp eld och att odla jord. Mars blir senare, i vår tid, känd som 44-jaget M. Senare kom en annan framskriden individ, Merkurius (i vår tid 44-jaget K.H.), och under hans inflytande nådde öfolket en viss grad av civilisation.

Efter en tid återvände Mars till sitt eget land och sin egen stad. Denna var avgjort civiliserad, med stora och vackra byggnader, butiker och verkstäder, och man använde djur både som drag- och riddjur. Man drev handel med andra städer, och städerna var sinsemellan förbundna med kanaler.

Den ledande staden, huvudstad i ett slags imperium, var indelad i flera kvarter bebodda av olika samhällsklasser. I stadskärnan bodde människor av ett tydligt högre slag än övriga, och dessa utgjorde den härskande klassen. Härskaren och hans närmaste rådgivare stod i förbindelse med en grupp människor, som levde avskilt i ett svårtillgängligt område. Dessa, som när de senare förvärvat 46-medvetenhet kom att kallas månherrarna, var själva lärjungar till mycket högre stående individer, andrajag

Dessa andrajag befallde imperiets härskare att utrota de brutala vildarna, som bodde längs kusten, vilket också skedde. Därpå kunde öfolket flytta över till fastlandet och bilda en koloni, som införlivades med imperiet.

Dessa åtgärder ingick planenligt i förberedelserna för månkedjans domedag, som inföll just i sjätte eonen. Domedagen innebär att de människomonader, som förutsätts inte kunna följa med i det stegrande evolutionstempo som kännetecknar sjuklotets två à tre sista eoner, tas ur inkarnation, då det varken skulle finnas organismer eller samhällsförhållanden lämpliga för deras låga stadium. Efter sin sista inkarnation i månkedjan ingick de i ett tillstånd av sömn i kausalhöljet. Många andra, likaledes alltför primitiva grupper av människor, dödades genom naturkatastrofer såsom jordbävningar, vilka ödelade hela landområden, så att månens befolkning starkt minskades.

Efter domedagen riktade de evolutionsövervakande krafterna alla ansträngningar mot att pressa de kvarvarande människomonaderna fram så snabbt som möjligt och förberedde dem därvid för evolutionen i nästa sjuklot, jordkedjan.

Hela den stam, som Mars och Merkurius delvis civiliserade, överlevde domedagen liksom många andra individer, som senare, i vår eon, blev kausaljag och högre jag. Likaså Mars' och Merkurius' släktingar och tjänare räddade sig för fortsatt evolution tack vare sin hängivenhet till dessa sina ledare.

Den orangea gruppen inkarnerade för det mesta i stadsbefolkningarna, där dess individer drogs till varandra på grund av likheten i tanke- och känsloliv och det gemensamma föraktet för alla andra. Deras fåfänga och högfärd ledde dock till mycket inbördes gräl. Deras separativa inställningar intensifierades, så att mentalhöljet alltmer blev till ett skal, som hindrade nya, annorlunda intryck att tränga igenom.

De undertryckte djuriska lidelser med hårdhet, känslökyla och asketism. Därmed svalt de ut begär och känslor i stället för att förädla dem, exempelvis de sexuella känslorna dödade de i stället för att höja dem till kärlek. Därmed försvagades emotionalhöljet efterhand, så att de i varje liv hade mindre av känslor och tenderade till könlöshet. De drev individualismen mycket långt, vilket ledde till ständiga gräl och strider.

De bildade samhällen, men dessa upplöstes, eftersom alla ville härska och ingen underordna sig någon annan. Varje försök, som högre utvecklade individer gjorde att hjälpa eller leda dem, medförde endast avund och misstänksamhet, då det sågs som försök att taga makten över dem eller nedsätta dem. De växte i högmod, blev kalla och beräknande, saknade medkänsla och ånger.

I klot 5 (emotionalklotet) förblev de verksamma men endast kortvarigt, då emotionalhöljet atrofierade. I klot 6 (lägre mentala klotet) hårdnade mentalhöljet och förlorade sin plasticitet.

Den gula gruppen, som kausaliserade i femte eonen genom beundran, var läraktig och lät leda sig. Dess medlemmar tenderade att födas i stadsbefolkningar, vari de under inkarnationerna ökade avsevärt i intelligens och steg i samhällsklasserna. De var fria från mycket högmod, så att deras aura inte var orange utan klart gyllengul.

De saknade inte känslor, och deras känslor ledde dem att samarbeta med och lyda dem som var klokare än de själva, men detta gjorde de inte av kärlek utan av själviskhet, då de insåg detta vara till deras eget gagn. De gav intrycket av att i mentalhöljet ha utvecklat de egenskaper som borde ha sitt upphov i emotionalhöljet. Därför var emotionalhöljet otillräckligt utvecklat, och de gagnades blott föga av sin vistelse i klot 5 men utvecklades avsevärt i det mentala i klot 6.

Vistelsen i klot 5, 6 och 7 var till störst gagn för de grupper av monader som kausaliserat på någon av de tre "rätta" sätten och följaktligen utvecklades allsidigt och inte ensidigt mentalt såsom de orangea och gula, ty individerna i de två sistnämnda grupperna måste senare utveckla de känslor som de tidigare antingen förkrympt eller försummat. I det långa loppet måste alla förmågor utvecklas fullständigt, och vid betraktandet av det stora evolutionsförloppet från omedvetenhet till allvetenhet synes den ena eller andra metoden mista den enorma betydelse den synes ha för oss i vår okunnighet och ensidiga uppfattning.

Allteftersom under sjätte eonen klot 5, 6 och 7 nåddes av den aktiverande vågen av evolutionsmonader, gjorde de mer framskridna människorna mycket stora emotionala och mentala framsteg. Eftersom domedagen eliminerat de efterblivna och alltför långsamma, fanns ingen hämsko på evolutionen utan var växandet både stadigare och snabbare än förut.

När sjätte eonen var fullbordad, började man göra förberedelser för de utomordentliga betingelserna för den sjunde och sista eonen, under vilken alla evolutionsmonaderna och mycket av involutionsmaterien överflyttades till det följande sjuklotet, jordkedjan.

MÅNKEDJANS SJUNDE EON

Sjunde eonen i ett sjuklot skiljer sig från de föregående eonerna däri att, allteftersom evolutions- och involutionsmonaderna lämnar ett klot för att fortsätta till nästa, det tömda klotet ingår i vilotillstånd inför den slutgiltiga upplösningen. Dessutom sker det i varje klot att vissa monader däri, vilka är oförmögna till fortsatt evolution i sjuklotet, lämnar detta och därefter inväntar återfödelse i nästa sjuklot. De övriga fortsätter naturligtvis till nästa klot i ordningen.

Den orangea gruppen lämnade sålunda sjuklotet i klot 1 (kausalt klot). De hade så inneslutit sig i sitt mentala skal och så svultit ut ansatserna till ett emotionelhölje att de inte tryggt kunde gå ned ytterligare ett steg, till det mentala. Dessutom var de alldeles för högmodiga för att göra det. Deras kausalhölje var ett stelt skal, inte en levande, expanderande form, och att låta dem ingå i det mentala klotet 2 skulle ha medfört en ödesdiger förhärdning av det mentala.

Manu var mycket missnöjd med dessa orangea människor och gjorde sitt bästa för att få dem avlägsnade från sjuklotet. Senare uppträdde de som medlemmar av det svarta prästerskapet i Atlantis och anförare i upproret mot planethierarkin. Sedan de avförts från klot 1, vistades de i tillståndet mellan kedjorna.

Bland dem, som lämnade månkedjan i klot 1, fanns också sådana individer, som förvärvat 46-medvetenhet och alltså räknas till de "framgångsrika" i månkedjan.

Övriga människomonader, däribland medlemmarna av den gula gruppen, fortsatte till klot 2. Bland dem, som fortsatte från klot 1 till klot 2, fanns även några, som blivit 46-jag i klot 1. Dessa blev 45-jag i klot 2.

Den gula gruppens medlemmar avfördes från kedjan i klot 2, eftersom de inte tillräckligt närt sitt känsloliv för att kunna bilda någotsånär välutvecklade emotionelhöljen, så att de kunde existera i klot 3 (emotionalt klot). Men deras läroaktighet och lydnad gagnade dem, så att de i Atlantis kunde verka som sådana medlemmar av lägre prästerskapet som inte gjorde uppror mot hierarkin. De bildade gradvis emotionelhöljen av god kvalitet.

Både de orangea och de gula ingick i jordkedjan först i fjärde eonen. De var nämligen alldeles för framskridna för att inkarnera i de tre första eonernas mänskligheter.

Principen synes vara att monaden i varje klot utvecklar de egenskaper och förmågor som för sitt fulla uttryck behöver det material nästa klot i ordningen erbjuder.

Ytterligare en grupp monader, som blivit 46-jag, lämnade mánkedjan i klot 2.

Ett mindre antal, som blivit 46-jag, lämnade sjuklotet i klot 3 och anträdde en av de sju vägarna. En grupp av dessa 46-jag är av särskilt intresse för oss, eftersom den kom att utgöra en avdelning av månherarna, den grupp som i *Den hemliga läran* kallas barhishad-pitrier. De fick till uppgift att övervaka de fysiska formernas evolution i jordkedjan. Denna grupp hade kausaliserat i fjärde eonen i en stadsbefolkning där de, omgivna av mer framskridna människor, hade stimulerats till snabb utveckling. Sedan dessa 46-jag lämnat mánkedjan, begav de sig till det område i rymden, där jordkedjan redan höll på att byggas. Till dem sällade sig senare andra varelser, som skulle ägna sig åt detta slags arbete.

I klot 4 (mánen) blev förhållandena nu mycket annorlunda, ty när tiden för klotets död nalkades, lämnade det överväldigande flertalet av människo- och djurmonaderna kedjan och ingick i månens pralaya i avvaktan på att överföras till jordkedjan, när denna kunde göras färdig för dem. Det var således en mycket liten befolkning, som lämnades att fortsätta evolutionen på klot 5, 6 och 7.

Den grupp människomonader, som vi särskilt följt och som är känd som tjänarnas grupp, uppvisade en tydlig förbättring på klot 4. Kausalhöljet var väl markerat, intelligensen mer utvecklad, och tillgivenheten för de högre stående hade djupnat och stärkts. I stället för en lidelse var den nu en stadig känsla och deras mest utmärkande egenskap. Även om instinkten att tjána alltjämt var blind och endast halvt medveten, var likväl viljan att tjána och behaga de högre stående individer, som de var hängivna, nu det alltbehärskande motivet i deras liv. I framtiden skulle detta förbli deras kännetecken genom den långa serie inkarnationer de fick genomgå i jordkedjan, där de skulle utföra mycket pionjärarbete. De sista inkarnationer de levde på mánen blev de sammanförda med varandra, något som hade krävt mycken förberedelse av de övervakande instanserna. Genom att låta grupper av kausalväsen inkarnera tillsammans stärker de övervakande instanserna deras band sinsemellan. I detta fall förbereddes de för framtida grupparbete.

Dessa individer utmärktes av en viss inströmning av energi från andratriaden, vilket visade sig i att det bildades en tråd av materia mellan andratriadens essentialatom och mentalatom, en tråd som förstärktes och vidgades.

Det finns många människor, som intellektuellt sett är mer framskridna än dessa men som inte uppvisar denna förbindelse mellan det essentiala och kausala, ty denna förbindelse sammanhänger med fröet till viljan att tjána, vilken saknas hos dessa för övrigt mer framskridna människor.

Denna grupp innehåller individer av många typer, ingalunda enbart dem tillhörande en enda stråle. De har kausaliserat på något av de tre "rätta" sätten, alltså antingen vilja, visdom eller verksamhet, efter att ha blivit stimulerade genom hängivenhet till någon högre stående individ.

Kausaliseringssättet medför endast en uppdelning inom huvudgruppen, inverkar på längden av tillståndet mellan inkarnationerna men påverkar inte i övrigt effektiviteten i tjänandet.

I spetsen för tjänaregruppen stod många som nu blivit 45-jag. Långt framom dem stod de som redan i mánkedjan blivit 46-jag och som nu står under ledning av ännu högre väsen. Den som ledde verksamheten i slutet av mánkedjan var manu för sjunde rotrasen i klot 4.

Sedan tjänarna diskarnerat sista gången i mánkedjan och då hade nått den nivå som krävdes på klot 4, samlades de i mentalvärlden, där de stannade mycket länge. I sitt subjektiva tillstånd därstädes hade de alltid bilderna av dem de älskat framför sig, i synnerhet bilderna av de mer framskridna jag som de var särskilt hängivna. Denna starka hängivenhet gagnade mycket deras utveckling, hjälpte fram deras högre egenskaper, så att de senare blev mer mottagliga för de inflytanden som nådde dem, när de vistades i tillståndet mellan sjukloten.

Dessa individer tillhörde den större grupp som Blavatsky kallade solpitrier och Sinnett pitrier av första klassen.

De två tidigare nämnda grupperna av mer framskridna mänmänniskor skall nu behandlas. Till den ena gruppen hörde Mars och Merkurius, vilka är ämnade att bli respektive manu och bodhisattva för sjätte rotrasen på jorden i innevarande eon (Merkurius blev senare 46-jaget Pytagoras och i vår tid 44-jaget K.H.). Andra i denna grupp är nu 44- eller 45-jag jämte sina lärjungar, som nu är 46-jag och kausaljag. Också den andra gruppen omfattade många individer, som sedan dess blivit 45-jag, 46-jag och kausaljag. Det var dessa två grupper, som i huvudsak utgjorde kärnan till det som skall bli det planetariska kollektivväsendet, den "himmelska människan", för jordkedjan.

Av de primitiva mänmänniskorna fanns dels de som hade kausalhöljen av mer embryoniskt slag, eller trådform, andra som hade något bättre strukturerade men ändå inte fullt utbildade kausalhöljen, sådana av flätverksform.

Somliga av individerna med trådiga kausalhöljen fortsatte sin evolution på klot 5 och utvecklade där kausalhöljen av flätverksform, varigenom de övergick till den närmast över dem stående klassen. Likaledes fortsatte ett antal av individerna med kausalhöljen av flätverksform sin evolution på klot 5, 6 och 7, så att de fullständigade sitt kausalhölje och därmed ingick i den närmast högre klassen.

Klot 5, 6 och 7 synes ha använts som ett slags drivhus för att möjliggöra för grupper och individer, som på klot 4 inte lyckades nå närmast högre stadium, att förvärva de egenskaper och förmågor som kunde lyfta upp dem till detta högre stadium. Dessa planeter var mer centra än klot. De hade endast en fåtalig befolkning, eftersom den överväldigande majoriteten av människo- och djurmonaderna redan förflyttats från mánkedjan till tillståndet mellan sjukloten. Antalet minskades ytterligare allteftersom grupper av monader kontinuerligt skickades ut från kloten, när dessa började inträda i vilotillståndet.

De som skickades ut från klot 5 var sådana som redan tidigare förvärvat lärjungaskapet och nu kunde bli 46-jag, andra var förutvarande flätverksmänniskor som kunnat fullständiga kausalhöljet, åter andra var linjemänniskor som kunnat bygga ut kausalhöljet till flätverksform.

Sedan dessa grupper lämnat klot 5, var de återstående individerna sådana som inte lyckats bli 46-jag (målet för mánkedjan) men likväl kommit så långt i sin mänskliga evolution att de kunde utstå och gagnas av den forceringsprocess som igångsattes i klot 6 (mentalt klot). Däribland märktes exempelvis den individ som långt senare på jorden skulle bli Gautama Buddha och andra, som numera är tredjejag och kosmiska jag. De hade såsom primitiva människor lämnat andra sjuklotet i sjunde eonen, då de inte förmått genomgå forceringsprocessen i denna kedjas klot 5, 6 och 7. Därefter inträdde de i mánkedjan, i dess fjärde eon, fortfarande som primitiva människor, men kunde redan i sjunde eonens klot 6

avlägga sina bodhisattvalöften. Förutsättningarna var emellertid inte desamma som senare var rådande på jorden. Det fanns ett slags himmelskt råd i en himlavärld – buddhisternas sukhâvatî – och det stora väsen, för vilket de avlade löftena och vilket såsom tjänstgörande buddha emottog dem, var Buddha Dîpânkara, som kommit från fjärde kedjan i Venus' 49-klot och som var medlem av "generalstaben".

I klot 7 tog den individ, som skulle bli Gautama, såväl första, som andra, tredje och fjärde initiationen. Likaledes i klot 7 förvärvades lärjungaskapet av några, som nu är minst 45-jag, däribland 45-jaget Jupiter.

MÅNKEDJANS EVOLUTIONSPRODUKTER

De huvudsakliga grupper av väsen, vilka framträdde som produkter av månkedjan, när manifestationen där fullbordats, var följande:

- 1) De som nådde målet för denna kedja och blev 46-jag, arhater.
- 2) Mån människor av första ordningen, indelade i sex klasser.
- 3) Mån människor av andra ordningen med kausalhöljen av flätverkstyp.
- 4) Mån människor av tredje ordningen med kausalhöljen av linjetyp.
- 5) Måndjur av första ordningen.
- 6) Måndjur av andra ordningen.
- 7) Måndjur av tredje ordningen.
- 8) Mån växter.
- 9) Mån mineraler.
- 10) Månelementaler tillhörande tredje, andra och första elementalrikena.

Dessa grupper skall nu beskrivas något utförligare.

1) *Mån arhater*. För dessa öppnade sig sju expansionsvägar. Det är inte känt, om dessa var desamma som finns idag, men åtminstone en var snarlik, den väg som leder sina vandrare till arbete för de lägre naturrikenas evolution. Medlemmarna av denna grupp, i den esoteriska litteraturen kallade månherrar, barhishader eller barhishad-pitrier, stannade kvar i de lägre världarna för att verksamt bistå mänskligheten i dess framtida evolution i jordens sjuklot.

Det fanns fyra klasser av barhishader. Den första klassen kom från klot 7 i månkedjan, hade kausalhöljet som sitt lägsta hölje och förestod evolutionsarbetet i första eonen. Den andra klassen kom från klot 6, hade mentalhöljet som sitt lägsta hölje och förestod evolutionsarbetet i andra eonen. Den tredje klassen kom från klot 5, hade emotionalhöljet som sitt lägsta hölje och förestod evolutionsarbetet i tredje eonen. Den fjärde klassen kom från klot 4, alltså själva månen, hade eterhöljet som sitt lägsta hölje och förestod evolutionsarbetet i fjärde eonen. Fjärde klassen var den mest framskridna, första klassen den minst framskridna.

Var och en av de fyra klasserna hade sju underklasser alltefter sina olika grader av evolution, varför det fanns 28 underklasser av barhishader, som arbetade med jordkedjans evolution, sju underklasser i varje eon. En dylik grupp av sju underklasser skall inte förväxlas med en annan sjufald, nämligen sjutalet av skapande hierarkier, innefattande barhishader, agnishvattaer (augoeider) osv.

Barhishaderna tillhör den sjunde skapande hierarkin och har under sig en otalig härskara av devaer, vilka är de verkliga byggnadsarbetarna avseende de levande varelsernas former. Barhishaderna kan liknas vid byggmästarna, dem som fastställer formerna och leder arbetet.

2) *Mån människor av första ordningen.* Under 46-jagen kom en stor och brokig grupp, som kan kallas månmänniskor av första ordningen. Den innefattade sex klasser: 1) lärjungar lägre än 46-jag, alltså kausaljag och mentaljag; 2) icke-lärjungar på god väg att bli lärjungar; 3–6) dem som hade varit de mest framskridna måndjuren och kausaliserade med förvärv av fullständigt kausalhölje i femte, sjätte eller sjunde eonen.

De som redan i månkedjan var lärjungar, alltså första klassen, har i likhet med barhishaderna för länge sedan blivit 45-jag eller högre, och de flesta av dessa har lämnat Jorden.

Andra klassens medlemmar hade kausaliserat i månkedjans fjärde eon. Också de har numera blivit 45-jag eller högre. Däribland återfinns nuvarande 44-jagen M och K.H. I denna grupp fanns också de flesta av dem som blev arhater, 46-jag, under Gautama Buddhas ledning.

Tredje klassen utgjordes av dem som klarade domedagen i mitten av sjätte eonen. Fjärde, femte och sjätte klasserna utgjordes av dem som inte klarade domedagen, antingen därför att de var för primitiva människor eller därför att de alltså var djur. Dessa fyra klasser blev bestämda efter den eon i vilken medlemmarna kausaliserade: tredje och fjärde klasserna i femte, femte i sjätte och sjätte i sjunde eonen. De som kausaliserade i femte eonen, bildade alltså två klasser: de som klarade och de som inte klarade domedagen. Båda klasserna började inkarnera som människor i sjätte eonen. Tredje klassen fortsatte efter domedagen, medan däremot fjärde klassen avfördes. De som kausaliserade i sjätte eller sjunde eonen, inkarnerade som människor först i jordkedjan.

Den tredje klassen utgör numera de mest framskridna av vår inkarnerade mänsklighet, de verkligt avancerade människorna, antingen omgivningen erkänner dem som sådana eller ej. De är numera antingen lärjungar eller på god väg att bli det. De är människor med utomordentliga intellektuella eller konstnärliga förmågor. Den fjärde klassen utgör numera de påtagligt över genomsnittet begåvade eller kapabla, självständigt arbetande, dugande krafter i samhället osv. De femte och sjätte klassens individer är likaledes på det hela taget överlägsna men närmare genomsnittsmänniskan än andra undergruppens individer. Dessa uppgifter avser

naturligtvis det genomsnittliga för varje grupp, undantagen är talrika och det finns givetvis individer representerande alla övergångsformer mellan klasserna.

Det är att märka att de som kausaliserar i en viss eon, vanligen men inte alltid begynner sina mänskliga inkarnationer först i den följande eonen. Exempelvis de som kausaliserade i fjärde eonen (andra klassen), började inkarnera som människor i mitten av femte eonen och fortsatte genom hela denna, därefter i hela sjätte eonen, varvid de klarade domedagen, och inkarnerade vidare under första halvan av sjunde eonen. När de inkarnerade första gången i jordkedjan, hade de följaktligen ett försprång i evolutionen om hela två eoner. De som kausaliserade först i femte, sjätte eller sjunde eonerna, måste vara i motsvarande mån primitiva, när de började inkarnera i jordkedjan.

3) *Mån människor av andra ordningen.* Dessa individer hade kausaliserat för tidigt, enligt Laurency på grund av månkedjans stundande reduktion, och hade därför inte ett fullständigt format kausalhölje utan i stället ett skelett till ett dylikt hölje, ett antal varandra korsande kraftströmmar som tillsammans liknade ett flätverk. Dessa individer kallas också ”flätverken”. Dessa individer representerar numera det typiska högre genomsnittet i civilisationerna. De lär sig inte särskilt snabbt och måste därför inkarnera många gånger per nivå.

4) *Mån människor av tredje ordningen.* Också dessa individer kausaliserade för tidigt, i själva verket på ett ännu tidigare skede i sin tillvaro i djurriket än de nyssnämnda månmänniskorna av andra ordningen. De började sin tillvaro i människoriket utan något man egentligen kan kalla ett kausalhölje. I deras fall var andratriaden och förstatriaden förenade endast med trådar av 45-materia, och något egentligt kausalhölje ägde de då ännu icke utan förvärvade det först i jordkedjan. Dessa individer kallas ”trådarna”. Dessa individer utgör numera den stora majoriteten av civiliserade människor, utbildad arbetskraft.

5) *Måndjur av första klassen.* Dessa kausaliserade i jordkedjans andra eon och utgör i dag den stora massan av mindre civiliserade, typiskt företrädd i den icke-utbildade arbetskraften.

6) *Måndjur av andra klassen.* Dessa kausaliserade i jordkedjans tredje eon och tillhör i dag barbarstadiet. I civiliserade nationer utgör de icke-anställbara, sluminvånare.

7) *Måndjur av tredje klassen.* Dessa kausaliserade i innevarande fjärde eon. I den mån de alls inkarnerar för närvarande, representerar de den allra lägsta delen av mänskligheten, vanebrottslingar etc. Till denna grupp hör också några av dem som kausaliserade genom hat eller fruktan.

8) *Månväxter.* Dessa monader är i vår kedja medlemmar av djurriket.

9) *Månmineraler.* Dessa monader är i vår kedja medlemmar av växtriket.

10) *Månelementaler* tillhörande första, andra och tredje elementalriket. Dessa monader har nu avancerat ett steg var, så att det förutvarande första riket nu är det andra, det andra nu är det tredje och det tredje nu är vårt mineralrike. Jordkedjans nuvarande första elementalrike har bildats genom en ny ström involutionsmonader från världarna 43–46 genom solsystemregeringens försorg.

Naturligtvis kan man på andra sätt klassificera dessa monadgrupper, också därför att grupperna omärkligt glider över i varandra. Det följande är ett annat sätt att klassificera månmänniskorna av första ordningen, dem som hade fullständigt formade kausalhöljen.

1) En stor grupp högt utvecklade monader, som närmade sig lärjungaskapet men inte förvärvade det under tillvaron i månkedjan. De tillhör gruppen tjänare men är alltför långt framom grupp 2 för att räknas till den.

2) Tjänarna, en mycket blandad grupp med många grader vilkens individer förenats av en gemensam vilja att tjäna.

3) En stor grupp av gott folk, välmenande, men utan vilja att tjäna. De utgjorde huvudmassan av befolkningen i Atlantis under dess goda period.

4) En liten men iögonenfallande grupp, vars individer känneteckas av högt utvecklad intellektuell förmåga: framtida genier, bestämda för ledande roller i framtiden men ännu inte inriktade på tjänande.

5–7) Tre mycket stora grupper, som kan kallas övergenomsnittliga, genomsnittliga och undergenomsnittliga. Den första gruppen består av ganska skickliga men självupptagna människor, de två andra av svaga, välmenande men inte särskilt kompetenta. Den lägsta gruppen markerar den nedre gränsen för individer med fullständiga kausalhöljen.

Individerna tillhörande grupp 2 började inkarnera i fjärde rotrasen i Atlantis och har inkarnerat sedan dess. Individerna i grupp 1 kommer förmodligen att börja inkarnera i femte rotrasens sjätte underras. Tjänarna av grupp 2 bildade två undergrupper redan i månkedjan, den första anslöt sig till den monad som sedan blev 43-jaget Maitreya, femte rotrasens världslärare, den andra undergruppen följde den monad som sedan blev 46-jaget Pytagoras, därefter 44-jaget K.H. och är utsedd att bli sjätte rotrasens världslärare.

Alla de nyssnämnda sju klasserna var således månmänniskor av första ordningen (vilka Blavatsky kallade solpitrier och Sinnett första klassens pitrier). De hade fullständiga kausalhöljen.

Under dem kom den mycket stora gruppen av månmänniskor av andra ordningen, vilka hade kausalhöljen liknande flätverk. När månen gick mot sin upplösning, somnade de i emotionalvärlden, då de var oförmögna till medvetet liv däri. När klot 5 blev obeboeligt, förlorade de sina emotionalhöljen och förblev i en inåtvänd tillvaro, tills de förflyttades till mellankedjetillståndet, där de sov, tills de kunde börja inkarnera som människor igen, denna gång i jordkedjans tredje eon. Somliga av ”flätverken” lyckades naturligtvis gå vidare till de högre kloten i månkedjan och där bildade ett fullständigt kausalhölje, så att de kunde ingå i gruppen månmänniskor av första ordningen.

Under dessa i sin tur kom månmänniskorna av tredje ordningen, de med trådiga kausalhöljen. De sov igenom tillvaron mellan kedjorna och ingick i jordkedjan i första eonen. Några av dessa individer fortsatte litet längre i månkedjan, övergick till klot 5 och lyckades där bygga ut kausalhöljet till flätverkstyp och därmed ingå i gruppen månmänniskor av andra ordningen.

ESOTERISK ANTROPOLOGI

JORDKEDJAN TILL OCH MED ANDRA ROTRASEN PÅ JORDEN I INNEVARANDE (FJÄRDE) EON

JORDKEDJANS BYGGANDE

Jordkedjan, det sjuklot vari planeten Jorden ingår, består av två mentala, två emotionala, två eteriska och ett grovfysiskt klot, det sistnämnda vår jord.

Jordkedjan kallas i den fornindiska esoteriken ”Brahmås gryningskropp”.

Jordkedjans klot var i första eonen av samma slags materia som månkedjans klot i sjunde eonen: alltså ett steg högre än vad som nu är fallet, så att de två nuvarande mentala kloten då var kausala klot, de nuvarande två emotionala kloten var mentala klot osv och vår planet var ett eteriskt klot.

Ett nytt sjuklot börjar byggas, medan det närmast äldre avvecklas. Närmare bestämt började klot 1 i jordkedjan byggas, så snart ”livsströmmen” (huvuddelen av evolutions- och involutionsmonaderna) lämnat månkedjans klot 1 i sjunde eonen.

Varje klot kan betraktas som hölje för ett väsen som inkarnerar däri, ett kollektivväsen tillhörigt devaevolutionen, ”klotanden”. Genom detta kollektivväsens mellankomst bygger en stark livsimpuls från planetregeringen upp atomerna i sjuklotet, därpå molekylerna, sedan celler osv.

När ”livet”, det vill säga huvuddelen av monadmattan, lämnade månkedjans klot 1, övergick klotväsendet för detta klot till det ställe i rymden, där jordkedjans klot 1 skulle bildas. Klotväsendet inledde därmed en ny inkarnation, och det nya klotet började formas omkring detta väsen.

De monader, som bebott den i avveckling stadda månkedjan, måste naturligtvis vänta åtminstone tills de nya kloten formats och beretts till beboelighet. Klotanden bryr sig föga om dessa monader, ungefär lika litet som vi bryr oss om de otaliga mikrovarer som bebor vår organism.

Från klot 3 i månkedjan kom i sjunde eonen en liten grupp barhishader, 46-jag, för att hjälpa till med förberedelsen för den nya kedjan. De anlände till den plats, där det nya klotet 1 höll på att bildas. Med dem följde även andra 46-jag från klot 1 och 2. Livet på klot 1 begynte med att materia tillhörig första elementalriket strömmade upp ur klotets mitt, ibland kallat tredje departementets verkstad, och spreds likformigt i hela klotet.

De nämnda 46-jagen tog i detta skede ingen del i arbetet. Långt senare sällade sig till dem en annan grupp 46-jag från klot 7 i månkedjan, och det var dessa som förfärdigade de ursprungliga formerna för klot 1, varvid de ”gav sina châyâer” (”skuggor”, höljen) för att göra dessa, som Dzyâns bok uttrycker det. Först därefter anlände monaderna och tog formerna i besittning.

De mer framskridna barhishaderna, de från klot 1, 2 och 3, övervakade arbetet med att bygga de olika kloten utan att själv delta däri. Den lägsta klassen barhishader, de från klot 7 vilka inte hade lägre höljen än kausalhöljen, gjorde de första urformerna i jordkedjans klot 1 i första eonen, varpå de lät ”trädmänniskorna” inkarnera och utvecklas i dessa former.

Den näst lägsta klassen barhishader, de från klot 6, arbetade i mentalhöljet och övervakade formernas evolution i andra eonen.

Den näst högsta klassen, de från klot 5, arbetade i emotionalhöljet och fullgjorde en liknande uppgift i tredje eonen.

Den högsta klassen barhishader, de från klot 4, arbetade i eterhöljet och övervakade formernas evolution i fjärde eonen.

Dessutom arbetade några av barhishaderna från månkedjans klot 5 på jordkedjans klot 3 i fjärde eonen, medan de från klot 4 (månen) senare i fjärde eonen blev aktiva på Jorden.

Det mentala klotet 2 och det emotionala klotet 3 byggdes på motsvarande sätt upp av klotandarna från respektive klot 2 och 3 i månkedjan, sedan dessa väsen lämnat dessa sina förutvarande ”kroppar”.

Jorden bildades, sedan invånarna lämnat månen. Sedan månanden lämnat månen, började denna upplösas, varvid en mycket stor del av materien överfördes till att bygga upp Jorden. När invånarna lämnade månen i sjunde eonen, hade kloten 1, 2 och 3 i jordkedjan redan bildats, men Jorden själv kunde inte nå särskilt långt i sin formning, förrän månanden lämnat månen.

JORDKEDJANS FÖRSTA EON

I första eonen är jordkedjans klot av samma slags materia som månkedjans klot i sjunde eonen och alltså en grad högre än vad de är i dag och har varit alltsedan andra eonen. Livsbetingelserna i jordkedjans första eon var därför annorlunda än de varit någonsin senare. Icke endast var klotens materia av högre slag utan även de dessa klot beboende väsendena hade höljen av motsvarande högre slag. Dessutom var materien i kloten under denna första eon alltjämt i hög grad kaotisk. Kloten liknade mera bollar av virvlande energi.

Så till exempel var kloten 1 och 7, som nu är mentala klot, i första eonen kausala klot. Det fanns även mental materia i dessa klot, men höljet var av kausalmaterial och de manifesterande väsendena hade kausalhöljen. Motsvarande gäller om klot 2 och 6. De rymde även viss emotionalmaterial, men manifestationen och höljesbildningen försiggick i mentalmateria. Klot 3 och 5 var på motsvarande sätt emotionala klot, bebodda av väsen iklädda emotionalhöljen.

Klot 4, Jorden, hade grovfysisk materia men mestadels i gasformigt skick. Jorden var ett glödande gasklot, i vilket inga organismer hade kunnat leva. Invånarna brukade därför endast höljen av etermateria och var inte alls besvärade av dessa fysiska förhållanden.

I tiden mellan första och andra eonen kunde klotens materia stadga sig till mera ordnade förhållanden. Därefter kunde kloten dessutom sänkas ett steg i materialitet, så att de kunde bebos av varelser med höljen av den lägre materia som kloten alltsedan andra eonen också bestått av.

Första eonen avviker från de senare eonerna också i ett annat viktigt avseende. I första eonen måste naturikenas livsformer byggas för första gången. Detta arbete behöver inte göras i de senare eonerna, eftersom byggmästarna då utgår från det redan befintliga materialet och de utprovade mönstren. Formerna måste alltså fastställas för hela kedjan med dess sju eoner, och det göres i början av första eonen men aldrig senare. Som redan förklarats i samband med utredningen av den inre runden, lämnas alltid en kärna av livsformer kvar på varje klot efter att huvuddelen av monadmattan lämnat detta i vandringen kedjan runt.

Följaktligen måste även mänskliga former bildas i början av jordkedjans första eon. De människomonader, som fick inkarnera i dessa, utgjorde den lägsta klassen människor från månkedjan, det vill säga månmänniskorna av tredje ordningen, de med trådiga kausalhöljen. De följdes senare av människor av närmast högre ordning och så vidare, som senare skall visas.

I första eonen av varje kedja fastställer den ansvarige manun alla de urtyper som skall gälla för hela kedjan i alla sju eonerna. Ehuru många av dessa urtyper inte fullkomnas förrän i sjunde eonen, finns de alla i förebildat skick redan i första eonen. Det är ingen tillfällighet att detta arbete göres i första eonen i klot 1, då detta klot är ett kausalt klot. Kausalvärlden är nämligen urtypernas värld.

För varje naturrike utvalde han en viss uppsättning former, som han önskade vitalisera under första eonen med avsikten att vid ett senare tillfälle ur dessa utveckla allt det som planetlogos ville att jordkedjan skulle frambringa.

Planerna för dessa former neddimensionerades till etervärlden och överlämnades till vissa barhishader, som hade anförtrots med arbetet att igångsätta verksamheten i första eonen. Det rörde sig om barhishader från klot 7 i månkedjan. Under första eonen gjorde de dessa former i ettvarvt av de sju kloten, och allteftersom de gjorde formerna, tog människomonader från månkedjan dem i besittning, förtätade dem och använde dem. Ur dessa former uppstod sedan andra, som kunde tagas i besittning av djurmonader från månkedjan, vilka senare strömmade in.

I enlighet med principen att de minst utvecklade får inkarnera först i ett nytt klot blev det månmänniskorna av tredje ordningen, som fick utföra detta pionjärarbete i jordkedjan. Tillsammans med dem kom också en stor mängd djur från klot 4 i månkedjan. Kontingenterna följde, den ena på den andra med ungefär 100 000 år emellan, varpå följde en betydligt längre tidrymd, under vilken de ankomna fick utföra pionjärverket för kedjans två första eoner.

Det egendomliga med dessa människomonaders manifestation i första eonen i jordkedjan var att de inte tog vid i sin evolution, där de avslutat den i månkedjan, utan åter genomgick de stadier de redan passerat icke en utan flera gånger. Ty på varje klot i första eonen började de i

första elementalriket, genomgick det snabbt och därpå andra och tredje elementalrikena, mineral-, växt- och djurrikena, varefter de på nytt nådde människoriket.

I ettvarv av rikena fullgjorde de funktionen av att stadga formerna, varvid de hämtade idén om dem från de barhishader som ledde evolutionen i klotet i fråga. Dessa primitiva människor kan måhända betraktas såsom fyllande de matriser barhishaderna upprättat och förtätande formerna till gagn för dem som kom efter.

Sedan de gjort detta på ettvarv av de sju kloten, nådde de människoriket sista gången i sjunde klotet. Därefter behövde de inte utföra detta tröttande arbete mera, ty i andra eonen var de människor från början och har förblivit det alltsedan. Likväl var det på en nivå av mycket primitiv mänsklighet de ingick i första klotet i andra eonen, så att vinsten av evolutionsarbetet i första eonen var knappt märkbar.

Som tidigare nämnts, var det den lägsta klassen av barhishader från månkedjans klot 7, som gjorde urformerna till första eonen; den näst lägsta klassen från klot 6, som gjorde dem till andra eonen; den näst högst från klot 5, som gjorde dem till tredje eonen och den högsta klassen barhishader från klot 4 som gjorde urformerna till fjärde eonen.

Inte mycket har meddelats oss som förhållandena i första eonen. Människan i klot 1 (då kausalt klot) kan knappast jämföras med vad vi skulle kalla människa; hon var människans idé. Hon hade mycket ringa medvetenhet.

I klot 2, mentalt klot, är människan tanke med begynnande emotionalisering. I klot 3 hade människorna emotionelhöljen, men mycket ofullkomliga sådana, ty endast vissa av molekylarslagen fanns tillstädes. Också hade någon etermateria börjat uppstå.

I klot 4 hade människorna eterhöljen, men de var mera som drivande, formlösa moln, vilka mot slutet av klotperioden började attrahera gasformig materia. Människorna syntes ha dragit ur den omgivande atmosfären den näring de behövde. De tycks ha genomgått en följd av sju differentieringar påminnande om rotraser, och dessa sammanföll med individernas inkarnationer. De förökade sig genom delning.

De vill förefalla som om världsåldrarna då var betydligt längre än vad de nu är.

Atomernas aktivitet var trögare än den nu är, då endast en spiral i dem var vitaliserad mot fyra i fjärde eonen.

Monaderna i växtriket levde ett drömande liv, var drömmar om växter snarare än växter. Mineralmonaderna hade eterhöljen, ehuru av ofullkomlig art beroende på avsaknaden av vissa molekylarslag. Mineralerna erhöll i klot 4 en fastare konsistens än de hade haft i klot 3. Mot slutet av klotperioden i klot 4 hade temperaturen svalnat så pass att metaller övergått i flytande form.

I klot 5 fanns tydligen endast de tre högre av de fyra etrarna. Mänskligheten hade emellertid skridit framåt, var mer levande i sin medvetenhet, ehuru alltjämt mycket elementär. Icke desto mindre arbetade hon instinktivt både ”uppåt”, att göra höljen mer medvetna, och ”nedåt”, att förtäta deras materia.

Primitivt som allt visserligen var, betecknade varje klot likväl ett framsteg utöver närmast föregående. I alla händelser var människan inte medveten ens inom något helt molekylarslag, endast inom en underavdelning av detta.

Mycket litet är känt om förhållandena på klot 6 och 7, förutom att det här för första gången i jordkedjan noterades att vissa individer ”misslyckades” med att uppnå de uppsatta evolutionsmålen.

Man bör ha klart för sig att i monadernas successiva manifestationer i de olika kloten ingen lägre materia överföres från ett klot till ett annat och ännu mindre från ett sjuklot till ett annat. Endast monaderna med deras triader och kausalhöljen flyttas mellan kloten i en kedja. Mellan kedjorna flyttas inte ens kausalhöljerna, utan nya sådana bildas av manun i den nya kedjan efter ”minnesformer” i individernas andratriader. Att i samband med ett sjuklots byggande materia övertas från det äldre sjuklotet är en annan sak och skall skiljas från monadernas senare manifestation eller rundvandring.

I första eonen uppstod den mänskliga formen ur former från djurriket ungefär som darwinismen lär. Det föreligger emellertid viktiga skillnader mellan darwinismen och den esoteriska antropologin. Medan darwinismen lär att dynamiken i processen härrör från slumpartade mutationer och naturligt urval, hävdar esoteriken att hela processen styres av intelligenta väsen vad avser både urvalet och variationerna (mutationerna), så att formerna blir ändamålsenliga verktyg för det inneboende, sig utvecklande livet.

Vad den nuvarande fjärde eonen anbelangar, lär den esoteriska antropologin däremot, i rak motsats till darwinismen, att bildandet av den mänskliga fysiska formen var en särskild process (en separat skapelse) och i tiden föregick varje däggdjursform.

JORDKEDJANS ANDRA EON

Till andra eonen hade jordkedjans klot gått ned ett steg i materialitet: klot 1 och 7, som i första eonen var kausala klot, var från och med andra eonen mentala klot; klot 2 och 6, som i första eonen var mentala klot, var från och med andra eonen emotionala klot; klot 3 och 5, som i första eonen var emotionala klot, var från och med andra eonen eteriska klot; och på klot 4, Jorden, blev nu grovfysiska former möjliga, också därför att temperaturen på ytan sjunkit, så att fast materia kunde formos.

Enär former bildats redan i första eonen, kunde evolutionen taga vid från dessa.

I denna andra eon förmådde människan aktivera endast de två lägsta underavdelningarna av de två lägsta molekylarslagen och hithörande medvetenhet, alltså 47:6:6,7, 47:7:6,7, 48:6:6,7, 48:7:6,7, 49:6:6,7 och 49:7:6,7.

Människoraserna var betydligt mer avgränsade än tidigare och klart urskiljbara. Den mänskliga fysiska formen var icke längre ett drivande moln av eter- och gasformig materia utan hade nått en viss grad av fasthet, även om den alltjämt var geléartad till konsistensen och obestämd till formen. Blavatsky brukade kalla dessa andra eonens människor ”puddingsäcker”. De hade inga beständiga extremiteter, endast formlösa utskott ungefär som amöbor. I eonens början bildade de dessa utskott tillfälligt liksom amöbor, men genom

ständig upprepning blev utskotten bestående och antog nära nog den form de slutgiltigt skulle ha.

Den grovfysiska formen hos många av dessa andra eonens människor var så lätt och tunn att de kunde sväva i den tidens täta och tunga atmosfär. Andra rullade snarare än kröp, men ingen kunde stå upprätt utan hjälp.

När den grovfysiska formen sedan förtätades, fick dess främre del ett slag sugmun, genom vilken den drog in föda. Det förekom att en form sög sig fast vid en annan och sög ut dess innehåll, ungefär så som man suger ut ett ägg genom ett hål i skalet, varvid den utsugna individen skrumpnade och dog. Formerna erhöll flikliknande extremiteter, ungefär som hos dagens sälar, och individerna utstötte kvittrande, trumpetande ljud, knappast ett språk men uttryck för lust och olust.

Senare blev dessa varelser något mindre oformliga och mer människolika. De kravlade på marken liksom larver. Ännu senare, på det land som uppstod nära nordpolen, utvecklade varelserna händer och fötter, ehuru de alltjämt var oförmögna att stå upprätt. Också intelligensen ökade något.

Barhishaderna var i ständig verksamhet med att stimulera dessa varelsers medvetenhet. Exempelvis hade en barhishad från månkedjans klot 6 magnetiserat en ö och dit vallat en flock varelser, som liknade sjökor eller tumlare ehuru utan huvuden. Barhishaden försökte lära dem att inte äta, utan endast buffa på, varandra. De som fortfarande var kannibaler, föredrog vissa kroppsdelar framför andra, som om de utvecklade smaksinnet. Munöppningen fördjupades, förlängdes och utvecklades till ett verkligt matsmältningsorgan. Detta kunde varelsen vända ut och in, om den råkade få i sig något mindre smakligt. Det var fortfarande hett vid jordytan, och det förekom att varelser blev brända eller delvis kokta, vilket de ogillade men tålde till en viss gräns, därutöver kollapsade de av hettan. De fortplantade sig genom knoppning: ett utskott växte fram ur kroppen, avskilde sig och blev en självständig individ.

Dessa människor var ytterligt ofullständiga vad gäller högre höljen. De hade ett kausal-, mental- och emotionalhölje, men dessa var mycket svagt utvecklade. Medvetenheten var dunkel och vag och tankeförmågan ytterst ringa. Människan var så gott som helt och hållet sina instinkter och saknade praktiskt taget förnuft.

Efter en tid förlängdes den främre delen av kroppen, där munöppningen fanns, och bildades ett litet centrum, som i en avlägsen framtid skulle bli en hjärna. Ett litet främre utskott, det blivande huvudet, växte fram omkring detta centrum, och varelserna bildade vanan att röra sig med detta utskott framåtriktat. Utskottet tog ständigt emot intryck, varmed förstärktes tendensen att bli ett huvud, säte för de kommande viktigaste sinnesorganen.

Månmänskorna av tredje ordningen, vilka snabbt genomgått alla manifestationsrikena under första eonen, evolverade som primitiva människor genom hela denna andra eon.

Under andra eonen utvecklades dessa individer, som hade trådlika kausalhöljen, stadigt mot människor i vår mening, och mot eonens slut hade de definitivt nått människoriket, fastän de naturligtvis förblev mycket primitiva.

Under loppet av andra eonen nådde måndjuren av första ordningen människoriket.

Liksom i första eonen alla urtyperna för mineralriket neddimensionerades men ännu inte helt utfördes, neddimensionerades i denna andra eon alla urtyperna för växtriket, ehuru det skulle dröja länge, innan de alla förverkligades.

Under denna eon nådde växtriket nådde en stark utveckling och differentiering, och växterna trivdes i den täta, näringsrika atmosfären och den varma gyttjan. Det fanns mäktiga, lummiga skogar, vilka senare gav upphov till våra kollager. Mot slutet av eonen var det endast måttligt varmt vid jordytan, ehuru vulkanismen var mycket utbredd, så att varje berg var en aktiv vulkan.

Byggandet av formerna i denna andra eon ombesörjdes av barhishader från mánkedjans klot 6 med bistånd av lägre devaer och naturväsen.

JORDKEDJANS TREDJE EON

Tredje klotet

I jordkedjans tredje eon blev levnadsbetingelserna mer lika de nuvarande. Också på de tre första kloten blev människan mänskligare till formen, även om hon alltjämt var otymplig, jättelik och långt ifrån vacker att skåda.

På klot 3 började vissa djurarter utvecklas mot det som för första gången i denna eon skulle bli en urskiljbar mänsklig form, även om denna först var eterisk och mer liknande ett slags mellanting av reptil och apa än människan sådan vi nu känner henne. Formen var alltjämt geléartad. Den hade broskartade rudiment till ben, som inte var stadiga nog för att individen skulle kunna stå upprätt. Han fick vältra sig i den mjuka, varma gyttjan på flodstränderna.

Planeten var till tre fjärdedelar täckt av hav, växtligheten var välutvecklad men egendomlig. Atmosfären hade varit obrukbar för oss, klorhaltig och kvävande.

I denna eon infördes alla urtyperna för djurriket, ehuru många av dem inte förverkligades förrän i följande eon, vår fjärde.

De förutvarande månsmänniskorna av tredje ordningen, de med 45-trådar i stället för kausalhölje, hade utvecklat ett kausalhölje av flätverkstyp, ehuru av grövre slag än motsvarande som utvecklades i mánkedjan. När detta stadium nåtts, började manuer skicka in människomonader av närmast högre slag, månsmänniskorna av andra ordningen med kausalhölje av flätverkstyp. Utsädesmanun skickade kontingenter, "båtlastar", av dylika människomonader även till klot 4, vår Jord.

På klot 3 grundade en manu därstädes en koloni av människomonader från mánkedjans klot 7. Dessa var individer med kausalhölje av flätverkstyp och därtill av det minst utvecklade slaget, då de hade varit de sista som nådde detta stadium. Manun lät dem inkarnera i de mest framskridna släkterna av tredje rotrasen i klot 3. Allteftersom denna nya grupp växte fram i tredje rotrasen, avskilde manun dem och förde dem till sin koloni, där de snabbare kunde utvecklas till att ingå i den kommande fjärde rotrasen. I kolonin styrdes människorna av en

central vilja, manuns vilja, ungefär som bin i en kupa. Manun sände ut energiströmmar och styrde alla.

Senare överförde manun en annan grupp individer med kausalhölje av flätverkstyp. Dessa hade kommit från mánkedjans klot 6 och fick här på jordkedjans klot 3 bilda dess fjärde rotras. Långt senare överförde manun individerna med kausalhölje av flätverkstyp från mánkedjans klot 5 att bilda femte rotrasen.

Under manuns fostrande omsorg utvecklades fjärde rotrasens individer till att förvärva en viss tillgivenhet och någon grad av intelligens. Först bodde de i grottor, lärde sig sedan att bygga bostäder och kunde rentav lära vissa av tredje rotrasens individer att bygga under deras ledning. Således kunde nu även människor med kausalhölje av flätverkstyp bli ledare för andra.

Fjärde rotrasens individer var hermafroditer, hos vilka det ena könet var mer framträdande än det andra, så att fortplantningen förutsatte två individer. I de lägre raserna, hos människor med trådiga kausalhöljen, förekom alltjämt andra fortplantningssätt, så att somliga förökade sig genom knoppning, andra genom utsöndring ("svettning") och åter andra lade ägg.

I femte rotrasen ändrades samhällsskicket, allteftersom intelligensen utvecklades. Den bikupelika styrningen upphörde, men individerna hade alltjämt mycket ringa intelligens och initiativförmåga. De liksom vallades i flockar av sin manu. I kausalhöljet blev flätverket tätare, resultatet av den pågående utvecklingen och ett exempel på hur långt människan kunde nå utan den oerhörda stimulans som skulle komma i fjärde eonen genom flammans herrars ankomst. Detta slags människa har vi hos oss än i dag. Hon utmärks av en höggradig osjälvtändighet, konventionalitet, tycker som hon gör därför att "alla andra" tycker så. Flockmentaliteten från tredje eonen har de behållit.

Det fanns flera andra raser av människor, somliga med kausalhöljen av flätverkstyp, andra med sådana av trådtyp.

Fjärde klotet

Förhållandena på Jorden liknade mycket dem på tredje klotet. Människornas fysiska former var mindre och tätare än de på klot 3 men efter våra mått alltjämt väldiga och gorillaliknande. Också från början var formerna fastare, och individerna kunde tidigt stå upprätt, även om de alltjämt var ostadiga och återföll till att gå på alla fyra, när de blev skrämnda. Människorna förblev i första halvan av klotperioden hermafroditer.

Människan började få hår och borst på kroppen, som emellertid alltjämt var lös och sladdrig. Huden var mörk och ansiktet knappast mänskligt, egendomligt platt och med ögonen vitt isär, så att individen kunde se även åt sidorna. Underkäken var starkt utvecklad. Panna saknades nästan helt, i dess ställe fanns en köttig rulle, och hela huvudet sluttade bakåt. Armarna var längre än våra och kunde inte helt rätas ut vid armbågarna. Händer och fötter var väldiga och vanskapliga. Hälarna sköt ut bakåt nästan lika mycket som tårna framåt, så att människan kunde gå baklänges lika snabbt som framlänges. Därvid hade individen hjälp av ett tredje öga i nacken.

Människorna ägde knappast något förnuft men däremot lidelser och instinkter. De kunde inte använda elden och var oförmögna att räkna.

I mitten av klotperioden blev den mänskliga individen enkönad. Inte långt därefter började månmänniskor av andra ordningen (individer med kausalhölje av flätverkstyp) från månkedjans klot 4 att inkarnera. Efter dem kom flätverksmänniskor från tredje klotet, på det hela taget liknande ganska intelligenta gorillor. I förstona inkarnerade de i den befintliga mänskligheten men bildade snart en ny, egen typ med mindre, mer kompakta former. Hudfärgen var ljusare, och individerna såg mer mänskliga ut.

Det utkämpades ständiga krig mellan dessa senare komna och de tidigare, jättelika invånarna, som även var kannibaler. Men nykomlingarna kunde med sin högre intelligens besegra jättarna och tog snart makten på hela planeten. Därefter fick de äldre, primitivare raserna anpassa sig till ett mer civiliserat liv efter finna sig i att fördrivas till ödsligare nejder.

Djuren var inte täckta av hår eller fjädrar utan av fjäll. Också fåglarna liknade till hälften reptiler. I denna eon kunde måndjur av andra ordningen kausalisera och bli människor.

Jorden var långt ifrån så stilla som den är i dag. Jordbävningar och vulkanutbrott hörde till ordningen för dagen, och det fysiska livet var riskfyllt. Landskapet var helt annorlunda än vad vi är vana vid i dag. Det fanns berg, som var avsevärt mycket högre än våra högsta berg, oerhört höga vattenfall och väldiga vattenvirvlar var också vanliga. Likväl var Jorden i denna eon mer lik vår nuvarande än något tidigare klot alltsedan månkedjans dagar. Senare byggdes rent av städer.

De barhishader, som arbetade med människornas evolution i denna eon, var sådana som kommit från klot 5 i månkedjan, den näst högsta klassen. Deras arbete liknade mera uppfostran av djur än undervisning av människor.

Liksom sina kolleger i de båda tidigare eonerna arbetade de med bestämda skikt i människornas höljen: 47:5:5, 48:5:5 och 49:5:5.

De fortplantningssätt, som förekom hos mänskligheten på Jorden i tredje eonen, var sådana som numera, i vår eon, är förbehållna de lägre naturrikerna. I första och andra rotraserna, vilka inte var fullt förtätade, förekom alltså förökning genom delning, men i tredje rotrasen användes flera andra metoder: hos de mera primitiva knoppning liksom hos våra hydror, det vill säga att celler utsöndrades från olika organ i kroppen och växte ut till miniatyrkopior av föräldraindividen. Slutligen förekom i tredje rotrasen fortplantning genom ägg, inom vilka den unga individen utvecklades. Individerna var hermafroditer, hos vilka med tiden ena könet dominerade men aldrig uteslutande.

På klot 5 uppnådde mänskligheten klara förbättringar. Mycket mer av tillgivenhet märktes, och människor kunde ge tydliga prov på osjälviskt handlande, till exempel dela med sig av mat i stället för att morrande vaka över sina kap, som de tidigare gjort. Närvaron av månmänniskor med fullständiga kausalhöljen gav de lägre stående starka impulser till framåtskridande. Även om mänsklighetens stora flertal alltså var mycket djuriskt och outvecklat, kunde man se ansatser till samarbete och civilisation.

Intet är känt om förhållandena i klot 6 och 7.

JORDKEDJANS FJÄRDE EON

Allmänt om fjärde eonen

Fjärde eonen kallas ofta den mänskliga eonen också därför att i dess början urtyperna för eonens alla 49 rotraser, också 4:e klotets, dimensionerades ned och framträdde i klot 1. En undersökning av dessa urtyper ger en uppfattning också av hur framtidens människor kommer att se ut. De kommer att ha finare höljen i alla avseenden och vara avgjort vackrare till utseendet, då formerna kommer att vara uttryck för den i formen inneboende allt högre medvetenheten.

I fjärde eonen kommer mineralriket att nå sitt högsta fulländning, det vill säga största hårdhet och täthet med begynnande symptom på eterisering.

Fem viktiga händelser skiljer denna eon från de tre föregående:

- 1) Involutionens materiens tillstånd förändrades.
- 2) Flammans herrar ankom till jorden och jordkedjans andliga hierarki grundades.
- 3) Dörren från djurriket till människoriket stängdes.
- 4) Dörren från människoriket till femte naturriket öppades.
- 5) De tre första eonerna rekapitulerades på fjärde klotet, jorden.

Den första av dessa fem händelser skall behandlas i nästa kapitel, de fyra övriga i senare kapitel.

De tre första kloten

I första klotet började det mentala definitivt att fungera, så att man kan säga att det var i denna eon, som människan började tänka. Resultatet därav blev inte alls gott. I de tidigare eonerna hade människan inte varit tillräckligt utvecklad för att i någon större utsträckning bilda egna tankeformer, och därför hade den mentala involutionens materien i kloten formats endast av devaer, vilka tänkte idel harmoniska och fridfulla tankar. När så människan började kasta in sina själviska, oroliga och hatiska tankar, störde detta involutionens materiens tillstånd

oerhört mycket. Strid, oro och disharmoni uppstod. Elementalerna började visa människan fiendlighet, ty från deras ståndpunkt var hon inte längre ett djur bland de andra utan ett självständigt och härsklustet väsen, därtill fiendligt och aggressivt. Dessutom drog sig djurriket bestämt undan människan och började hysa fruktan och hat mot henne.

När huvudmassan av människomonaderna nådde klot 3, fann den att planeten beboddes icke endast av den vanliga kärntruppen av människor utan också av ett annat släkte, vilket i Dzyâns bok omtalas som "vattenmänniskorna, förskräckliga och onda". Dessa var människor, som hade kausalhölje av flätverkstyp, somliga av dem var sådana som i mánkedjans femte eon hade kausaliserat genom fruktan och hat.

Dessa härstammade från den människotyp som hade blivit kvarlämnad i tredje eonen, därför att den inte förmått gå framåt i utvecklingen och alltsedan dess ägnat sig åt att utveckla den onda sidan av sitt väsen. De var amfibier, halvt reptiler, halvt apliknande, fjälliga varelser, som hade sin förnöjelse i att öva grymhet och ondska. De tycks också ha ägt en viss hypnotisk förmåga.

När de högre stående människorna framträdde på klot 3, gjorde de sig snart tillräckligt starkt gällande för att befria sig från fruktan för dessa monstruösa vildar. Det var för att avvärja möjliga anfall av dessa som människorna uppförde de första fästningarna, och det var även för att skydda sig mot dem som människorna först började bygga primitiva städer och leva tillsammans i stora grupper. De första städerna byggdes av timmer och lera men ibland av ohuggen sten. Detta skedde under fjärde rotrasen på klot 3.

Vid denna tid, under fjärde rotrasen, inkarnerade några av månherrarna bland människorna och lärde dem mycket, bland annat att använda eld. De andliga väsendena tände deras elder, varpå människorna själva fick hålla dem ständigt brinnande. Mycket tidigt stiftades en lag om att en allmän eld skulle hållas brinnande i en därför särskilt uppförd byggnad och att unga flickor, som ännu inte kunde vare sig arbeta eller strida, skulle utses att vakta denna eld. Detta var upphovet till den gamla seden att hålla en evig eld brinnande, vaktad av vestaliska jungfrur.

Femte rotrasen var vit till hudfärgen och gjorde avsevärda framsteg. Bland annat lyckades individerna med kausalhölje av flätverk utveckla det till ett fullständigt kausalhölje. Femte rotrasens människor var välmenande och vänliga men saknade förmåga att fatta några större ideer, visade inga djupare känslor av tillgivenhet eller självupppoffring. Ganska tidigt började de dela livsmedlen mellan sig i stället för att strida om dem och utvecklade därmed ett slags allmänanda.

De var således förhållandevis framskridna. De byggde sina hus av huggen sten men använde inte cement. De var stolta och krigiska men saknade initiativkraft och var starkt fiendliga mot alla nymodigheter. De hade ingen uthållighet och mycket ringa reflexionsförmåga. Allt gjorde de under stundens ingivelse och förmådde inte styra sig.

Sjätte rotrasens människor var mycket kraftfullare, hade en avsevärd viljestyrka och beslutsamhet. De behärskade snart femte rotrasen, antog dess civilisation och vidareutvecklade den betydligt. De lyckades erövra hela planeten och lägga den under ett enda styre, trots att den överväldigande majoriteten av mänskligheten hörde till den femte rotrasen.

Dessa människor hade betydligt högre intelligens än de övriga och ägde rent av uppfinningsförmåga, men de hade likväl tendensen att göra allt ryck- och stötvis, sätta i gång varjehanda men inte slutföra det ordentligt.

De hade vissa överfysiska medvetenhetsgåvor men vanligtvis av det okontrollerade slaget. Brist på kontroll var i själva verket det utmärkande för denna tredje klotets civilisation. Allt var ryckigt och impulsivt, även om människorna på många sätt var dugliga.

När sedan den sjunde rotrasen i sin tur övertog makten från sjätte rotrasen, var det inte med våld utan med överlägsen intelligens och list. De var inte lika krigiska som sjätte rasens individer, och de var alltid färre till antalet, men de var på många sätt kunnigare än de. De tänkte och levde mera som vår mänsklighet, hade en klarare uppfattning om rätt och orätt, var mindre häftiga och mer lagenliga. De hade bestämda ideer om hur samhället borde vara inrättat och levde därefter.

Deras överlägsenhet var helt och hållet intellektuell, och de ägde mycken kombinationsförmåga. Deras samhällsideal synes ha varit myr- eller bisamhället. De hade väl uthärdat jämförelse med flera av de nuvarande raserna på Jorden.

Det var i denna sjunde rotras, som ett skriftspråk blev mer allmänt brukat. Rasen hade också vissa begrepp om konst, ty den ägde både plastiska konstverk och bilder, ehuru fullständigt annorlunda våra. Den var också det första människosläkte som gjorde sig besväret att anlägga vägar.

Allmänt om Jordens rotraser

Vi är nu framme vid den innevarande klotperioden om c:a 620 miljoner år och de sju rotraser som i tur och ordning bebott, bebor eller kommer att bebo vår planet.

Som tidigare nämnts, var det ett kännetecken för de tre rotraser, som framträdde under klotperiodens förra hälft, att de rekapitulerade de tidigare eonernas raser. Detta är en ordning, som var avsedd att gagna särskilt de människomonader, som var avsevärt efter de övriga men som genom en dylik repetition och förlängd evolution kunde komma i kapp dem.

Första rotrasen var helt och hållet eterisk och rekapitulerade således första eonen. Andra rotrasen var i början eterisk och förtätades efter hand till det grovfysiska, så att dess individer kom att upprepa andra eonens ”puddingsäckar”. Tredje rotrasen liknade i många avseenden tredje eonens raser. Fjärde rotrasen kan därmed betraktas som den för fjärde eonen mest typiska rasen. På motsvarande sätt föregriper femte rotrasen den framtida femte eonens raser och så vidare beträffande sjätte och sjunde rotraserna, vilka ännu ej framträtt. På detta skall närmare ingås i samband med behandlingen av de olika raserna.

Jordens första rotras

I fjärde eonens begynnelse, alltså vid den tid, då huvudmassan av monaderna var i manifestation i första klotet, befann sig Jorden i ett våldsamt kaos. Det rådde jättelika

omvälvningar i naturen, jordbävningar, vulkanutbrott, orkaner. Detta påminner om förhållandena i första eonen, med den skillnaden att materiens numera större täthet gav våldsammare effekter än vad som var fallet, när klotens materia var av finare slag.

Dessa konvulsioner pågick oavbrutet i två hundra miljoner år, varefter de blev periodiska och återkom efter långvariga avbrott.

I tre hundra miljoner år hade naturväsen träget arbetat med att forma mineraler, växter och djur av lägre arter. Återstoder av livsformer, som levde i de tre föregående eonerna, hade de tagit till mönster i sina försök att forma nya levande varelser. Resultatet blev en egendomlig blandning av skepnader, halvt djuriska, halvt mänskliga. Reptilformer av alla de slag framträdde. Dessa kan sägas ha varit verk av lärningar, de lägre devaerna, som arbetade utan hjälp och ledning av sina mästare, månherrarna.

När det oupphörliga tumultet närmar sig slutet, anlände somliga av månherrarna för att se om Jorden var redo för människans daning. Alla de tidigare bildade formerna sopade de då undan för att bereda plats åt människan och högre former i allmänhet.

Det första landet framträdde ur den väldiga oceanen av ljumt vatten: det var toppen av berget Meru. Detta är Jordens andliga pol, det oförgängliga heliga landet – nu i Gobiöknen eller Shamo som kineserna kallar den. Det har också kallats devaernas land, Shvetadvîpa – Den Vita Ön, Mittlandet och ibland Jambudvîpa eller Rosenäppelön. Parserna kallar det Airyâna Vaêjô och hävdar med rätta att deras profet Zarathushtra eller Zoroaster föddes där.

Från berget Meru, landets centrum, utgår sju stora uddar, som ibland kallas Pushkara, även om detta namn rätteligen tillkommer den sjunde kontinenten, som skall framträda när tiden en gång blir inne för sjunde rotrasen. Varje rotras föds i detta land, oavsett vart den sedan leds. Dess klimat betecknas som utsökt vår.

Nästa steg i processen bestod i att månherrarna, barhishad-pitrierna, steg ned på det oförgängliga landet och från sina egna eterhöljen avskilde ”skuggor”, livsfrön, som inom sig inneslöt potentialen till att utvecklas till en mänsklig form. Med en viljeanstängning gjorde de kopior av sina eterhöljen, gjorde dessa kopior bestående och trädde sedan ut ur dem.

Dessa former är väldiga, trådiga, könlösa, kringflytande i den täta atmosfären och i de sjudande haven. För oss skulle de förefalla som jättelika fantomer. De svävar omkring, obestämda eteriska gestalter, inneslutande livsfröna till alla de former som barhishaderna berett under den föregående evolutionen. De är gulvita till färgen, månskimrande i olika nyanser.

Inom den klass av barhishader, som företog detta arbete, fanns sju klart avgränsade underklasser, och varje underklass befolkade någon av de sju förut nämnda uddarna. Dessa sju underklasser, som företrädde sju evolutionsgrader, innefattade dessutom var och en sju underavdelningar efter de sju strålarna. Därav talet i de gamla esoteriska skrifterna, däribland Visdomens bok och Dzyâns bok, om sju gånger sju grupper av barhishad-pitrier.

Det blev dessa 49 grupper uppgift att utrusta de inströmmande människomonaderna med eterhöljen svarande mot deras olika grader av utveckling och stråltyper.

Dessa eterhöljen var i sig själva inte mänskliga, men de togs i besittning av människomonader, som därigenom kunde taga ytterligare steg mot vad vi betecknar som mänsklighet. Dessa monader hade en mycket svag och obestämd fysisk medvetenhet, och de kunde inte nämnvärt påverka sina fysiska höljen. Individerna hade i början en svag, drömlig medvetenhet huvudsakligen i andratriadens superessentialmolekyl 45:4 men inte lägre. Senare hade de främst emotional medvetenhet. Av fysiska sinnen utvecklade denna första rotras enbart hörseln, och av elementen hade de en svag förnimmelse av elden.

På grund av sin superessentiala medvetenhet, även om denna var passiv och svag, har denna ras kallats gudarasen och även barn av yoga, eftersom barhishaderna var försänkta i djup meditation, när de sände ut kopiorna av sina eterhöljen. De har också kallats de självborna, eftersom de inte var födda av mänskliga föräldrar. De var "den andre Adam" i judarnas skrifter.

De barhishader, som gav första rotrasens individer sina egna eterhöljen, vitaliserade dessa med sin egen energi, så att säga elektriserade dem till aktivitet. Också solen hjälpte med livgivande prana. Tre källor till vitaliserande formgivning stod denna rotras till buds: barhishaderna, de under dessa stående devaerna, solen.

Den första rotrasens styrande planet var Uranus.

Dessa människor förökade sig genom delning eller knoppning, de enda fortplantningssätt som var dem möjliga. De växte i storlek och delade sig, först i två lika stora halvvar, senare i en större och mindre del, varvid den mindre var den avknoppade avkomman, som fick växa till i storlek för att i sin tur avknoppa avkomma.

Denna första rotras uppvisade inga underraser, endast sju olika stadier av växande eller evolutionsstadier.

Det var en ras av nära nog odödliga: "Varken eld eller vatten kunde förstöra dem" (Dzyâns bok). Elden var i själva verket deras element, och om vattnet var de omedvetna.

Jordens andra rotras

Under långliga tider, medan första rotrasen levde och utvecklades, stadgade sig Jorden till mer stillsamma förhållanden, och kataklysmerna blev lokala, inte längre generella. Allt mer land framträdde ovan vattnet, nådde ut från den första kontinentens sju uddar och bildade en väldig, hästskoformad landmassa, den hyperboreiska kontinenten eller Plaksha.

Den uppfyllde de områden som nu upptas av Asiens och Europas nordligaste delar, varvid den förenade Grönland och Kamtjatka, och avgränsades söderut av det väldiga hav, som sträckte sig genom det som nu är Centralasiens öknar. Spetsbergen ingick i denna kontinent, liksom Sverige, Finland och Norge, och den nådde i sydväst över Brittiska öarna. Baffinbukten var då land, som innefattade de öar som nu finns där.

Klimatet var tropiskt och en yppig växtlighet täckte de solbelysta slätterna. Vi bör inte förknippa namnet hyperboreisk (grekiska för "ovan nordanvinden") med de föreställningar som nu vidlåder det, ty det var ett glädjens land, fullt av sprudlande vitalitet. Det var först

senare, som namnet hyperboreisk fick en dyster klang, när landet genom polvältning och därmed följande klimatförsämring berövats sina invånare och höljts i snö, is och dimma.

Några av de äldsta länderna i världen är återstoder av den hyperboreiska kontinenten: Grönland, Island, Spetsbergen, de nordliga delarna av Norge, Sverige och Finland och Sibiriens nordligaste delar.

När tiden var mogen för andra rasen att framträda, byggde devaerna grovfysisk materia omkring eterhöljerna till första rotrasens individer. Därmed förfärdigade de ett stelare skal utanför eterhöljet, så att ”det yttre hos de första blev det inre hos de andra”, som Dzyâns bok uttrycker det. Sålunda försvann första rasen omärkligt i den andra, uppgick i och blev denna, och den ”skugga”, som var den första rasens enda fysiska hölje, blev den andra rasens eterhölje. Denna process försiggick stegvis under större delen av andra rotrasens tillvaro. Det var först i sjätte underrasen, som processen var helt avslutad och människan definitivt blivit en varelse utrustad med grovfysisk kropp.

Andra rotrasen förmådde ge ett svagt gensvar på essentialmedvetenheten. I enlighet med den dualitet, som kännetecknar 46-medvetenheten, kärlek–visdom, uppvisade den två typer: den introverta kärlekstypen och den extraverta visdomstypen. Rasen utvecklade huvudsakligen emotionalmedvetenheten. Av fysiska sinnen utvecklade den känslan förutom hörseln, vars utveckling inletts redan i första rotrasen. Av elementen förnam den elden, luften och vattnet och började kunna förnimma, om än svagt, motsvarande fysisk materia.

Denna ras kallades kimpurushaer, barnen av solen och månen, av den gula fadern och den vita modern och alltså eldens och vattnets barn. Deras styrande planet var Jupiter.

Till färgen var de gyllengula, ibland glödande nästan i orange, ibland med svag citronfärg.

Såsom obestämda, trådiga gestalter svävade de omkring i de lummiga tropiska skogarna. De var själva trädlika till formen, ibland nära djurlika, andra halvt mänskliga i konturerna, alla mycket olika till utseende och form. De ropade till varandra med svaga, sång- eller flöjtliknande ljud, knappast artikulerat tal utan snarare obestämda uttryck för de känslor som rörde sig i dem.

I början förökade de sig genom knoppning som den första rasen. Men allteftersom formen blev stelare och täcktes med ett skal av grovfysisk materia, blev detta fortplantningssätt omöjligt. Då utsöndrade de i stället små kopior av sig själva genom ”porer”, ett förfarande som liknats vid utsöndring av svett. Dessa kopior var till en början mjuka och färgskimrande men hårdnade, växte och antog olika former. På grund av detta fortplantningssätt kallades den andra rotrasen i detta sitt senare skede för ”de svettborna”.

Med tiden började svaga tecken på sexualitet att framträda hos dessa ”svettborna”, och senare uppstod antydningar till både manliga och kvinnliga könsorgan, varför de senare raserna kallats androgyner.

Ett studium av dagens växt- och djurriken ger vid handen att alla dessa stadier alltså finns företrädda. Därmed kan vi inse att de byggande devaerna vägletts av en enda sammanhängande plan, som ändlöst modifierats i alla sina oöverskådliga detaljer men likväl förblivit densamma i sina grundläggande principer.

Av fröanlag, som dessa urtida organiska människor avsöndrade, utvecklades efterhand däggdjuren i all sin oerhörda formrikedom. Lägre djur än däggdjur hör till devaevolutionen och formades av devaer efter mönster, som utarbetades i tredje eonen, ibland med hjälp av mänskliga emanationer.

Som helhet betraktad var andra rotrasen en rekapitulering av andra eonen. De mänskliga formerna i andra eonen var de så kallade puddingsäckarna. Också andra rotrasen hade detta egendomliga, oformliga puddingsäckutseende.

Såväl första som andra rotraserna utvecklades på jorden, innan klot 3 övergavs. Därmed fanns möjligheten att bereda fortsatt utveckling i de jordiska raserna för de monader som var för primitiva för att fortsätta sin evolution i de senare raserna på klot 3.

I första och andra rotraserna lät barhishaderna från klot 4 i månkedjan ett antal efterblivna monader inkarnera, vilka avsågs att vara ledare för ännu mer efterblivna. Många av de sistnämnda utnyttjade väl denna särskilda omsorg som ägnades dem och kunde senare inkarnera i tredje rotrasens första underras, dess lägsta typ. Mera härom i nästa avsnitt.

Första och andra rotraserna var mycket fåtaliga, och den särskilda hjälp som beskrevs ovan tycks ha givits för att så många djurmonader som möjligt skulle drivas framåt i utvecklingen, så att de kunde bli människor, innan dörren till människoriket stängdes för denna eon, vilket skedde i fjärde rotrasen.

Dessutom gjordes allt som kunde göras för att så många som möjligt skulle drivas framåt, innan flammans herrar anlände i mitten av tredje rotrasen.

ESOTERISK ANTROPOLOGI

TREDJE ROTRASEN

Allmänt om tredje rotrasen

Under tredje rotrasen, den lemuriska, fortsattes processen att rekapitulera de tre första eonerna, så att mycket av det som hade gjorts i mitten av tredje eonen upprepades i denna tredje rotras. Detta innebar att människorna fick fysisk-organiska kroppar och att könen delades.

I samband med framträdandet av en ny rotras inträffar stora omvälvningar också i de andra naturrikena. Omkastningarna i mineralriket yttrar sig såsom vulkanism, rörelser i jordskorpan, vilka även vållar landsänkningar och -höjningar. Detta sker också för att den nya rotrasen skall beredas en egen kontinent att leva och utvecklas på. Detta har vi redan sett beträffande andra rotrasen. I samband med tredje rotrasens födelse höjdes land ur havet söder om Plaksha, den hyperboreiska kontinenten. Långsamt framträdde land från Himalayas fot till Sri Lanka, Sumatra, Australien, Tasmanien och Påskön, västerut till Madagaskar och delar av det nuvarande Afrika. Med var också Skandinaviska halvön, östra och västra Sibirien samt Kamtjatka. Denna ofantliga kontinent var Lemurien, vaggan för den ras där människans intelligens först skulle utvecklas. Dess gamla namn var Shâlmali.

Vid sin största utsträckning nästan omslöt Lemurien Jorden ungefär längs ekvatorn. "Ekvatorialkontinenten" kunde därför också vara ett lämpligt namn på landet ifråga. Lemurien sträckte sig från de nuvarande Kapverdeöarna utanför Sierra Leone sydost genom Afrika, Australien, Sällskapsöarna och alla de mellanliggande haven till en punkt endast några kilometer ifrån en annan stor kontinent, till storleken ungefär som dagens Sydamerika, vilken sträckte sig över återstoden av Stilla Havet och innefattade Kap Horn och delar av nuvarande Patagonien.

Under årmiljonernas lopp genomgick Lemurien många katastrofala omvälvningar och bröts upp i större öar. Norge sjönk och försvann. Lemurien gick under som kontinent genom en serie vulkanutbrott omkring 4 242 000 år före vår tid. Därefter återstod endast sådana fragment som Australien, Madagaskar och Söderhavsöarna.

Lemurien förstördes huvudsakligen genom eld, vulkanism. Den förhärjades genom utbrott av de otaliga vulkaner som tillsammans med sjöar och träsk kännetecknade kontinenten. Lemurierna mötte sitt öde genom eld och kvävning till skillnad från atlantiderna, som mestadels dränktes. En annan olikhet mellan Lemuriens och Atlantis' undergångar är att Lemurien förtärdes av ständigt brinnande inre eldar, medan Atlantis sänktes i fyra stora katastrofer med tiotusentals år emellan.

Ungefär i mitten av Lemuriens tillvaro inträffade en stor förskjutning av jordens geografiska poler, något som också medförde en stor klimatförändring. I samband med denna gick återstoden av andra rotrasen under jämte många av deras ättlingar, den tidiga tredje rotrasen. *"Hjulets axel välte. Solen och månen sken ej längre över denna del av de svettborna. Folket utsattes för snö, is och frost, och människor, växter och djur förkrymptes i sin utveckling. De som ej omkom blev i kroppsstorlek och förstånd liksom halv vuxna barn. Detta var rasernas tredje pralaya."* (Ur Kommentaren till Dzyâns bok). Polartrakterna fick sitt nuvarande klimat, och återstoden av den hyperboreiska kontinenten hade endast en fåtalig befolkning. Det oförgängliga heliga landet fortsatte emellertid att existera som förut.

Om själva den lemuriska rasen med dess sju underraser är att säga att de flerfaldiga fortplantningssätt, som framkom under tredje eonen, återkom i denna tredje rotras och faktiskt uppträdde samtidigt på olika delar av Jorden. Befolkningens stora flertal genomgick de olika stadierna och blev med tiden ovipar eller äggbärande. De olika förökningssätten synes ha varit lämpliga för monader på olika utvecklingsstadier, så att de äldre sätten förbehölls de mera primitiva och de senare de mer framskridna.

Dessa förändringar började för omkring 22 miljoner år sedan och tog närmare 6 miljoner år att fullborda, då organismerna förändrades endast långsamt och med ideliga återfall till äldre stadier. Dessutom var det ursprungliga antalet individer litet och behövde tid för sin förökning. Könsdelningen inleddes i mitten av den lemuriska rotrasens tillvaro, sedan den existerat i mer än 18 miljoner år.

När den äggbärande typen väl stadgat sig, började ägget stanna kvar i moderns kropp, så att fortplantningen försiggick på det sätt som gäller allttjämt.

Lemuriernas organism var i början inte så tät och fast som vår, och deras skelett hade inte nått den grad av stelhet som vårt. Deras ben var lika böjliga som hos våra spädbarn, och det skulle dröja till mitten av den lemuriska rasen, innan människan erhöll en fast benstomme. Detta sammanhänger med den materiens allmänna förtätning i fjärde eonen, som då ännu inte nått sin djupaste punkt.

Tredje rotrasen var den första, som uppvisade sju tydligt markerade underraser. Varje underras utvecklas vanligen ur närmast föregående, en process som går sakta och gradvis, så att det ofta är svårt att draga skarpa gränser mellan en underras och den närmast följande.

Liksom första rotrasen utvecklade hörseln och andra rotrasen känseln, utvecklade tredje rotrasen synen.

Första underrasen

I första underrasen fortplantade sig individerna genom att utsöndra mjuka, segflytande små kroppar, det "svett", varifrån benämningen "svettborna" härleder sig. Organismerna visade knappast några könskaraktärer.

Den första underrasens medvetenhet uppvisade en enhet, då individerna stod i kontakt med superessentialmedvetenheten.

Som nämndes i föregående kapitel, hade de barhishader, som kommit från mánkedjans klot 4, i första och andra rotrasen fört in vissa efterblivna individer, som fick tjána till ledare för ännu mer efterblivna. Somliga av de sistnämnda drog nytta av den ledning de erhöáll och kunde inkarnera i tredje rotrasens första underraser och där bilda dess lägsta typer.

Deras huvud smalnade av uppåt som ett ägg och hade endast ett öga överst. I stället för panna hade de en rulle liksom en korv, och de hade en framskjutande underkäke. Ägghuvudtypen bibehöll sig mycket länge, och spår av den kunde skönjas även i sjunde underrasen.

Antingen i denna underraser eller i den andra (den exakta tiden är oklar) började ett mycket stort antal monader inkarnera av dem som på tredje klotet utvecklade sitt kausalhölje av flätverkstyp till fullständigt kausalhölje. Dessa individer tog ledningen för jordmánskligheten och beredde därmed vägen för de mer framskridna monader som senare skulle anlánda från mánkedjan. Det var dessa förstnämnda, som på tredje klotet hade bekámpat de "förskräckliga och onda vattenmánniskorna".

Andra underrasen

Andra underrasens individer hade en medvetenhet, som uppvisade en dualitet, dá de var i kontakt med såväl superessential- som essentialmedvetenheten. Det understryks att detta inte på något sätt innebar att de var 45- eller 46-jag. De hade endast en svag, passiv medvetenhet i dessa högre materielag, möjlig också därför att de i stort sett saknade kontakt med de lägre världarna, var liksom isolerade i det högre. De kallades också den passiva yogans söner just därför att de var så frárvánda de lägre världarna.

I andra underrasen hárdnade de utsöndrade små kropparna. De fick gradvis ett hárt yttre skikt och förvandlades därmed till ägg, som alltifrán denna tid är såväl mánnisko- som djurorganismens utgångsform. Inom ägget utvecklades formen med tiden till ett androgynt väsen, avgjort mánskligt till formen.

I vissa esoteriska framställningar kallas första och andra underraserna tillsammans "den tidiga tredje rasen". Andra underrasen styrdes av planeten Venus, och under hennes inflytande utvecklades individerna till hermafroditer. Könen delades under Mars, förkroppsligande lidelsen.

Tredje underrasen

Om tredje underrasens fortplantning är att säga att individen utvecklades inom det hólje som nu var ett skal och blev allt tunnare och därí utvecklades med såväl manliga som kvinnliga könsorgan. Omedelbart efter kläckningen var individen fullt utvecklad, liksom dagens kycklingar, och kunde gå och springa.

Individerna var hermafroditer, hos vilka senare det ena könet dominerande. Ännu senare utvecklades de till enkónade varelser.

Tredje underrassens individer hade en trefaldig medvetenhet: superessential, essential och kausal, givetvis endast svag och alltigenom passiv. Tillsammans med fjärde underrassen har denna underrass kallats visdomsherrarna. Det är emellertid en benämning, som rätteligen tillkommer en särskild klass barhishader, som började inkarnera i denna tredje underrass för att därur utveckla kroppar, som kunde lämpa sig för den fjärde underrassen, vari könen skulle definitivt delas.

Liksom andra dåtida djur- och växtformer var tredje rotrasens människa en jätte. Hon var samtida med dinosaurierna och andra jättedjur och måste hävda sig bland dem.

Synorganen utvecklades i tredje rotrasen. I början hade människan ett enda öga i pannans mitt – det så kallade tredje ögat – och senare två ögon. De två senare tillkomna ögonen användes dock föga förrän i sjunde underrassen, och de blev inte de normala och enda synorganen förrän i fjärde rotrasen, hos atlantiderna.

Detta tredje öga, som utvecklades under tredjetriadens inverkan, ägde mycket större synförmåga än de två senare ögonen. Rättare sagt bjöd det mycket mindre hinder för den högre medvetenheten. Men allteftersom intellektet utvecklades, drog sig den högre medvetenheten tillbaka, och därmed utvecklades i stället de från början svaga synorgan som blev våra nuvarande ögon. Våra ögon ger en skarpare uppfattning av föremålen i deras enskilda konkretion, medan det tredje ögat, riktat mot fysiska världen, ger intryck av det fysiska mera översiktligt och abstrakt än detaljerat och konkret.

Individerna tillhörande raserna med tredje ögat må ha varit vildar till utseendet. Likväl hade de mycket mer av intuition än våra nuvarande raser, så att de snabbt gensvarade på de impulser de gudomliga konungarna telepatiskt skickade ut.

Den atrofierade återstoden av tredje ögat är vår nuvarande tallkottkörtel. Denna är numera ett centrum endast för överfysisk syn, men för lemurierna var den huvudcentret för den emotionala såväl som fysiska synen. Denna emotionala synförmåga ("klärvoajans") kännetecknade icke endast hela den lemuriska rasen, utan även de första atlantidiska underrasserna.

Emedan hela första rotrasen och större delen av andra rotrasen var eterisk och dessutom föga mentalt utvecklad, hade de inget talat språk. När människan i tredje rotrasen blev alltmer grovfysisk, kunde hon inte längre förbli mållös. De ljud, den primitiva människan utstötte för att uttrycka sina känslor och tankar, bestod först enbart av vokaler. I den lemuriska rotrasens två första underraser tjänade detta urspråk endast till att uttrycka lust och olust, kärlek och vrede. I tredje underrassen blev språket något mer utvecklat, och efterhand infördes konsonanterna. Det lemuriska språket bestod av idel enstaviga ord, som yttrades i följd utan att grammatiskt böjas eller förändras. Denna språktyp finns än i dag företrädd genom det kinesiska språket.

Fjärde underrassen

Många av barhishaderna inkarnerade i tredje och fjärde underrasserna. Det gick så till att de tog särskild vård om vissa mänskliga ägg, som de sedan stimulerade med sin magnetism, tills

de kläcktes, varpå barhishaderna gick in i den mänskliga organismerna och övertog dem. De kunde därmed arbeta i den grovfysiska världen och leda den dåvarande mänskligheten.

Under loppet av fjärde underrasen blev individerna alltmer hjälplösa omedelbart efter kläckningen. I slutet av underrasen kunde de inte längre gå genast efter utträdet ur ägget.

Det mänskliga embryot och fostret upprepar alltjämt de nyss beskrivna stadierna: den första rotrasens amöbaliknande form, den andra rotrasens trådiga form, de tidiga rasernas könlöshet övergående i ett androgynt tillstånd, varefter ettdera könet tydligt gör sig gällande såsom i tredje rotrasen. Det är att märka att könsdualitetens spår aldrig blivit helt utplånade ens hos den mogna individen: mannen har behållit rudimentära kvinnliga organ, och kvinnan rudimentära manliga.

Medan de äggborna alltjämt var vid makten, började de allra bästa av individerna med kausalhölje av flätverkstyp, de från klot 1 och 2 i månkedjan, att inkarnera. De följdes snart av den lägsta klassen av dem som hade förvärvat fullständigt kausalhölje i månkedjan (månsmän av första ordningen). Mellan dessa båda grupper var skillnaden mycket ringa. Av dem med fullständiga kausalhöljen kunde 13 grupper urskiljas. De skilde sig åt i medvetenhetsutveckling och kunde indelas i fem större klasser. Dessa klasser överfördes i tur och ordning till Jorden vid fem skilda tillfällen:

Klass 1): tre grupper från respektive klot 7, 6 och 5 i månkedjan, varav flertalet från klot 7, den minst utvecklade gruppen.

Klass 2): en stor grupp från klot 7, en låg grupp från klot 6 och en ännu lägre från klot 5.

Klass 3): den högsta gruppen från klot 7, en medelmåttig grupp från klot 6 och en ganska hög grupp från klot 5.

Klass 4): den högsta gruppen från klot 6 och den näst högsta från klot 5.

Klass 5): den högsta gruppen från klot 5 och ett liten grupp från klot 4 (månen).

Några hundra tusen individer av dessa mer framskridna, också av dem som kausaliserat genom fruktan, inkarnerade i den äggborna rasen.

De barhishader, som inkarnerade i tredje och fjärde underraserna, är i den esoteriska historien omnämnda som de gudomliga androgynerna eller gudomliga hermafroditerna. De utformade sina organismer till gudalik skönhet, gyllenröda till hudfärgen och av jätteväxt. Sedan de kommit och könen delats, slutade jordens satya yuga eller guldålder. Den homeriska sagans cykloper är ett vanställt minne av dessa verkliga övermänniskor.

De gudomliga androgynerna hade till uppgift att dels leda och lära människorna, dels förädla människornas organism och högre höljen. Dittills hade barhishadernas ledning av människosläktet haft enbart fysisk betydelse. Men i samband med att hos fjärde underrasen

hjärnan och övriga nervsystemet förfinades, blev mental medvetenhet möjlig för fysiska människan, även om emotionalmedvetenheten länge förblev ojämförligt viktigare.

De gudomliga androgynerna härskade i Lemurien som gudakonungarna, och under deras ledning byggde fjärde underrasens människor mäktiga städer med väldiga tempel, ståtliga och massiva.

För omkring 20 miljoner år sedan var könsdelningen fullständigt genomförd. I samband därmed hade också den mänskliga organismen blivit någotsånär stadgad. Därför vidtog de övervakande intelligenserna ett antal särskilda åtgärder ägnade att befästa mänsklighetens ställning och definitivt rikta in den på vägen mot högre medvetenhetsutveckling. Detta var av nöden med tanke på att eonens mittpunkt nalkades. Den exakta mittpunkten markeras av fjärde rotrasens fjärde underras. Före mittpunkten är involutionsenergierna starkare, efter mittpunkterna är evolutionsenergierna starkare. Även om det skulle dröja, innan fjärde rotrasen växte fram, måste förberedelserna för den andra halvan av eonen vidtagas i god tid.

Första åtgärden i dessa förberedelser blev att intensifiera arbetet med att förädla människans eterhölje och högre höljen. Barhishaderna arbetade i sina sju grupper enligt de sju strålarna och byggde höljen efter dessa. Sålunda kunde människor erhålla energihöljen, som särskilt uttryckte de olika stråltyperna, varigenom de kunde göra erfarenheter, som motsvarade dessa. Dessa höljestyper vidmakthölls för framtiden genom att den sexuella fortplantningen definitivt slog igenom. De äldre fortplantningsmetoderna upphörde efter hand som de raser och stammar, som var uteslutande hänvisade till dessa, blev sterila och dog ut.

Andra klasser av monader fortsatte att träda i inkarnation. Däribland fanns monader, som inte hade levat i första eller andra rotrasen. Vid detta laget fanns fem klasser av människor som tävlade med varandra i att erhålla bättre höljen:

- 1) De som först nu övergått från djurriket.
- 2) De med kausalhöljen av trådtyp, vilka hade levat på Jorden en tid.
- 3) De med kausalhölje av flätverkstyp, vilka tidigare inkarnerat i Jordkedjans klot 3 i denna eon.
- 4) De bästa individerna med kausalhölje av flätverkstyp, vilka tidigare inte inkarnerat i Jordkedjan utan hade sovit i tillståndet mellan kedjorna.
- 5) De tidigare nämnda fem klasserna av monader med fullständigt kausalhölje, vilka kommit från klot 7, 6 och 5 (och ett litet antal från klot 4) i månkedjan.

De eterhöljen månherrarna formade var av hög kvalitet, men just emedan de var eteriska, var de lätta att omforma, och de inkommande monaderna försämrade dem mycket. Många av de barn dessa avlade var ingalunda sina föräldrars jämlikar utan avgjort vansläktade. Äldre lemuriska typer, såsom de med ägghuvud och korvrulle till panna, återuppträdde. Icke desto mindre blev vissa högre typer stadgade och förhållandevis beständiga.

Efter att det i många generationer fötts någotsånär välformade människor, produkter av de eterhöljen barhishaderna format, lät barhishaderna monader inkarnera som hade kausaliserat på klot 4 i månkedjans femte eon och som lämnat denna kedja i sjunde eonen från klot 1, 2 eller 3. Detta var alltså första gången i jordens historia, som det gavs tillfälle för inkarnation åt ett större antal (flera miljoner) människor på en medvetenhetsnivå, som vi skulle kalla fullt mänsklig. Denna stora grupp utgjordes av tre kontingenter från månkedjan: 1) Drygt två miljoner monader av gruppen med orangea kausalhöljen, vilken lämnade månkedjan från klot 1. 2) Icke fullt tre miljoner av gruppen med gula kausalhöljen, vilken lämnade månkedjan från klot 2. 3) Drygt tre miljoner av gruppen med rosa kausalhöljen, vilken lämnade månkedjan från klot 3. Sammanlagt var de ungefär nio miljoner. Barhishaderna ledde dessa individer, ännu ej inkarnerade, till olika delar av Lemurien i avsikten att där låta dem bilda olika folk.

Då hände något oväntat och oplanerat. *"En tredjedel vägrar, två tredjedelar lyder."* (Dzyâns bok) När gruppen orangea fick se vilka former som väntade dem, vägrade de att ingå i dem, inte av ondska utan av rent högmod, i förakt för de föga tilltalande gestalterna och kanske även på grund av sin gamla motvilja mot allt som hade med sexualitet att göra.

De gula och rosa grupperna lydde emellertid, inkarnerade och förbättrade i generation efter generation de kroppar de bebodde. Sålunda bildades den fjärde lemuriska underrasen.

De kroppar, som var tänkta att tagas i anspråk av den orangea gruppen, blev därmed "lediga". De som villigt övertog dem var i stället monader, som just lämnat djurriket, alltså allra lägsta gruppen människor. Detta medförde att formerna, långt ifrån att behålla den förädling, som kostat barhishaderna så mycken möda, urartade i ett tillstånd, som rent av var sämre än det som barhishaderna utgått ifrån. De primitiva människor, som tog dessa kroppar i besittning, beblandade sig rent av med djur, på sitt sätt ganska naturligt, då de ju knappast kunde förnimma någon större skillnad mellan sig själva och individer, vilkas krets de själva helt nyligen lämnat.

På detta tidiga stadium av mänsklighetens fysisk-organiska evolution var skillnaden mellan människa och djur i vissa fall inte större än att individer av de båda naturrikerna kunde korsa sig med varandra och få levande, fortplantningsduglig avkomma. När dessa primitiva lemurier begick vad som i esoteriska historien kallas "de förnuftslösas synd", blev alltså resultatet att det uppstod ett släkte av djur-människor. Dessa blev stamfäderna till våra dagars människoapor. Esoteriken lär således att aporna urartat från människorna, i rak motsats till Darwins evolutionlära, enligt vilken människorna skulle ha utvecklats från aporna.

Dzyâns bok beskriver detta med följande ord:

Djur med benbyggnad, djupets drakar och flygande sarpaer tillades till kräldjuren. De, som krypa på marken, fingo vingar. De långhalsade vattendjuren blevo stamfäder till luftens fåglar. Under den tredje växte de benlösa djuren och förändrades: de blevo djur med benbyggnad, deras chhayaer erhöillo fasthet. Djuren delade sig först. De begynte att föröka sig. Den tvåfaldiga människan delade sig även. Hon sade: "Låt oss likna dem, låt oss förenas och skapa varelser." De gjorde det. Och de, som ingen gnista hade, togo till sig stora hondjur. De födde med dem stumma raser. Stumma voro de själva. Men deras tungor lossades. Deras avkommas tungor förblevo tysta. Vidunder födde de. En ras vanskapliga, av rödt hår betäckta vidunder, gående på alla fyra. En stum ras, för att ej röja skammen.

Seende detta, gräto de Lhaer, som ej danat människor, sägande: "De manas-lösa hava besudlat våra framtida boningar. Detta är karma. Låt oss taga vår bostad i de övriga. Låt oss lära dem bättre, att ej värre må inträffa." De gjorde det. Då blevo alla människor begåvade med manas. De sågo de förnuftslösas synd. (Ur Dzyâns bok i fil. dr F. Kellbergs svenska översättning.)

Det blev den orangea gruppens dåliga skörd att den ändå fick intaga sin plats i arbetet med att befolka världen, men senare och då i kroppar av ännu lägre och sämre slag, eftersom mánherrarna vid det laget gått vidare till annan verksamhet. De orangea blev därför en efterbliven ras, listig men inte god, och fick göra många bittra erfarenheter. Gruppen minskade därunder hela tiden genom att individerna ständigt kom i strid med den naturliga ordningen, fick lära sig läxan på det svåra sättet och blev vanligt, hyggligt folk.

Likväl återstod en liten, hård kärna av oefterrättliga. Det var dessa, som senare i Atlantis kom att bilda det mot planethierarkin fronderande svarta prästerskapet. Några av dem har framhärdat till våra dagar, överlägset sluga, kallhamrade och samvetslösa.

Femte underrasen

Barhishaderna från mánkedjans klot 1, 2 och 3 kom därefter i inkarnation för att hjälpa manun att grunda femte, sjätte och sjunde underraserna. I dessa senare underraser blev barhishaderna kungar, de invigda konungar som talas om i myterna, vilka ofta är sannare än historien.

En sådan invigd konung samlade vanligen ett antal individer omkring sig och grundade därmed en klan. Denna klan undervisade han sedan i civilisationens konster och hjälpte den att bygga en stad. Många dylika städer byggdes överallt i Lemurien. Byggnadsstilen var den som senare kom att kallas cyklopisk, enorm och imponerande. Långt senare imiterades denna stil av den ras som uppförde Egyptens pyramider och andra monumentalbyggnader och även av dem som uppförde Europas megalitbyggnader, såsom dem i Stonehenge, på Malta, i Bretagne etc.

Under femte underrasens långa tillvaro förändrades lemuriernas fysiska utseende. Det tredje ögat överst på huvudet drog sig inåt för att bilda tallkottkörteln, medan de två senare tillkomna ögonen aktiverades.

Individerna hade svart eller brunsvart hudfärg. Femte, sjätte och sjunde underrasernas individer var vad vi skulle kalla mänskliga i mycket högre grad än sina föregångare i de fyra första underraserna. Kroppslängden i femte underrasen uppgick till mellan fyra och fem meter.

Sjätte underrasen

Sjätte underrasens individer var anmärkningsvärda främst för sin hudfärg. Denna var inte längre svart eller brunsvart som hos femte underrasen utan blåsvart, mot slutet av rasens

tillvaro snarare blygrå. Huvudet visade alltjämt äggform på grund av den sluttande pannan.

Under den tid sjätte underrasen utvecklades, skickades ett stort antal invigda och deras lärjungar till Jorden för att hjälpa fjärde rotrasens manu genom att inkarnera i de bästa kroppar han dittills hade utvecklat. De bästa kropparna fick de som hade skördat sin dåliga sådd. De kunde därför förbättra dem och få ut det bästa av dem. Dessa invigda och deras lärjungar arbetade under barhishaderna och manuerna för tredje och fjärde rotraserna. Genom deras samfälliga insats utvecklades sjunde underrasen.

Sjunde underrasen

Sjunde underrasen hade i början gråblå hudfärg, som senare övergick i olika nyanser av grått till ett slags gråvitt. En ganska god uppfattning av hur deras ansikten såg ut kan man få av de statyer de själva reste, varav några står kvar på Påskön. Ansiktena var långt utdragna. Pannan var alltjämt endast en benrulle, ehuru något högre förlagd i slutet av underrasen. Liksom sjätte underrasen visade den sjunde en antydning till äggformat huvud. De hade tjocka läppar och en bred och platt näsa, drag som idag återfinns i vissa negerraser.

I senare delen av sjätte underrasen och i sjunde var människorna framstående byggmästare i den cyklopiska stilen. De grundade och utvecklade en betydelsefull och långvarig civilisation, och i tusentals år behärskade de de flesta övriga stammar och folk, som bebodde det väldiga Lemurien.

Också mot slutet av sin tillvaro, när rasen gick mot sitt förfall, tryggade den ett slags överlevnad genom att individer blandade sig med moahalerna, den första atlantidiska underrasen. Denna blandras behöll visserligen många av tredje rotrasens egenskaper men hörde egentligen till fjärde rotrasen och fick sålunda en ny kraft att utvecklas. De var inte olika vissa av dagens nordamerikanska indianer, förutom att huden hade en blåaktig nyans, som numera ingenstans finns att se.

Ingen ren lemurisk ras återstår i våra dagar. Degenererade kvarlevor av tredje rotrasen kan urskiljas i dagens australiska aboriginer, folket på Andamanerna, vissa bergsstammar i Indien, eldsländarna, Afrikas bushmän och några andra vilda folk. De individer, som för närvarande bebor dessa kroppar, måste ha hört till djurriket tidigare i denna kedja.

Det fanns i Lemurien en mysterieskola med invigningar, men den var inte i första hand avsedd för lemurierna. De lemurier, som var tillräckligt framskridna för att få undervisning, fick visserligen sådan av de invigda, men denna undervisning var av ett betydligt enklare slag än mysterieskolans. De fick sig till exempel förklarade vissa grundläggande naturfakta, såsom Jordens rörelse kring solen och grunden till att fysiska föremål ter sig annorlunda när man omväxlande betraktar dem med fysisk och emotional syn. Mysteryskolan var däremot avsedd främst för de väsen som kommit från Venus (varom mera nedan) och som, medan de hjälpte till med att leda evolutionen på Jorden, samtidigt ägnade sig åt sin egen medvetenhetsutveckling.

ESOTERISK ANTROPOLOGI

FJÄRDE ROTRASEN – ATLANTIDERNA: DEL ETT

Allmänt om atlantiderna

Atlantis var fjärde rotrasens kontinent. Den sträckte sig ursprungligen från en punkt strax öster om Island till ungefär det nuvarande Rio de Janeiro, omfattande Texas, Mexikanska golfen, södra och östra Förenta staterna, Labrador och området därifrån till Irland, Skottland och en liten del av norra England. Den nådde också från Brasilien till afrikanska Guldkusten.

För omkring 800 000 år sedan inträffade den första av en rad förhärjande katastrofer, vilka till sist skulle fullständigt utplåna Atlantis. I denna första katastrof sänktes mycket av kontinentens nordliga delar, och även de återstående södra delarna blev starkt sönderslitna. Den växande amerikanska kontinenten skildes med ett gap från återstoden av Atlantis, som då upptog större delen av atlantbäckenet, från omkring 50 graders nordlig bredd till några grader söder om ekvatorn. Betydande landhöjningar och -sänkningar skedde även i andra delar av världen.

För omkring 200 000 år sedan inträffade en andra katastrof. Denna var av mindre omfattning än den första, och vissa källor nämner den inte alls. Återstoden av kontinenten delades nu i två öar, den större Nordön, *Ruta*, och den mindre Sydön, *Daitya*. Det som skulle bli Nord- och Sydamerika skildes åt. Egypten hamnade under vattnet, och Skandinaviska ön blev en halvö och anknöts till det framtida Europa.

År 75 025 fvt inträffade en oerhörd konvulsion. Sydön *Daitya* försvann nästan helt. Nordön *Ruta* minskades till den jämförelsevis lilla ön *Poseidonis* ungefär mitt i Atlanten. Kontinenterna hade därefter i stort sett sitt nuvarande utseende, med undantag för att Brittiska öarna alltjämt hängde samman med europeiska fastlandet, Östersjön ännu inte fanns och Sahara alltjämt var hav.

År 9564 fvt inträffade den fjärde och slutgiltiga katastrofen. Sista återstoden av Atlantis, ön *Poseidonis*, försvann i havets djup.

Många andra smärre katastrofer inträffade även.

De invigda konungarna och prästerna, som följde den goda lagen, underrättades i förväg om de annalkande omvälvningarna. Envar av dessa invigda blev ett centrum för profetiska varningar och till sist ledare för en skara kolonister, som utvandrade från de blivande katastrofområdena till säkra och i förväg iordningställda platser.

Tibets särställning i den esoteriska traditionen beror på att det högst belägna området på jorden naturligt nog utsågs till den viktigaste tillflyktsorten, dit bibliotek, arkiv och annat värdefullt fraktades i god tid före katastroferna. Städer byggdes såväl ovan som under jord att hysa både föremål och levande varelser.

Fjärde rotrasens bildande inleddes för c:a 12 miljoner år sedan

Den atlantiska rotrasen utvecklade efter hand sju underraser:

- (1) rmoahal
- (2) tlavatli
- (3) toltekerna
- (4) turanerna
- (5) ursemiterna
- (6) sumererna
- (7) mongolerna

De första två namnen, rmoahal och tlavatli, är respektive rasers självbeteckningar. De övriga namnen är historiska benämningar på sentida ättlingar av de ursprungliga underraserna. De mest betydande underraserna var den tredje, toltekerna; den femte, ursemiterna; och den sjunde, mongolerna. Fjärde rotrasens hudfärg genomgick under miljoner år en förvandling från rmoahals svarta och tlavatlis rödbruna till toltekernas röda, turanernas gula, ursemiternas och sumerernas gulvita till mongolernas återigen gula hudfärg.

Ur en gren av femte underrasen, ursemiterna, skapade manun femte rotrasen för 100 000 år sedan. För nästan exakt 82 000 år sedan ledde han denna rotras ut ur Atlantis.

Rmoahal

Nästan omedelbart efter att flammans herrar ankommit till jorden, började vår nya planetregering planera grundandet av den nya, den fjärde rotrasen. I enlighet med dessa planer utvalde fjärde rotrasens manu välutvecklade individer av den sjunde underrasen, dem som hade små och täta organismer. Dessa förde han undan till ett eget landområde och tillsade dem att inte beblanda sig med andra. När dessa sedan förökade sig uteslutande inom den egna gruppen, ordnade han så att de lämpliga monaderna inkarnerade i de nya organismer som erbjöds. Detta förfarande upprepades flera gånger, så att ett antal stammar bildades. Dessa fick inte blanda sig med de övriga lemurierna men väl med varandra, så att nya undertyper uppstod. Det blev ett långvarigt experimenterade, och manun själv och hans övermänskliga

medarbetare inkarnerade själva i sin nya ras, både för att leda den effektivare och för att förbättra och fixera rastypen. Därmed utprovade han ett förfarande, som skulle tillämpas också vid bildandet av femte rotrasen.

Fjärde rotrasens manu var en individ som blivit 45-jag på Venus och som tillhörde den grupp som åtföljde flammans herrar därifrån.

Tidigare nämndes att ett antal invigda och deras lärjungar hade inkarnerat i den lemuriska sjätte underrasen och att de hade mycket förbättrat denna underras. Också denna gren av sjätte underrasen använde nu manu för sina syften, införlivade den med den nya rotras han höll på att bilda och lät högre stående individer även fortsättningsvis inkarnera i den. Följden av allt detta arbete blev att ett jämförelsevis stort antal utvecklade väsen kunde inkarnera i denna nya gren av mänskligheten.

Slutligen avskilde manu den grupp tillhörande lemuriska sjunde underrasen som högt utvecklade venusianska monader förbättrat genom att inkarnera i den. Denna grupp avsåg han bilda kärnan till den första underrasen, rmoahal. Till en början inkarnerade endast denna grupp av venusianska invigda och deras lärjungar i dessa kroppar, alltså inga människomonader från mänkedjan eller vår kedja.

Manu lät sin nya ras bosätta sig i det land som nu är Ashanti och västra Nigeria, vilket då var en nordvästlig landtunga från den stora ö som omfattade nuvarande Sydafrika och delar av Västafrika. Kolonin skyddades i många generationer för inblandning av lägre rastyper och ökade i antal, tills den var redo att mottaga den nya impuls för fysisk ärftlighet som manu skulle ge den.

Manu hade uteslutit den blå färgen från sitt folks hud. Hudfärgen övergick från purpur till rött och genom inblandning av den gråvita från lemuriska sjunde underrasen erhöll rmoahal en svart hudfärg som vi i dag skulle kalla fullt mänsklig.

Manu ägnade omkring en miljon år att befästa rastypen. Ett oerhört arbete och besvär lade han ned på att erhålla en typ, som han kunde godkänna. Därmed kunde han sägas ha definitivt grundlagt rasen och inkarnerade själv i den jämte sina medarbetare. Manu till en rotras är i ordets exakta bemärkelse dess förfader.

Manus omedelbara ättlingar kunde dock inte särskilt väl upprätthålla typen, även om de representerade klara förbättringar i jämförelse med den omgivande befolkningen. De var kortare till växten än denna, men hade alltså ett svagt utvecklat nervsystem, och emotionalhöljet var oformligt. Manu själv formade sin organism och sitt eterhölje efter emotional- och mentalhöljerna.

Det dröjde många generationer, innan den unga atlantidiska rasen tog sin egen kontinent Atlantis i besittning. Men sedan den väl gjort detta, började kontingenter av monader strömma in från tillståndet mellan kedjorna för att inkarnera i fjärde rotrasens kroppar. Även monader, som kausaliserat i vårt sjuklots tredje eon, inkarnerade i fjärde rotrasen.

Rmoahal, första underrasen, uppstod under tiden för fem till fyra miljoner år sedan. Mycket av Lemurien återstod då alltså, och Atlantis hade inte nått sin största storlek. Rmoahal föddes på en plats, som låg på ungefär 7 graders nordlig bredd och 5 graders västlig längd, i

nuvarande Liberia. Det var ett hett, fuktigt land, med väldiga, numera utdöda djur levande i träskan och skogarna.

Rmoahal var först brunsvart till färgen och nådde en kroppslängd av tre till fyra meter men blev allt kortare allteftersom seklerna förrann. De flyttade med tiden till Atlantis' sydkust, där de kämpade mot lemurier av sjätte och sjunde underraser. En del av dem blandade sig med lemurierna. Andra trängde till kontinentens yttersta nordöstligaste uddar, gränsande till Island. Där fick de med tiden allt ljusare hudfärg och var för c:a en miljon år sedan riktigt ljusa. Denna deras bosättning i dessa nordliga länder var inte obruten, ty med jämna mellanrum drevs de söderut av landisen, när istider inträffade.

Rmoahal var de första barnen av den nya rasen, och de var länge liksom barn, oförmögna att själva bilda någon stat eller utforma en civilisation, och de nådde aldrig så högt som de lemuriska sjätte och sjunde underraser. De styrdes därför av manu själv eller någon annan hög invigd. Med tiden kom härskaren att betraktas som en gud. Människorna hade vissa överfysiska förmågor, klärvoajans och klärådiens av enklare slag. De hade en religion som, ehuru föga filosofisk, hade många ädla drag. I en senare tid förvandlades denna tro till ett slags ankult. Konst och vetenskap var hos rmoahal av grövsta och enklaste slag.

Tlavatli

Andra underrasen, tlavatli, uppstod på en ö utanför Atlantis' västkust. Därifrån spred den sig tvärs över kontinenten och trängde efter hand norrut mot kusten vettande mot Grönland.

Tlavatli var rödbruna till färgen, starka och härdiga men inte så långa som rmoahal. De bosatte sig huvudsakligen i de bergsländer som senare skulle bli ön Poseidonis.

Deras stammar eller nationer styrdes av hövdingar eller kungar, som gillades av folket därför att de var de starkaste eller största krigarna. De byggde med tiden ett mäktigt rike, som nominellt styrdes av en kung, ehuru den verkliga makten låg hos stamhövdingarna.

Kolonister av tlavatlirasen spred sig ut åt alla håll. En blandning av denna ras och den senare uppkomna tredje underrasen, toltekerna, bosatte sig på de västliga öar som sedan skulle ingå i den amerikanska dubbelkontinenten. Detta blandfolk nådde också kusterna längst i söder, där Rio de Janeiro nu ligger. Andra tlavatlikolonister intog östkusten av den skandinaviska ön, medan åter andra nådde ända bort till Indien, där de blandade sig med de inhemska lemurierna och bildade den dravidiska rasen.

Senare bosatte sig tlavatli i södra Sydamerika, varför patagonierna troligen är avsläktet släkt med dem.

Lämningar av denna ras har påträffats i kvartära lager i Mellaneuropa, och den långskalliga crogmagnonmänniskan kan ses som representativ för den i dess nedgång. De enda någotsånär renrasiga ättlingarna av tlavatli är vissa av de bruna indianerna i Sydamerika. Burmeser och thailändare är blandfolk av tlavatli och femte rotrasen, arierna.

Tlavatli ärvde den traditionella vördnaden för och dyrkan av manun men lärdes av sina invigda lärare och ledare att erkänna ett högsta väsen, vars sinnebild var solen. De utvecklade

därför ett slags solkult och använde för detta ändamål höjder i landskapet, där de uppförde stencirklar och upprättstående monoliter. Båda dessa symboliserade solens årliga vandring och tjänade också astronomiska syften, därigenom att man stående på högaltaret kunde se solen gå upp vid vintersolståndet bakom en av monoliterna och vid vårdagjämningen bakom en annan och så vidare året igenom. Stencirklarna användes för mer invecklade astronomiska beräkningar och iakttagelser.

Manun lät i tlavatli inkarnera vissa monader som kausaliserat på klot 4 i månkedjans fjärde och femte eoner (de som Laurency kallar äldsta åldersgruppens första och andra klasser).

Toltekerna

Den tredje underrasen, toltekerna, uppstod nära Atlantis' västkust, på omkring 30 graders nordlig bredd. De upptog hela det omgivande landet och mycket av västkusten. Senare utbredde de sig över hela kontinenten, och det imperium de bildade behärskade en tid nästan hela världen från huvudstaden på östkusten.

Toltekerna var rödbruna till färgen, rödare eller mer kopparfärgade än tlavatli. De tre första atlantiska underraserna har kallats de röda och de fyra senare de gula.

Toltekerna var i början långa, i medeltal 240 cm men minskade senare till kroppslängder som i dag anses normala. Typen var en förbättring mot de två tidigare underraserna. Den företedde skarpskurna och väl markerade drag.

Toltekerna var det mest livskraftiga, framstående och samhällsbyggande av de atlantiska folken, och de regerade hela kontinenten i tusentals år med stor materiell makt och härlighet. Så dominanta och vitala var de, att de blandfolk, som uppstod med senare underraser, väsentligen förblev tolteker. Vi finner dem faktiskt hundratusentals år senare härskare i Mexiko och Peru, långt innan deras förfallna avkomlingar besegrades av de härdigare aztekerna norrifrån.

I början var de uppdelade i en mängd självständiga småriken, som låg i krig med varandra och med rmoahal i söder. För omkring en miljon år sedan och efter stora krig gick smårikerna samman i en stor förbundsstat ledd av en kejsare.

Den andre av dessa kejsare var manun i inkarnation. Han grundlade huvudstaden, De Gyllene Portarnas Stad, den första av många städer med detta namn. Han ombesörjde även inkarnation av ett antal monader med fullständigt kausalhölje vilka kausaliserat på klot 4 i fjärde och femte eonerna. (Det är dessa monadgrupper, som Laurency kallar första åldersgruppens första och andra klasser.)

I kraft av sin stora överlägsenhet var toltekerna en tid den härskande rasen och underkuvade hela den övriga världen. Folkets stora flertal var inte av toltekiskt blod. Också i huvudstaden var endast adeln och medelklassen renrasiga tolteker, de lägre klasserna av blandad härkomst, många före detta krigsfångar.

Vid denna tid anlände också en grupp av "tjänarna", vilken i framtiden skulle arbeta nära planethierarkin. Vissa av dessa öronmärktes genast av femte rotrasens manu, Vaivasvata

Manu, att ingå i hans framtida grupp av arbetare. Detta är förklaringen till att Blavatsky omtalar att femte rotrasen grundades för en miljon år sedan, fastän det var först för 82 000 år sedan.

Den nyssnämnda gruppen tjänare bildade senare en grupp som stadigt inkarnerade med ett intervall av 1200 till 1000 år. I denna grupp ingick två individer som senare skulle bli 45-jag, de två så kallade engelska mästarna, som i sina mest kända inkarnationer var Sir Thomas More respektive Thomas Vaughan.

Den andra gruppen, som inkarnerar med 700 års intervaller, anlände inte till jorden förrän 400 000 år senare.

I tusentals år härskade den gudomliga dynastin över Atlantis, öarna i väster och södra delen av det land som låg i öster. Vanligen ärvdes makten från far till son, varvid dynastin vid behov rekryterades ur de invigdas krets.

Detta var totekernas guldålder, då härskarna styrde i enlighet med planethierarkins vilja. Styret var rättvist och välvilligt. Konst och vetenskap odlades och nådde med esoteriska kunskapers bistånd oerhörda resultat. Religionens tro och rit var alltså förhållandevis rena. Detta var Atlantis på sin middagshöjd.

Efter omkring 100 000 år av en dylik guldålder började riket förfalla. Många av lydskonungarna, liksom många av prästerna och folket, började använda sina förmågor för personlig upphöjelse, vinning och makt, till men för sina fiender och i allmänhet för allehanda själviska och onda syften. Därmed urartade de esoteriska kunskaperna i trolldom och brytning med hierarkin.

Det är detta slags vanhelgande av esoteriken som utgör den svarta magin, och denna grep snabbt omkring sig. Sedan den högre, andliga ledningen dragits tillbaka, gjorde sig det emotionala begäret alltmer gällande. Detta var bestämt att nå sin höjdpunkt i denna, den fjärde rotrasen, den emotionala rotrasen.

Begäret, brutaliteten och förvildningen ökade och den djuriska naturen framträdde i sina mest perversa uttryck. När den svarta konstens anhängare till sist kände sig nog starka, gjorde de uppror och satte upp en motkejsare. Denne svarte kejsare lyckades efter många och hårda strider besegra den vite kejsaren och fördriva honom från hans huvudstad, De Gyllene Portarnas Stad, och själv uppstiga på tronen.

Den vite kejsaren flydde norrut till den provins som låg närmast söder om de norra bergsområdena. Där inrättade han sig i provinshuvudstaden. Men allt fler av hans undersåtar avföll och gick över till fienderna, som inte heller var ense sinsemellan utan bekämpade varandra, varvid de även använde svart magi. Därmed har vi kommit till c:a 850 000 år före vår tid.

Den vite kejsaren i norr liksom de invigda prästerna hade länge varit fullt på det klara med att väldiga katastrofer skulle komma. Envar av dessa individer blev ett centrum för profetiska varningar och till sist en ledare för en skara utvandrare. Utvandrarerna blev hatade av de allt fler svartmagikerna, och de blev med tiden tvungna att gå ombord på sina fartyg nattetid.

Omkring 800 000 år före vår tid inträffade den första stora katastrofen. Kontinenten blev fruktansvärt sönderlagen. Hela provinser ödelades av väldiga översvämningar, och De Gyllene Portarnas Stad förstördes. Därmed föll den svarte kejsaren och hans dynasti.

Den ohyggliga katastrofen väckte många till besinning, och den svarta magin blev mindre utbredd. Detta var emellertid endast tillfälligt, och under Atlantis hela återstående tillvaro var den allmänna tendensen att svartkonsten gjorde sig allt mer gällande. De Gyllene Portarnas Stad byggdes upp på nytt.

Kontingenter av monader fortsatte att strömma in. Kontingenterna skildes åt framför allt genom individernas olika kausaliseringssätt, vilka medför olika långa intervaller mellan inkarnationerna. De olika ordningarna och klasserna av månmänniskor hölls också i sär.

Den första kontingenten av 700-årsgruppen började inkarnera för omkring 600 000 år sedan. Den inkarnerade i tlavatlirasen, som efter den stora katastrofen hade fredligt införlivats med det toltekiska imperiet. I tlavatli inkarnerade även sådana senare synnerligen framstående individer som Mars och Merkurius.

Ungefär samtidigt ordnade planetregeringen för inkarnation av en särskild, mindre grupp av människomonader, vilka kausaliserat på Venus och sedan åtföljt flammans herrar till Jorden. De var flammans herrar djupt tillgivna, då de före kausaliseringen varit deras sällskapsdjur. De tillhörde alla antingen första eller andra strålen.

En annan liten grupp, som tidigare inkarnerat i tredje eonen, hade skickats till klot 5 för specialbehandling inför bildandet av femte rotrasen och kom nu tillbaka därifrån. Detta förklarar Blavatskys uppgift om monader som kom in från "Merkurius", ty klot 5 i vår kedja kallas Merkurius.

Vid denna tid bildade 1200- och 700-årsgrupperna det som har kallats "klanen" och som alltsedan dess vanligen hållits ihop, alltså inkarnerat samfällt. Hela klanen inkarnerade tillsammans i De Gyllene Portarnas Stad. Den inkarnerade i grupp, när Mars var kejsare, och likaledes i Peru, när han var kung. Den inkarnerade sedan i femte rotrasen på Centralasiatiska fastlandet nära Vita Ön under manu och i andra och tredje underraserna vid deras begynnelse och under deras vandringar. Teosofiska samfundet blev under Blavatskys och Olcotts ledning ännu en mötesplats för klanen.

Omkring 220 000 fvt var Mars kejsare i De Gyllene Portarnas Stad med titeln gudomlig härskare övertagen från äldre dagars invigda. Merkurius var överstepräst. Dessa två framträder sedan gång efter annan i historien, alltid tillsammans, Mars som härskare och Merkurius som lärare och präst. Mars syntes alltid vara man, medan Merkurius ibland var kvinna.

Det var i vid detta tillfälle av gruppinkarnation, som Ulysses vid ett överfall räddade Mars' son Vajra till livet men offrade sitt eget. När Ulysses låg döende, sade Mars till honom: "Vid det blod som utgöts för mig och min son skall bandet mellan oss aldrig slitas. Drag hädan i frid, du trogne tjänare och vän." Detta band blev sedan bandet mellan mästare och lärjunge, för alltid oslitligt. Mars är i dag 44-jaget M. Vajra blev H. P. Blavatsky och Ulysses blev överste Henry Steel Olcott, som tillsammans med Blavatsky grundade teosofiska samfundet. De, som undrar över de redskap planethierarkins medlemmar väljer bland människorna och

varför, eller rent av tror sig kunna träffa bättre val än planethierarkin, har här något att begrundas.

Toltekerna utvandrade huvudsakligen västerut, spred sig och blomstrade i det som nu är Nord- och Sydamerika. Det peruanska imperiet för omkring 14 000 år sedan kan betraktas som en traditionell men svag återklang av toltekernas guldålder på den atlantiska moderkontinenten. Den bästa representanten för toltekerna i dag är den genomsnittlige indianen i Nord- eller Sydamerika, men han kan naturligtvis inte jämföras med tolteken, då denne stod som högst.

För omkring 400 000 år sedan anlände till Egypten en grupp invigda tillhörande en toltekisk mysterieskola. De hade utvandrat från Atlantis på grund av den svarta magins utbredning i hemlandet. Egypten var då alltjämt isolerat och glest befolkat, och landet lämpade sig därför som fristad och koloni. Den från Atlantis till Egypten flyttade mysterieskolan fanns och verkade sedan i Egypten i nästan 200 000 år.

För omkring 210 000 år sedan grundade planethierarkin Egyptens första "gudomliga" dynasti och ett imperium. I samband därmed såg hierarkin till att befolka landet och kallade därför stora skaror av toltekiska invandrare från Atlantis, vilka blandade sig med landets äldre invånare.

Någon gång mellan denna tid och tiden för Egyptens översvämning c:a tio tusen år senare byggdes de två stora pyramiderna vid Gize, för att utgöra dels permanenta invigningssalar, dels skattkammrar, dels kraftgeneratorer inför översvämningen, vilken de invigda visste skola komma. Vid uppförandet av pyramiderna använde man ockulta krafter. Många tusen år senare skulle farao Keops sätta sitt namn på den största pyramiderna och farao Kefren sitt på den andra.

För omkring 200 000 år sedan översvämmades Egypten och stod länge under vatten. När landet på nytt höjde sig ur vattnet, befolkades det av ättlingarna till de förra inbyggarna, vilka tagit sin tillflykt till de etiopiska bergen. Det kom även nya vågor av atlantiska kolonister från olika delar av världen. Särskild anmärkningsvärd var invandringen av den sjätte underrasen, som senare skulle bli känd som sumererna. Denna ras bidrog till att modifiera den egyptiska typen. Detta var tiden för den andra gudomliga dynastin i Egypten.

Det var den svarta magins fortsatta utbredning, som medförde den andra stora katastrofen, vilken inträffade c:a år 200 000 före vår tid och. Det var då Atlantis styckades upp i de två öarna Ruta och Daitya.

Under skedet 200 000 till 100 000 före vår tid blomstrade Atlantis' folk, byggde upp en mäktig men alltför yppig civilisation. De Gyllene Portarnas Stad var åter huvudstad, en toltekisk dynasti innehade ånyo makten över en stor del av nordön Ruta. Också denna dynasti var hemfallen åt den svarta magin.

Det måste emellertid framhållas att det under hela den tid som återstod av den atlantiska epoken, fram till Poseidonis' undergång år 9564 före vår tideräkning, alltid fanns någon invigd, kejsare, kung eller annan auktoritativ ledare, som erkände den Goda Lagen och höll stånd mot svartmagikerna i någon del av den atlantiska övärlden. Därmed kunde den stadigt krympande minoriteten av dem som var hierarkin trogna, de så kallade vita, bli undervisade i lagenliga syn- och levnadssätt. Mot slutet av denna epok utsågs vanligen den vite konungen

eller kejsaren av det högre prästerskapet, vilka var inkarnerade medlemmar av planethierarkin.

Det förekom att medlemmar av klanen (tjänarnas monadgrupp) föddes in i släkter, som var hemfallna åt den svarta konsten och då själva drogs in i denna fördärvliga verksamhet. Somliga av dessa människor lyckades bryta sig loss, medan det gick sämre för andra.

För ungefär 100 000 år sedan kom det till ett avgörande. En vit kejsare härskade i den gyllene staden, och Mars var en av hans härförare. Ett omfattande uppror bröt ut, lett av Oduarpa, en man med mycken ond kunskap. Oduarpa, en det Mörka Ansiktets Herre, hade omgivit sig med "Pans rike", en stor skara halvt mänskliga, halvt djuriska varelser, förebilder till de grekiska satyrerna. I egenskap av Midnattsolens Kejsare samlade Oduarpa en väldig här. Han införde en religion med sig själv som den högste avguden, en kult som tillgodosåg människornas värsta djuriska begär. Mot invigningens grotta av Ljus satte Oduarpa upp Panmysteriernas mörka grotta i en håla djupt nere i jordens innandöme.

Oduarpa, slug och äregirig, stod i spetsen för Federationen av i utkanterna liggande riken, som hade rest sig mot den vite kejsaren. Genom sin pakt med underjordens härskare hade han på ett onaturligt sätt kunnat förlänga sitt liv och omkring sin kropp materialiserat ett metallhölje som ett ogenomträngligt pansar. Med hjälp av sina svartmagiska riter hade Oduarpa folket i ett stadigt grepp, och han skaffade sig makt även över de undermänskliga rikena. Han hade en livvakt av magiska djur, begärsformer som han fysikaliserat, och dessa brukade han sätta in mot sina fiender i drabbningarna. De stred med tänder, näbbar och klor, spred panik i motståndarnas led och slukade de stupades kroppar.

Det avgörande slaget mellan Oduarpas och den vite kejsarens styrkor stod framför huvudstadens gyllene portar. Oduarpa dräpte själv Mars och lät sina vederstyggliga djur slita Mars' hustru i stycken. Den individ, som var Mars' hustru, blev i vår tid Annie Besant.

Oduarpa utropade sig till kejsare över De Gyllene Portarnas Stad. Det var en självupphöjelse som inte skulle vara länge, ty femte rotrasens manu, Vaivasvata samlade en väldig här, angrep och förgjorde de svartmagiska Pan-varelserna, rev upp Oduarpas arméer och dräpte Oduarpa själv.

Därefter styrdes Staden på nytt av vita kejsare en tid. Men sakta vann ondskan ny makt, växte sig allt starkare, tills Oduarpa kunde återkomma i ny inkarnation. Han bekrigade de vita styrkorna, besegrade dem och satte sig ånyo på tronen. Då uttalade planethärskares domens ord, som i *Den Gamla Kommentaren* återges så: *"Den Store Konungen av det Bländande Ansiktet (den vite kejsaren) sänder bud till sina bröder hövdingarna: 'Gören Eder beredda, I män av den Goda Lagen, och faren över landet, medan det ännu är torrt.' De Fyra (kumaraerna = planetregeringen) ha lyftat sin spira. Timmen är slagen, den svarta natten bryter in."* "De Stora Fyras tjänare" (planetregeringens sändebud) varnade folket, många lydde och gav sig på flykt. "Deras konungar nådde dem i sina vimånaer (cylindriska eller skivformade flygmaskiner) och förde dem till eldens och metallens länder (det vill säga österut och norrut).

Gasexplosioner, översvämningar och jordbävningar förstörde Ruta och Daitya och lämnade endast Poseidonis kvar. Detta var den stora katastrofen av år 75 025 före vår tideräkning.

Vid denna katastrof översvämmades Egypten på nytt, men denna gång endast tillfälligt. Folket försökte rädda sig genom att klättra upp på pyramiderna men gled ned för dessas glatta ytor. Sedan vattnet dragit sig tillbaka, började den tredje gudomliga dynastin, nämnd av den egyptiske historikern Manetho, sitt styre. Under dess första konungar uppfördes templet i Karnak och många andra av de gamla byggnader som alltjämt står i Egypten. Förutom de två pyramiderna är ingen byggnad i Egypten äldre än c:a 77 000 år.

I samband med katastrofen höjdes Himalaya något och översvämmades landet söder om Indien, det så kallade Gamla Lanka, varom Sydindiana tamiler vet berätta. De talar ännu i dag om de så kallade sangamperioderna och nämner de tre akademier för skön diktkonst, som blomstrade med talrika skalder under var och en av dessa flertusenåriga epoker.

Egypten dränktes, och endast pyramiderna syntes ovan vattnet. Den landtunga, som sträckte sig från Egypten till de nuvarande Marocko och Algeriet, försvann, och endast dessa två länder blev kvar som en ö med Medelhavet i norr och Saharahavet i söder. Gobihavet blev runt och land kastades upp, nu Sibirien, som skilde detta hav från Ishavet. Centralasien höjde sig och de talrika skyfallen skar djupa raviner genom den mjuka jorden.

Ännu en stor flodvåg svepte över Egypten, när Poseidonis gick under år 9564 fvt. Också denna var tillfällig, men den betydde slutet för Egyptens gudomliga dynastier, ty planethierarkin hade i god tid dessförinnan flyttat sina trogna och sina verksamheter till andra länder.

På Poseidonis var befolkningen blandad, och landet var delat mellan två kungariken, det ena i norra och det andra i södra delen av ön, samt en liten republik i väster. Nordriket styrdes av en invigd konung. I söder hade arvriket ersatts av en valmonarki med demokratiska drag. De renrasiga dynastiernas tid var förbi, men det hände fortfarande att kungar av toltekiskt blod steg upp på tronen i nordriket såväl som i sydriket. Nordriket förlorade dock stadigt delar av sitt territorium till sydriket.

ESOTERISK ANTROPOLOGI

ATLANTIDERNA: DEL TVÅ

Atlantis' civilisation

Atlantidernas historia var liksom de senare ariernas kännetecknad av skeden av ömsevis framåtskridande och förfall. På kulturepoker följde tider av laglöshet, varunder alla förvärv inom civilisation och kultur, vetenskap och konst gick förlorade. Nya kulturepoker randades, där i vissa fall nya höjdpunkter nåddes, som senare åter förlorades. Den allmänna tendensen under de senaste 900 000 åren fram till Atlantis' undergång var emellertid ett fortgående förfall, en tilltagande förvildning, en alltmer utbredd och djupgående besmittelse med den svarta magin.

Den beskrivning som följer avser därför den atlantidiska kulturens epoker snarare än förfallets och kan sägas vara framför allt tillämplig på den toltekiska civilisationen, den främsta av dem som atlantiderna frambragte.

Styresskicket var enväldigt, och under de gudomliga konungarnas dynastier kunde inget annat styre ha varit bättre för folket. Det var de visa som styrde över de mindre visa för allas bästa, inte, som vi är vana vid i våra dagar, att en privilegierad, liten maktelit med "demokratin" som fikonlöv utnyttjar en hunsad majoritet. Därför var det allmänna välståndet mycket större än i nutiden. Till skillnad från hos oss hölls de under härskaren ställda styresmännen, till exempel provinsernas guvernörer, personligen ansvariga för att allmän välmåga rådde och att de övriga förhållandena i de provinser de var satta att sköta var utmärkta. Om brottslighet eller fattigdom bredde ut sig, sågs det som bevis för deras personliga försummelse och oduglighet, och de bestraffades därför. Ledarna rekryterades främst ur de högre klasserna, men inte uteslutande, och förmågan snarare än klasstillhörigheten fällde utslaget. Också kvinnor kunde erhålla de högsta ämbeten i statens tjänst.

Man övade musik men av ett ganska grovt slag, och instrumenten var föga utvecklade. Atlantiderna var allmänt förtjusta i färger, och de målade sina hus i lysande färger både inuti och utanpå. Den bildande konsten nådde dock aldrig särskilt högt, även om man kunde teckna och måla. Skulpturen däremot var mycket utbredd och nådde en hög grad av fulländning.

Det blev en sed för envar som hade råd därtill att i något tempel låta ställa upp en staty av sig själv. Dessa bildstoder var skurna i trä eller huggna i hård, svart sten eller rent av gjutna i orikalkum, guld eller silver. Resultatet blev ibland en slående likhet med individen i fråga.

Byggnadskonsten var den mest övade konsten. Byggnaderna var massiva och ofta gigantiska. Inne i städerna byggde man husen såväl samlade i kvarter som fristående. Ibland kunde fyra kvarter vara byggda kring en inre öppen plats med en springbrunn i mitten.

Ett kännetecken för toltekernas hus var det torn som reste sig från kvarterets hörn eller mitt. En spiraltrappa på utsidan ledde till de övre våningarna, och överst kröntes tornet med en spetsig kupol. Dessa torn användes ofta som observatorier.

Vissa hus var prydda med uthuggna reliefer, fresker och målade mönster. I fönstren var insatt ett material, som liknade glas men var mindre genomskinligt. Husen var invändigt möblerade och utrustade men inte med någon myckenhet av ting.

Templerna var väldiga hallar, större rentav än de vi känner från Egypten. De pelare som uppbar taken var vanligen fyrkantiga, ibland runda. I förfallets dagar fanns på ömse sidorna av pelargångarna talrika små kapell, där statyer av framstående medborgare fanns uppställda och var föremål för avlönade prästers ceremoniella dyrkan. Även templerna hade sina torn och kupoler, som nyttjades till soldyrkan och observationer.

I det inre var templerna smyckade med inläggningar eller pläteringar av guld och andra ädelmetaller, vilka framställdes genom alkemisk förvandling eller transmutation. Alkemisterna var en särskild yrkeskår och förtjänade sitt levebröd på dylik metallframställning. Guld var mer beundrat än silver och framställdes därför i större mängder.

Köp och försäljning skedde privat, utom när stora offentliga marknader hölls på torgen i städerna. Ända fram i toltekisk tid saknades ett allmänt eller statligt penningväsen. Man idkade byteshandel och tillämpade därvid ett slags system för privata växlar. Varje vuxen individ gjorde alltså sina egna pengar, och dessa förfärdigade de av läder- eller metallstycken. Den allmänt förekommande klärvoajansen möjliggjorde personlig identifiering och kontroll att individerna inte gav ifrån sig "pengar" utöver sina tillgångar. Senare infördes ett allmänt penningväsen.

Alla skolor var statligt finansierade, och grundskolan var obligatorisk för alla, men läs- och skrivkunnighet ansågs inte nödvändiga för blivande lantarbetare och hantverkare. Begåvade barn uttogs vid tolv år ålder till högre skolor, där de fick specialiserad yrkesutbildning inom jordbruk, mekanik, jakt, fiske och så vidare. Växterna och deras helande egenskaper var ett viktigt läroämne. Det fanns inga läkare som ett särskilt skrå men en allmänt utbredd kunskap i medicin och magnetiskt helande.

Man undervisade även i kemi, matematik och astronomi eller astrologi med tonvikten på att utveckla elevernas psykiska förmågor så att de kunde utnyttja naturens dolda krafter. Däri ingick även studiet av växters, metallers och ädelstenars eteriska egenskaper. Med tiden blev man alltmer inriktad på att utveckla den egna eteriska kraften, som Bulwer-Lytton kallade *vril* och vars handhavande han ganska väl beskriver i sin bok *The Coming Race*.

När förfallet grep omkring sig, tog de härskande klasserna monopol på skolväsendet, så att obegåvade och lata rikemansbarn sattes i de högre skolorna på de platser, där begåvade och flitiga men fattigare barn rätteligen borde ha suttit.

Atlantiderna hade föga sinne för det abstrakta och var oförmögna att generalisera. De hade exempelvis ingen multiplikationstabell, utan räknekonsten var för dem ett slags magi, så att barnen fick lära sig invecklade regler utan att förstå varför. Alltså behövde de lära sig fyra samlingar av matematisk-magiska formler för varje kombination av tal från 1 till 10, nämligen en samling vardera för addition, subtraktion, multiplikation och division.

Det mesta av räknearbetet utförde de med kulramar av det slag man allttjämt kan se brukas i Kina, Japan och Ryssland.

Atlantiderna var skickliga i att samla fakta och hade utmärkt, ofta fenomenalt minne.

Det vanemässiga bruket av eterisk och emotional objektiv medvetenhet satte dem i stånd att observera naturprocesserna, också sådana som är osynliga för oss. Därmed hade de en klarare uppfattning än våra vetenskapsmän om fysikaliska, kemiska, geologiska och fysiologiska processer. De stod emellertid fullständigt främmande för teoretiska, generella resonemang och teorier, var uteslutande intresserade av att tillämpa vad de såg för praktiska ändamål.

De ägde en kännedom om naturkrafter som gått förlorad för oss. En av dessa krafter använde man för att driva fram både vatten- och luftskepp, en annan för att vända tyngdkraften till sin motsats, en stötkraft som man brukade för att lyfta de största stenblock till stora höjder. De finare av dessa krafter använde man inte i maskiner utan styrde man med viljekraften genom organismen och eterhöljet, vilkas funktioner man var grundligt förtrogen med.

Jordbruket och boskapsskötseln skänkte man ett livligt intresse. Man ägnade sig även åt att korsa och förädla både djur och växter. Det från Venus erhållna vetet korsades med jordiska gräsarter, varigenom man erhöll havre och andra sädesslag. Mindre lämpliga var företagen att framavla getingar av bin och termiter av myror. Av en långt utdragen melon med knappt något fruktkött utvecklade de bananen.

Bland tamdjuren märktes små tapirliknande djur, som livnärde sig på rötter och örter av alla slag, liksom våra svin. Atlantiderna höll även stora kattdjur och hundens varglika förfader. Vagnarna drogs av djur påminnande om våra kameler. Älgens förfader strövade vild i högländerna.

I arbetet med att korsa och framavla djurarter liksom att förädla växter använde man artificiell värme och färgat ljus av olika slag för att påskynda processen. I samarbete med manun, från vilken alla art- och rasförbättringar härrör, avlade man fram hästen och andra husdjur. Men när den gyllene tidsåldern gick mot sitt slut och osämja och krig utbröt, började djuren följa människans exempel och angripa varandra. Människan lärde rent av vissa djur att jaga, och från den halvtama katten uppstod leoparden och jaguaren. Lejonet kunde ha blivit ett fredligt och starkt dragdjur i människans tjänst, om människan hade följt manuns råd och anvisningar. Det är troligt att vi idag inte alls hade haft några rovdäggdjur, om människan hade gjort sin plikt.

I alla de atlantidiska underraserna förekom flergifte, även om engifte var det vanliga. Hos toltekerna var tvegifte lagligt. Kvinnan betraktades som mannens jämlike, många kvinnor var männen överlägsna i användandet av *vril*, den egna viljestyrda eteriska energin. Samundervisning tillämpades i skolorna, kvinnor deltog i statens styrelse och förvaltning, och det förekom att kvinnor var provinsguvernörer.

Man skrev på tunna metallplåtar, som behandlats så att de hade en vit, porslinlik yta. Man mångfaldigade skrifter genom att doppa andra metallplåtar i en särskild vätska och sedan lägga dem på originalplåtarna.

Atlantiderna åt kött men ratade de delar vi vanligen äter, förtärde i stället inälvor och blod. De åt även fisk, men vanligen i jäst eller närmast upplöst tillstånd, liksom vår surströmming. De åt bröd och kakor bakade på olika slags säd, de åt frukt och grönsaker. De drack mjölk och allehanda fruktsafter. De invigda konungarna och kejsarna, liksom de invigda prästerna höll en strängt vegetarisk diet, men vissa av hovdignitärerna åt kött i smyg. Förtäring av alkoholhaltiga drycker var en tid mycket utbredd men blev sedan förbjuden i lag.

Rmoahal och tlavatli levde främst på jakt och fiske. Tlavatli började driva jordbruk i mindre skala, sambruk i byalag. Befolkningsökningen i tidig toltekisk tid nödvändiggjorde ett allmänt lantbrukssystem. Detta gjordes så fulländat att fattigdom och nöd var okända begrepp. Det förekom inget privat ägande av jorden, utan all jord och allt vad jorden gav och dessutom all boskap var kronans egendom. Kejsaren eller konungen delegerade ansvaret för jordbruket och boskapsskötseln till sina vicekungar eller provinsguvernörer. Dessa omgav sig med experter, som var väl utbildade inte bara i jordbruk utan även i astrologi och andra esoteriska vetenskaper, så att de visste att utnyttja de planetariska, solsystemiska och kosmiska krafternas inflytande på växter och djur. De kunde styra nederbörden och även i viss mån avvärja istidernas menliga inflytanden. (I en istid, som inföll för c:a 850 000 år sedan, ödelades dock stora delar av norra Atlantis.)

På grundvalen av dessa kunskaper beräknade man noga den rätta dagen för de olika arbetena med jorden och boskapen, och allt arbetet övervakades sorgfälligt. Varje provins och distrikt förbrukade sina egna produkter, men byteshandel över gränserna förekom i mindre skala.

Kronan hade visserligen den nominella äganderätten till allt vad jorden gav men tog ut endast en liten del för hovhållningen och centralförvaltningen. Allt det övriga behölls inom provinsen, varvid guvernören och förvaltningen tog den större delen och folket den mindre. Överskottet var dock så stort att alla kunde leva gott. All produktionsökning delades proportionellt.

Efter en lång tids framgångsrik användning av detta system, förföll det liksom samhället för övrigt. Medlemmar av den härskande klassen, vilka hade välutvecklade psykiska gåvor, började på sämre utrustade överlåta uppgiften att utvälja barn för den högre utbildningen. Därmed begick man många misstag, så att många dugande individer fastnade på livstid i mindre kvalificerade befattningar och, omvänt, oduglingar hamnade på ledande poster. Det liknade med andra ord vår egen tid.

I slutet av den poseidoniska epoken (vilken varade 75025 – 9564 fvt) övergick jorden i privat ägo.

På den toltekiska tiden och när de invigda härskade över Atlantis fanns ett prästerskap av invigda, som utgjorde ett förhållandevis omfattande esoteriskt brödraskap, vars medlemmar gjorde stora framsteg i medvetenhetsutveckling. I absoluta tal var dessa naturligtvis få, och folkets stora massa var dem långt efter i utveckling.

Beträffande atlantidernas religion måste man noga skilja mellan de invigda och folkets stora massa. De invigda kunde tänka abstrakt och symboliskt, vilket folkets stora massa var oförmögen till. Den uppdelning i esoteriskt och exoteriskt, som vi känner idag, har sina rötter i Atlantis. För de invigda var exempelvis solen och elden endast symboler för den allestädes närvarande Gudomen och gudomliga energin. För folkets stora massa däremot var solen och

elden bokstavligen gudar, därtill antropomorfiskt uppfattade. Man läse Rig Vedas hymner för att få en uppfattning om detta religiösa tänkesätt.

Likväl tillät ledarna ingen avbildning av Gudomen, och de medgav endast att en solskiva av gediget guld sattes upp i templen, anseende detta som den enda lämpliga gudssymbolen. Dyliga solskivor uppsattes vanligen så att de fångade den uppgående solens första strålar vid vårdagjämningen eller sommarsolståndet.

Storslagna tempel helgade åt Solen och Elden uppfördes överallt i riket. De mest överdådiga helgedomarna stod givetvis i De Gyllene Portarnas Stad.

I förfallets dagar ställde man bilder av urmänniskan i templen och dyrkade dessa som de yppersta symbolerna för Gudomen.

De onda tider nalkades, då släktet skulle urarta. Den etiska tanken i religionen förfuskades, och förvrängningar intog sanningarnas plats. Individerna blev alltmer själviska och utnyttjade sin kunskap för egen vinning. Dzyâns bok beskriver målande detta förfall: *"Då blevo de av den fjärde höga av övermod. Vi äro konungarna, sade de, vi äro gudarna. De byggde väldiga städer. Av sällsynta jordarter och metaller byggde de, och av det som elden utspydde, av bergens vita sten och av den svarta stenen högg de avbilder av sig själva i deras egen storlek och likhet och dyrkade dem."* Självförgudningen kunde knappast drivas längre.

Förutom solsymbolen kände och bevarade prästerskapet även andra symboler. Däribland märktes treenighetens symbol, tre i ett och ett i tre, symbolen för dels de tre verklighetsaspekterna, dels alla gudakollektivs tredelning enligt de tre aspekternas uttryck: lagväktare, medvetenhetsledare och materieformare. Treenighetens innebörd delgavs aldrig de oinvigda massorna. Först hos semiterna, den femte atlantidiska rasen, förvanskades denna symbol till det antropomorfa fader–moder–barn.

Under fjärde underrasen, turanerna, skedde en ytterligare urartning. Med utövandet av den svarta konsten blev många varse tillvaron av mäktiga elementaler, som framkallades och vitaliserades med svartmagikerns viljekraft. Så djupt hade människorna fallit att de begynte dyrka dessa halvmedvetna skapelser av sin egen ondskefulla tanke. De därmed sammanhängande ritualerna var blodbesudlade från första början, och själva det utgjutna och offrade blodet skänkte de vampyrliknande skapelserna kraft och liv. Några av dessa blev därigenom så mäktiga att de fortlever den dag som i dag är. Man läse Bibelns Tredje Mosebok för att inse att israeliternas stamgud Jaho (Herren i vår bibelöversättning) ingenting annat var än en dylik blodtörstig elemental.

Det var framför allt turanerna och semiterna, som ägnade sig åt människoffer, men sådana har förekommit mer eller mindre hos de flesta efteratlantiska folk, såsom hos punerna i romersk tid och hos araberna, innan deras profet Muhammed rensade helgedomen Kaaba på avgudar och gjorde slut även på de nämnda vedervärdigheterna.

Hos atlantiderna var hjärtat en viktig symbol, som representerade såväl atomen som solen. Därmed framhöll man den genomgående pulsationen eller periodiciteten i tillvaron. Liksom hjärtat slår rytmiskt, uppvisar solen sina rytmer i fråga om solfläcksaktiviteten. Atlantiderna ansåg även att jorden andas och därvid rytmiskt drar sig samman och utvidgas.

Enär atlantiderna var den fjärde rotrasen, den mellersta av de sju, representerade de den lägsta punkten eller vändpunkten i manifestationens cykel av först fall i den lägre materien och sedan uppstigande ur denna. Vidare representerade de särskilt den fjärde principen, emotionaliteten, och kallas därför den emotionala rotrasen. Därför blev det så att intensifieringen av det emotionala medförde ett tilltagande djuriskt begär, som endast förstärktes av den mentala utveckling, som förekom, ringa som den likväl var.

Dessutom hade atlantidernas mottaglighet för överfysiska ting inte fullständigt utplånats vid nedstignandet i den lägre materien, varför de vid sidan om de nämnda oönskade tendenserna hade avsevärda psykiska förmågor.

Förutom fåtalet invigda ägde de ingen förmåga av abstrakt tänkande, men sinnet för det konkreta var välutvecklat. Därför var de mycket skickliga i allt slags praktisk handling, i synnerhet om de därtill satte in sina psykiska förmågor däri.

Men efterhand som förfallet fortsatte och de fulländades i själviskhet och fysikalism, förlorade de gradvis sina psykiska förmågor.

Även om det i de tidigare raserna förekommit krig, var det atlantiderna som först organiserade krigföringen. I själva verket var kampen och osämjan ett genomgående drag i fjärde rotrasen, även om de invigda kejsarna lyckades lägga hämsko därpå så länge de härskade. Men i andra skeden förekom ofta krig, såväl till lands som till sjöss och i luften. Detta atlantidiska arv har tyvärr den ännu unga femte rotrasen, arierna, tagit över.

Atlantidernas heliga ord var tau, liksom ariernas heliga ord är aum. Det sägs att de heliga ord, som ges till de olika rotraserna efter varandra, till slut skall bilda Gudomens namn, det heliga namnet. Detta namn får vi alltså veta först i den sjunde och sista rotrasen.

Det existerar ännu i dag ett esoteriskt brödraskap, som ursprungligen grundades av planethierarkin i Atlantis. Det kallas vanligen Yucatán-brödraskapet och förbereder sina medlemmar för lärjungaskap under planethierarkin. Det utövar alljämt samma uråldriga ritualer och använder samma uråldriga atlantidiska språk som brukades för tiotusentals år sedan, och brödraskapets medlemmar undervisas i detta språk. Det var cheferna för detta brödraskap, som satte i gång den moderna spiritualistiska rörelsen, då de var mycket bekymrade över mänsklighetens tilltagande fysikalism.

Atlantidiska språk

Fram till för omkring 800 000 år sedan var toltekiskan det allmänt brukade världsspråket, även om avläggare till rmoahal- och tlavatlispråken talades i avlägsna landsändar. Tidsåldrarna igenom bibehöll sig toltekiskan ganska ren och oförstörd och talades tusentals år senare i Mellan- och Sydamerika.

Liksom tredje rotrasens alla språk var av den enstaviga och isolerande typen, var även alla de atlantidiska språken av en ensartad typ och struktur, nämligen den som kallas agglutinerande. Agglutinerande språk lever kvar än i dag, till exempel finska, lapska, estniska, ungerska, turkiska, tamil (Indiens viktigaste icke-ariska kulturspråk), japanska och koreanska. De kännetecknas av att inte böja orden utan att i stället uttrycka grammatiska funktioner

genom att mer eller mindre fast hänga eller ”klistra” på ändelser (det latinska ordet *agglutinare* betyder ”klistra på”). Man saknar vanligen prepositioner och uttrycker motsvarande grammatiska funktioner med affix (påhängda stavelser), ”kasusformer”. Grammatiska funktioner uttrycks oftast med allehanda suffix (efterstavelser), ibland infix (inskjutna stavelser). Grammatiskt genus saknas vanligen: finska *hän* betyder både han och hon, turkiska *o* betyder han, hon, den och det. Man undviker eller saknar relativsatser och relativkonstruktioner. Dessa språk utmärks för en höggradig regelbundenhet och planmässighet i strukturen. I många språk av denna typ är ordföljden strängt reglerad, vanligen: subjekt, objekt, predikat, såsom ”jag dig älskar”. Historiskt sett har de visat en mycket stor stabilitet och ringa grad av föränderlighet.

Här följer några allmänna exempel på den agglutinerande typen.

Finska: *talossamme* = i vårt hus, *taloissani* = i mina hus (*talo* = hus, *-ssa* = i; *-i-* = infix som anger plural; *-mme* = vår, vårt, våra; *-ni* = min, mitt, mina).

Turkiska: *evimizde* = i vårt hus, *evlerimde* = i mina hus (*ev* = hus; *-imiz* = vår, vårt, våra; *-de* = i; *-ler* = pluraländelse; *-im* min, mitt, mina), *çay içtik* = vi drack te (*çay* = te; *iç-* = dricka; *-t-* = infix som anger förfluten tid; *-ik* = vi).

Ungerska: *házunkban* = i vårt hus (*ház* = hus; *-unk* = vår; *-ban* = i).

Märk att finskan följer ett mönster för affixens inbördes ordning, turkiskan och ungerskan ett annat.

Sumeriska (dog ut som talspråk för fyra tusen år sedan men odlades därefter i två tusen år som lärt språk i Mesopotamiens skrivarskolor): *dumu urunakener gumunade* = till sin stads barn (= invånare) säger (eller sade) han, egentligen är subjektet, ”han”, underförstått. (*Dumu* = barn, *uru* = stad, *-n-* = sin, *-ak-* = genitivändelse till *uru*, *-ene* = plural till *dumu*, *-r* = till, *gude* = säger eller sade, *-mu-* = verbinfix som anger en handling utan bestämt tempus, *-na-* = verbinfix som syftar tillbaka på objektet, till dem.)

Här följer två exempel på hur agglutinerande språk undviker relativkonstruktioner:

Japanska: *Niwa de e o kaite iru hito wa rippa na ekaki desu* = människan, som målar en tavla i trädgården, är en utmärkt konstnär. (*Niwa* = trädgård, *de* = i, *e* = tavla, *o* = anger objekt, *kaite iru* = målade, *hito* = människa, *wa* = anger subjekt, *rippa na* = utmärkt, *ekaki* = konstnär, *desu* = är.)

Samma mening på finska: *Puutarhassa kuvaa maalaava ihminen on erinomainen taiteilija*. (*Puutarha* = trädgård, *-ssa* = i, *kuvaa* = bild, tavla, *-a* = anger delobjekt, *maalaava* = målade, *ihminen* = människa, *on* = är, *erinomainen*, = utmärkt, *taiteilija* = konstnär.)

Jämför de japanska och finska meningarna och finn att deras struktur är närmast densamma: ”I trädgård tavla målade människa utmärkt konstnär är” (japanska), ”... är utmärkt konstnär” (finska). Enda skillnaden är alltså placeringen av predikatet, *desu* eller *on*. Märk också att både japanskan och finskan saknar såväl bestämd som obestämd form. I finskan medger man visserligen användning av relativsatser – *Ihminen, joka maalaa kuvaa puutarhassa, on erinomainen taiteilija* (joka = som, *maalaa* = målar) – men en dylik konstruktion anses som ofinsk och därför sämre. Arvet från Atlantis lever.

ESOTERISK ANTROPOLOGI

ATLANTIDERNA: DEL TRE

Det forna Peru, en atlantidisk kvarleva

Den peruanska kulturen för 15 000 år sedan liknade starkt det toltekiska imperiet, när detta stod på sin middagshöjd, och den var i själva verket ett försök att återuppliva den toltekiska civilisationen, ehuru naturligtvis i en mycket mindre skala. Man kan därför beskriva vissa drag av det fornperuanska samhällssystemet som ett exempel på den atlantidiska civilisationen, när den var som bäst. Det var förvisso överlägset något vi sett i historisk tid.

Riket styrdes som ett självhärskardöme, ty härskaren – antingen manun själv, hans ställföreträdare eller någon annan högt utvecklad invigd – var den ende som hade tillräcklig insikt, så att han måste övervaka allt och taga det yttersta ansvaret. Systemets bärande princip var ansvar: ett åtgörligt ont, som att en människa inte fick ett lämpligt arbete eller att ett sjukt barn inte fick rätt vård, sågs som ett fel i styrelsen, en fläck på konungens personliga heder.

Imperiet var indelat i provinser, som var ytterligare indelade i städer eller distrikt, dessa i grupper om 100 familjer och dessa åter i grupper om tio familjer med lämpliga, ansvariga tjänstemän i spetsen för varje enhet. Dessa tjänstemän gjorde det till sin personliga heder att alla som stod under deras domvärjo levde väl och var nöjda med de rådande förhållandena. Vaksamheten och pliktmedvetenheten tryggades inte av skriven lag utan av den styrande klassens allmänanda, en hederskänsla i släkt med ridderligheten. Den som uraktlät sin plikt uppfattades som en ociviliserad varelse och betraktades med en blandning av fasa och medlidande, ungefär som man i det medeltida Europa såg på de exkommunicerade.

Under dylika betingelser blev skrivna lagar så gott som överflödiga, och det fanns varken domstolar eller fängelser. Alla medborgare såg sitt liv i imperiet som det enda som var värt att leva. Om en individ försummade sin plikt, fick han mottaga klander av sin närmast överordnade. Upprepades förseelsen, ådömdes han det enda straff man kände – landsförvisning.

Tjänstemännen kallades ”fäderna”. De skötte knappast någon rättsskipning enligt vårt sätt att se, enligt lagar i domstolar, men de medlade i tvister och agerade skiljedomare. Ämbetsmännen var lätt tillgängliga och företog regelbundna resor i de områden de hade att öva tillsyn över, så att de med egna ögon kunde förvisso sig om att allt stod väl till och för att alla som så önskade skulle kunna tala med dem eller vädja om deras ingripande.

Det tillkom varje ämbetsman, som hade tillsyn över hundra familjer, att föra anteckningar om alla individer han hade vård om. Anteckningarna gjordes på skrifttavlor, en för varje

individ. Giftermål, födelser och dödsfall registrerades ytterst samvetsgrant, och befolkningsstatistik utarbetades på grundval av dessa uppgifter.

Den användbara marken mättes och skiftades med största omsorg, och i samband därmed undersöktes dess beskaffenhet, så att den kunde brukas på bästa sätt för växtodling, boskapsskötsel och annan utvinning av råvaror. Liksom i Atlantis var all jord nominellt kronojord, men varje stad och by tilldelades en viss areal efter invånarantalet. Hälften av avkastningen tillföll brukarna och deras familjer, hälften gick till det allmänna. Centralregeringen köpte alltid upp spannmålsöverskottet och lagrade det i stora förrådsstäder för det fall nödår skulle komma.

Av den hälft av jord, som i praktiken tillhörde det allmänna, sades ena hälften, det vill säga fjärdedelen av all jord, vara Solens egendom och måste alltid brukas först. Därefter var bönderna fria att bruka den egna jorden. Sist brukades den reella kronojorden. Samma ordning tillämpades vid bevattningen, och en liknande princip tillämpades i boskapsskötseln, hantverken och bergsbruket.

Av sin andel höll konungen hela statsförvaltningen i gång, avlönade tjänstemännen, uppförde offentliga byggnader och förrådsstäder, byggde broar, anlade vägar och höll allt detta i stånd, utrustade och avlönade hären.

Med avkastningen från Solens mark avlönade man prästerskapet, byggde och underhöll templen, som var av en storslagen prakt man dittills aldrig hade skådat. Templen ombesörjde all skolundervisning, som gavs alla barn och ungdomar. I undervisningen ingick även yrkesutbildning och teknisk utbildning enligt individernas olika anlag och fallenhet. Skolgången var utsträckt till drygt 20 års ålder. Templen skötte även sjukvården, socialvården och det allmänna pensionsväsendet. Sjuka kallades "Solens gäster" och erhöll kostnadsfri vård i templen. Om den sjuke var familjeförsörjare, kallades hela familjen "Solens gäster" och fick ekonomiskt understöd av sitt tempel, så att individerna inte behövde lida nöd. Vid 45 års ålder kunde man lämna arbetslivet, varvid templet stod för utbetalandet av pensionen.

Tjänstemännen och prästerna fortsatte emellertid sin tjänst också efter 45 år utom i fall av sjukdom. Det ansågs att deras visdom och erfarenhet var alldeles för värdefulla för att falla i träda, så i de flesta fall dog de på sina poster.

Det är uppenbart varför Solens mark brukades och bevattnades först, eftersom det var av denna som religionen, skolväsendet, sjuk-, åldrings- och socialvården var beroende.

Detta samhällssystem fungerade så förträffligt att fattigdom och nöd var okända företeelser och brottsligheten nästan obefintlig. Landsförvisningen var det värsta tänkbara straffet. Grannboende barbarstammar civiliserades och införlivades med imperiet, när de mognat till att förstå dess samhällssystem.

Folket dyrkade Solen men förstod att den fysiska solen var en symbol för källan till allt gott.

Man tycktes inte ha någon klar uppfattning om reinkarnation, men man var viss om att människan är odödlig och ansåg att hon vid döden återvände till Solen. Religionen var väsentligen en glädjens religion, och man ansåg att sorg eller bedrövelse var något ont och tecken på otacksamhet. Döden sågs som ett anledning till högtidlig och vördnadsfull, stilla

glädje. Självmord, så ytterligt sällan som det förekom, betraktades som något fasansfullt, en handling av grövsta förmätenhet.

I deras gudstjänster lovprisade man dagligen Solens Ande men ägnade honom inga böner. Fruktar och blommor frambar de som offer och tecken på vad de hade Solens Ande att tacka för. Predikningarna var enkla och tydliga genom ymnigt bruk av bilder och liknelser. Folket fick lära sig att det Solen gjorde för deras kroppar, det gjorde han också för deras själar, så att de båda verksamheterna hängde samman. Människorna skulle sträva efter att vara fullständigt friska, fysiskt och själsligt, och så bli liksom små solar som utstrålade liv, styrka, glädje och hälsa. De hade en noggrann kunskap om eterhöljet och pranar, och de visste att en frisk människa strålar ut ett överskott av hälsobringande prana, så att hon är en naturlig helare.

Barnen fick lära sig läsa, skriva och räkna och erhöll därutöver en enkel men för praktiska ändamål effektiv kunskap om livets alla sidor. Vid tio- elvaårsåldern hade därför varje barn någon uppfattning om hur livets nödortförlämplighet erhöles och hur allehanda arbeten utfördes. Undervisningen präglades av en mycket stor vänlighet från lärarnas sida och motsvarande tillgivenhet från barnens sida.

Skoldagarna var långa men sysslorna så omväxlande att undervisningen knappast tröttade. Alla barn fick lära sig laga mat, att skilja ätliga växter från oätliga eller giftiga, att klara sig själva i skogen och vildmarken, att slöjda i trä och andra material, att bygga hus och att bruka jorden, att orientera sig efter himlakropparna, att simma, klättra i träd och berg, hoppa och paddla kanot. De fick undervisning i första hjälpen och användning av läkeörter. Den största vikten lades alltid på det praktiska handlaget och övandet av den personliga dugligheten.

De fick lära sig grunderna av det egna samhällsskicket och orsaken till seder, bruk och föreskrifter. De lärde sig inget annat språk än sitt eget, och detta talade de mycket korrekt och rent genom övning snarare än grammatikundervisning. De lärde sig inte algebra, geometri eller historia, och av geografi kände de endast sitt eget land. De lärde ingen kemi men hade stora insikter i praktisk hygien.

Vid tolv års ålder bestämde man en särskild yrkesbana för varje barn, och han eller hon sattes i en lämplig yrkesskola för ytterligare nio eller tio år.

Vid tolv års ålder kunde man söka till de skolor, där man utbildades för att ingå i de styrande klasserna. Denna utbildning var dock så sträng, svår och krävande att antalet sökande aldrig blev för stort.

Den främsta sysselsättningen var vetenskapligt bedrivet jordbruk. Därtill förekom allehanda tillverkning, metallbearbetning, maskin- och husbyggnad.

Jordbruksdepartementet ombesörjde också omfattande och inträngande forskning, bokförde noggrant resultaten och publicerade dem i översiktlig och förenklad form till allmänt bruk och gagn. Alla slags uppfinningar och upptäckter renderade rikliga belöningar från staten, som även beflitade sig om att finansiera allehanda experiment. Det starka intresset för hälsa och hygien hade medfört ett välutvecklat system för omhändertagande av allt slags avfall och sopor.

De maskiner som användes var enklare och grövre än våra men i sitt slag effektiva. Många maskiner fungerade enligt hydrauliska principer, i synnerhet de som användes för bevattningsändamål. I höglänt terräng tillämpade man mycken terrassodling.

Deras insikter i botanik var omfattande men återigen strängt praktiskt inriktade: växternas bruk som livsmedel, näringskällor, läkemedel och färgämnen. Motsvarande gällde kemin. De visste knappast något om atomer och molekyler men åtskilligt om hur man använde kemiska ämnen som gödning, i tillverkningsindustrin och så vidare.

De kunde förutsäga sol- och månförmörkelser mycket noggrant med hjälp av en traditionell formel. De fastställde den sanna middagen genom att iakttaga skuggornas längd, och med samma metod fann de sommar- och vinterstolstånd, vid vilka de höll särskilda gudstjänster.

Deras arkitektur var kolossal men föga prålig, avsedd mera för bruk än för prakt. Vi kanske skulle ha ansett deras byggnader alltför stort tilltagna. Pelarna var massiva och ofta monolitiska. De högg väldiga stenblock med en sådan precision att fogarna knappast syntes när de satte dem samman med andra block, men likväl kunde de pressa in cement i springorna.

De flesta hus byggdes av stora block av lera som behandlats kemiskt så att de blev nästan lika hårda som sten. Väggarna var mycket tjocka, och husen var byggda runt en gårdsplan i mitten. Det var mycket litet smyckade på utsidan.

Ingången var alltid i ett hörn, och dörren var i början en stenhäll, som sänktes och höjdes med motvikter liksom dagens skjutfönster. Senare användes metallplåtar i stället för stenhällar. Mera sällan använde man upprättstående dörrar, som vreds på tappar.

Större hus var mer smyckade både genom ristningar och med breda metallband. De var mycket massiva och beständiga.

Taken var mestadels tunga och nästan platta, gjorda av sten eller metallplåt. Man använde knappast något trä vid byggandet av hus på grund av risken för eldsvåda.

När man byggde hus, uppförde man inga ställningar, utan man skottade upp jord i höjd med väggarna allteftersom de restes. Takstenarna lades på jordfyllningen i det blivande husets inre, en mycket stark cement pressades in emellan stenarna, varpå man grävde ut jorden. Så erhöll man ett stenhus som var byggt nästan som i ett stycke.

Man byggde nästan bara enplanshus, men det förekom höga byggnader uppförda som flera allt mindre plattformar i följd. Den understa våningen kunde upptaga hundra kvadratmeters yta, den översta bara tio. Dylåka byggnader såg ut som platta pyramider, och den översta lilla byggnaden var ett kapell helgat åt Solen.

Soltemplen var stora och massiva men enligt vår smak för låga för sin längd. I det inre var de täckta med guld- och silverplåtar hamrade över utsökta reliefer i stenväggarna.

Alla hus, utom de allra enklaste, hade innerväggarna täckta med metallplåtar ungefär som våra tapeter. Konungens och de främsta guvernörernas palats hade liksom templen plåtar av rent guld, medan det övriga folket använde allehanda vackra legeringar.

Riket skyddas med en kedja av fästningar uppförda i sten. Fästningarna hade tjocka murar bakom vilka låg dolda kamrar och hemliga gångar, så att man kunde utstå långvariga belägringar utan besvär.

Vägar anlades i stor skala och utan större avseende vid terrängens svårigheter. Hela vägen belades med platt sten, och träd och väldoftade buskar planterades utmed vägkanterna. Broar byggdes enligt konsolprincipen, det vill säga varje högre lager fick skjuta ut ett stycke utanför det närmast lägre. De behärskade inte kasuntekniken, utan ledde floden åt sidan eller kastade upp fördämningar, när de byggde broar över floder.

De hade ett fantastisk bevakningssystem med storslagna akvedukter. Allt offentligt byggande utfördes av avlönad arbetskraft, som värvades i bondebefolkningen, eller också använde man hären.

Vapnen var enkla – spjut, svärd, pilbåge och kastklot – och krävde ringa övning, så att hären mest sattes in för offentliga arbeten. Hären stod även för postgången med löpande kurirer. I sina krig med mindre civiliserade stammar tillämpade de mottot: ”Var inte grym mot din fiende, ty i morgon är han din vän.” De dödade så få som möjligt och sökte underlätta för andra stammar att ansluta sig till imperiet.

Man använde järn men kunde inte göra stål. Värdefullast för dem var koppar och olika slags mässing och brons, eftersom de kunde göra dessa legeringar mycket hårda med tillsats av ett särskilt cement. Några av deras legeringar var hårdare än någon metall vi äger i dag. Järn blandade sig inte så väl med cementen och användes därför mindre.

Deras metallarbete var mycket fint och utsökt. Vissa av deras filigranarbeten var så fint utförda att de måste rengöras med blåsrör, då vanlig putsning skulle ha förstört dem. Gravyrerna var ibland så fina att det skulle ha varit svårt att urskilja alla detaljer med blotta ögat, åtminstone våra ögon.

I krukmakeriet användes lera som behandlades kemiskt så att den fick en stark röd färg. I denna inlades guld och silver med utsökta effekter. Med tillsats av ett slags cement kunde de göra leran delvis genomskinlig. De kunde också göra tunt, böjligt porslin.

Metallarbete och krukmakeri ersatte till stor del träarbeten.

Man målade mycket på kiselhaltiga plåtar, som hade en fin gräddvit yta. Dessa plåtar kunde böjas och varierade i tjocklek från motsvarande tunt papper till tjock kartong. Målarkonsten var högt utvecklad, med korrekt återgivning av perspektiv och detaljer. Den färdiga målningen täcktes med en snabbtorkande fernissa som skyddade för solljus och väta.

Böcker skrevs eller snarare illuminerades på samma material som man utförde målningar på. De bestod av ett antal tunna plåtar, c:a 45 cm x 15 cm, sammanhållna med trådar eller förvarade i ett 8 cm till 15 cm djupt metallskrin.

Boktryckarkonsten var inte känd, men offentliga meddelanden och annat mångfaldigades med ett slags stencilförfarande. Att göra en avskrift av en bok betraktades som ett mycket hedervärt arbete.

Deras litteratur var ganska begränsad både vad anser antalet verk och de behandlade ämnena. Det fanns ett fåtal religiösa eller etiska avhandlingar och några med mystisk inriktning, men de mer omtyckta verken var av praktisk art. Det fanns ett arbete i mystik, vilket liknade de fornkinesiska religiösa klassikerna. Det fanns officiellt utgivna handböcker för alla yrken, hantverk eller konstarter, och dessa kompletterades ständigt med nya tillägg. Den peruanska monografin över ett visst ämne eller en viss konst var således en rikhaltig uppslagsbok innehållande allt vad den dåtida sakkunskapen visste i ämnet.

Det fanns också en kategori underhållningslitteratur, berättelser med en moralisk tendens. De handlade vanligen om hur en kung eller en ämbetsman hade handlat i något nödläge. Många av dessa hade blivit klassiker, som man gärna citerade ur. Man ansåg berättelserna för sanna, men några av dem kan ha varit uppdiktade. Somliga av dessa berättelser innehöll mycket av äventyr, men det fanns inga kärlekshistorier. Vissa berättelser hade humoristiska inslag. Man övade ingen diktkonst, men tänkespråk var ofta kärn- och klangfullt formulerade, var vida bekanta och citerades jämt och samt.

Man övade instrumentalmusik med flöjt, ett slags harpa och framför allt orgel. Tonskalan var den atlantidiska, mycket olik vår nuvarande. Man hade inga nedtecknade stycken, utan musikanterna improviserade.

Skulpturen var djärv, liv- och effektfull snarare än behagfull. Statyerna var ofta i kolossalformat. Fint arbete utfördes i basrelief, vanligen täckt med metall.

Minderåriga fick inte gifta sig, men vuxna förväntades göra det, såvida inte goda skäl fanns för att avstå. Alla giftermål förrättades av guvernören en och samma dag på året. Ritualen var mycket enkel och okonstlad, och efter att ha ställt några frågor förklarade guvernören de unga tu man och hustru. Därpå gjordes en ny avstyckning av jord att förse den nybildade familjen med egen mark att bruka.

Man åt potatis, jams, majs, ris och mjölk men inte kött. Stapelfödan var majsmjöl, som tillsattes med vissa andra närings- och smakämnen och sedan under oerhört tryck pressades till mycket koncentrerade kakor. Dessa tillverkades i oerhörda mängder och var mycket billiga.

De gamla peruanerna var mycket förtjusta i sällskapsdjur, varvid apor, katter och fåglar var de mest omtyckta.

Högtidsdräkten var en löst sittande, hellång klädnad, vanligen i en enda klar färg. En folkmassa vid en religiös eller annan högtid var därför en färggrann syn. Tyget var vanligen bomull, fast man använde också fin lamaull.

Man använde kulramar att räkna på eller snören med knutar.

Allmänt sett var deras fysiska liv bättre inrättat än något som förekommit därefter. De tillfällen till osjälviskt arbete och pliktuppfyllelse som gavs till den härskande klassen har väl aldrig sedan varit större. För de mindre utvecklade klasserna krävde man ingen intellektuell ansträngning men belönade den ändå rikligen, när den yppades.

Den allmänna opinionen stod högre då än nu, och plikt känslan var starkare utvecklad. Det måste dock ihågkommas att denna nation var avläggare till en ras, som då levat mycket länge

och nått sin middagshöjd. Vi är av en ung ras, som med tiden bör nå och överträffa även dessa höjder.

Atlantiderna hade ingenting som vi skulle kunna kalla esoterisk kunskap, ingen sådan storslagen och detaljerad världsåskådning som esoteriken ger oss. Därför bör vår nuvarande femte rotas, när den når sin höjdpunkt och förbättrat sitt fysiska och sociala liv till den grad de gamla peruanerna gjorde, nå ännu högre än de, förutsatt vi förstår att rätt bruka livskunskapen.

ESOTERISK ANTROPOLOGI

ATLANTIDERNA, DEL FYRA: DE SENARE UNDERRASERNA

Fjärde underrasen: turanerna

Den turanska eller fjärde atlantidiska underrasen uppstod på kontinentens östkust, söder om de bergstrakter tlavatli befolkade. De flesta av dem levde i mitten av Atlantis, väster och söder om tlavatliområdet, men dessa länder bebodde de gemensamt med tlavatli.

Turanerna var aldrig en ras som helt behärskade moderkontinenten, även om några av deras stammar och grenraser blev mycket mäktiga. De var alltid kolonisatörer, och många vandrade österut.

Under tiden från 800 000 till 200 000 år sedan levde de längre i söder och upptog det land där Marocko och Algeriet nu ligger. De slog sig ned även på de västra och östra stränderna av det centralasiatiska havet. Somliga flyttade ännu längre österut, så att inlandskinesen av idag är bär en hyfsad likhet med dem. En liten gren blev senare de brutala aztekerna, som erövrade det sista imperium toltekerna bildade och ersatte det med sitt eget.

Turanerna bildade ett slags feodalsystem, vari varje hövding var suverän på sitt eget territorium och kungen endast var den främste bland jämlingar. Ibland mördade hövdingarådet sin kung och ersatte honom med någon ur deras egen krets.

Turanerna var oroliga, laglösa, brutala och grymma. Vid vissa tider deltog hela regementen av kvinnor i deras strider.

Toltekerna var till antalet betydligt fler än turanerna och besegrade dem därför ständigt. Turanerna önskade naturligt nog öka sin befolkning. Hövdingarna fann på ett egendomligt råd: de befriade alla män från plikten att försörja sin familj och bestämde att i stället staten skulle försörja kvinnorna och barnen. Detta medförde visserligen att befolkningen ökade men också att äktenskapet avskaffades. Familjebanden och föräldrakärleken förstördes. Detta fick naturligtvis katastrofala konsekvenser, och hela projektet skrotades sedan det således bevisat sin oduglighet. De prövade också och övergav andra socialistiska lösningar av samhällsproblemen.

Under en viss tid experimenterade de med demokrati, varvid de drev denna ohållbara ideologi till vildare excesser än även dagens mest rabiata företrädare föreslagit. Resultaten blev så våldsamma att hela rasen urartade i anarki och kaos. Ända in på 1900-talet bar Kina alltjämt prägeln av den starka reaktion i riktning mot aristokratiskt styre och fasthållande vid traditionella värden som följde på detta kaos.

Turanerna var den första av de fyra senare underraser, som med en gemensam beteckning kallas de "gula".

Deras språk var en självständig vidareutveckling av tlavatlispråket.

Femte underrasen: ursemiterna

Femte underrasen eller ursemiterna (Laurency kallar dem originalsemiterna) uppstod i det bergsland som nu representeras av Skottland, Irland och något av det omgivande havet. I denna, den minst eftertraktade delen av Atlantis växte och frodades de, varvid de lyckades bevara sin självständighet gentemot stridslystna kungar i söder, ända tills tiden var inne för dem att spridas utanför kontinenten och kolonisera nya länder.

De var obändiga och missbelåtna, låg alltid i krig med grannfolken, i synnerhet med den växande makt som den följande underrasen, sumererna, utgjorde.

De tenderade till ett patriarkalt styrelseskick, och deras kolonister, som mestadels var nomader, antog nästan genomgående denna samhällsform. Under perioden för 800 000 till 200 000 år sedan lyckades de likväl i ett skede bygga ett aktningvärt imperium och bemäktigade sig rent av De Gyllene Portarnas Stad. Till sist fick de likväl ge vika för sumererna, och det slutliga nederlaget skedde för omkring 100 000 år sedan.

Under tiden för från 800 000 till 200 000 år sedan spred de sig både västerut och österut, västerut till det som nu är Förenta staterna, vilket förklarar det semitiska utseende som förefinns hos en del indianstammar, och österut till nordkusten av den kontinent som förenade allt som då fanns av det nutida Europa, Afrika och Asien. De gamla egypterna och några av dessas grannfolk modifierades i viss mån av semitiskt blod. De enda folk som idag är representerar denna underras förhållandevis oblandat är judarna samt kabylerna i Atlasbergen.

Förutom de nämnda utvandringarna, som skedde spontant, förekom det en utvandring som manun särskilt planerade och ledde. Denna atlantidiska femte underras sammanhänger ju särskilt med femte principen eller manas, mentalmedvetenheten, och det blev därför ur denna ras, som den kärna utvaldes ur vilken den stora femte rotrasen, den ariska rasen, skulle bildas. De utvalda stammarna fick befallning att avskilja sig från alla de andra och leddes att utvandra till sydkusten av det stora centralasiatiska innanhavet, där det första ariska riket grundades. Mer härom i kapitlet om den femte rotrasens bildande och i det om femte rotrasens andra underras.

Semiterna var den andra av de fyra senare, "gula" raserna men var likväl förhållandevis vita till hudfärgen.

Deras språk var en självständig vidareutveckling av den toltekiska grundstrukturen.

Sjätte underrasen: sumererna

Den sjätte eller sumeriska underrasen uppstod efter den stora katastrofen för 800 000 år sedan i det land som låg öster om det som återstod av Atlantis, ungefär där Sardinien ligger i dag. Icke långt därefter invaderade de den nu starkt förminskade kontinenten Atlantis. De stred mot semiterna både till lands och till sjöss, och stora flottor sattes in på båda sidor. För omkring 100 000 år sedan besegrade de slutgiltigt semiterna, grundade en dynasti i den semitiska huvudstaden och styrde landet visligen i flera hundra år. Sumererna var ett stort handels-, sjöfarar- och koloniserande folk. Egentligen är sumererna en vilseledande beteckning, då detta namn rätteligen tillkommer en långt senare avläggare av dem, det folk som kallade sig självt engi och babylonierna kallade shumeru.

Sumererna var laglydiga, levde i välordnade samhällen under ett oligarkiskt styrelseskick. Liksom det senare grekiska Sparta hade de ett system med två kungar som regerade i en och samma stad. De gjorde stora framsteg i både astronomi och astrologi.

De spred sig österut och bosatte sig på det som numera är Levantens kuster, nådde ända till nuvarande Arabien och Iran och bidrog till att befolka Egypten. De tidiga etruskerna och punerna eller karthagerna liksom de historiska sumererna i Mesopotamien utgjorde grenar av denna underras, och dagens basker är förmodligen huvudsakligen av sumeriskt ursprung.

För omkring 100 000 år sedan grundade en koloni av invigda Stonehenge i det som då var den skandinaviska delen av Europa men nu är södra England. Prästerna och deras anhängare hörde till en tidig stam av sumererna och var längre, ljusare och långskalligare än urinvånarna, som var av blandad härkomst men mest degenererade ättlingar till rmoahal. Den grova enkelhet som kännetecknar Stonehenge var menad som en protest mot överdådet och den slösande praktiken i tidens atlantidiska tempel, vari folket dyrkade sina egna avbilder.

Sumererna, som var den tredje av de senare "gula raserna", var liksom semiterna förhållandevis vita till hudfärgen.

Deras språk var en vidareutveckling av den tolttekiska grundstrukturen.

Som tidigare nämnts, var alla de atlantidiska språken agglutinerande. I femte rotrasen utvecklade semiternas och sumerernas ättlingar flekterande eller böjande språk.

Sjunde underrasen: mongolerna

Den mongoliska eller sjunde underrasen synes ha varit den enda som inte stod i någon förbindelse med moderkontinenten. Den uppstod i det som i dag är sydöstra Jakutien i östra Sibirien, ungefär på 63 graders nordlig bredd och 140 graders östlig längd, cirka 300 km öster om nuvarande Jakutsk.

Mongolerna var ättlingar i rakt nedstigande led till turanerna, vilka de gradvis trängde undan i största delen av Asien. Mongolerna förökade sig senare kraftigt och utgör än i dag en stor del av mänskligheten, representerade av sådana folk som kineser, japaner och koreaner, medan malajerna är blandfolk med äldre atlantidiska och även lemuriska raser.

Mongolerna var i början ett nomadfolk och representerade en klar förbättring gentemot sina förfäder, de brutala turanerna, och var både mer religiösa och psykiskt mottagligare än dessa.

Det styrelseskicket antog förutsatte att det i bakgrunden fanns en suverän som var både politiskt och religiöst överhuvud.

De spred sig med tiden längre österut i Sibirien och vandrade i flera etapper över till Amerika. Den sista av dessa vandringar, den som kitanerna genomförde för cirka 1400 år sedan, har lämnat spår som etnologer alltjämt kan studera i vissa nordamerikanska indianstammar.

Vissa av nutidens finsk-ugriska folk, såsom finnar, ester och ungrare, är blandfolk mellan arier och mongoler.

Mongolerna är den enda atlantidiska underras som alltjämt är i sin fulla kraft, visande sig i deras höga intelligens och välutvecklade samhällsanda. Sannolikt kommer de att nå nya höjder i framtiden, vilket dagens japaner, kineser och koreaner ger anledning att tro.

ESOTERISK ANTROPOLOGI

FEMTE ROTRASEN: DEL ETT

Femte rotrasens begynnelse

Det har tidigare nämnts att femte rotrasens manu, Manu Vaivasvata, för omkring en miljon år sedan valde ut monader, som han avsåg att bilda kärnan till den nya rasen och som därefter skulle upprätthålla en förbindelse med. I denna samling ingick den grupp, som inkarnerade med 1200 års intervall. 400 000 år senare gjorde han ett ytterligare urval av lämpliga kandidater.

Det första avgörande steget mot att grunda den nya rasen togs emellertid för 100 000 år sedan, när en stam av femte underrasen, semiterna, vita till hudfärgen, isolerades i bergstrakterna i norra Ruta. Denna underras har sedan dess haft en dragning till bergen, och kabyllerna i Atlasbergen är dess bästa nutida representanter.

Den religion, som denna stam hade, skilde sig från de på slättlandet boende toltekernas. Detta omständighet utnyttjade manun för att göra isoleringen desto effektivare. Därpå grundade bodhisattvan, som i framtiden skulle bli Gautama Buddha, en ny religion att ersätta deras gamla. Alla som antog den fick lära sig att de skulle leva avskilda från de andra och var förbjudna att beblanda sig med dem. De fick veta att de stod under lydning av en konung och herre, som de inte kände och inte hade sett och att de skulle föras till ett förlovat land. Somliga inslag i den israelitiska berättelsen, men långt ifrån alla, går sannolikt tillbaka på dessa händelser.

Manu visste att den femte underrasen snart skulle underkuvas av den svarte kejsaren. Därför lät han sitt folk utvandra från Atlantis. Detta skedde år 79 797 fvt. Färden gick över Saharahavet och sedan landvägen till Arabien. En flotta av trettio fartyg ställdes till förfogande för ändamålet. Fartygen var ganska små, ungefär 500 ton. De seglade ganska bra för vinden men kryssade dåligt, också åror kom till användning. Tre resor gjordes och ungefär nio tusen individer fördes över tillsammans med en del boskap.

Av de 9000 var 7500 semiter, 750 sumerer och 750 tolteker, varvid varje grupp var den bästa i sitt slag.

Vid denna tid fanns en lysande toltekisk civilisation i Egypten. När utvandrarerna reste igenom detta land, försökte egypterna locka dem att stanna. Ett fåtal gav efter för frestelsen och trotsade därmed manuns befallning. De blev senare de egyptiska toltekernas slavar.

Det lydiga flertalet nådde under manuns ledning det arabiska höglandet genom det som nu är Suezkanalen. Dalarna i detta högland var fruktbara, när de bevattnades, och var endast glest befolkade av en negroid ras.

I en av dessa dalar lät manun ett stort antal av tjänarna slå sig ned, dem med 1200 och 700 år mellan inkarnationerna. De var manun så fanatiskt hängivna att de drog på sig egypternas vrede. Egypterna angrep och nästan utrotade dem, men till sist lyckades manun driva ut egypterna.

Därefter levde nybyggarna länge i fred. De odlade sin jord och använde allehanda utsäde de fört med sig från Atlantis. Efter cirka 2000 år räknade de flera miljoner. De var isolerade från yttervärlden med ett ökenbälte. Enda vägen in till deras område med gräs och vatten gick där Mekka nu ligger. Manu skilde av de minst önskvärda elementen och skickade dem som utvandrare, en grupp till södra Palestina, en annan till södra Egypten. Manun inkarnerade själv då och då för att förbättra människotypen.

Det var ett folk av bönder och herdar. De blev med tiden så talrika att landet blev för litet för dem. Mycket stora mängder skickades till Afrika att grunda en koloni därstädes. Denna koloni utplånades sedermera.

Endast ett fåtal år före katastrofåret 75 025 fvt utvalde manun på planetregeringens befallning cirka 700 individer av sina egna ättlingar och lät dem bilda en heterodox och sträng sekt. Han lät dem bilda en karavan och tillsade dem att färdas norrut. Han sökte och erhöll fri och fredlig passage genom det sumeriska imperiet, som omfattade vad som nu är Turkiet, Irak, Iran och länderna bortom. I Turkestan förhandlade han med ett förbund av turaniska feodala stater, det nuvarande Tibet inräknat, och erhöll fri passage för sitt folk också genom dessa riken. Efter flera års färd nådde karavanen Gobihavet. Där vände den norrut mot höglandet bortom vilket ett stort grunt hav utbreddes sig norrut mot nordpolen.

Manun lät en del av folket slå sig ned på en udde som vette åt nordost, men flertalet lät han bosätta sig i en fruktbar kraterliknande sänka. Vita Ön låg i sydost och utom synhåll.

Folket levde kvar här till tiden efter den stora katastrofen, som nalkades alltmer. Landskapet hade en sådan geologisk beskaffenhet att det inte skulle drabbas särskilt svårt av jordbävningar, såvida inte hela landet bröts sönder. När de seismiska förändringarna pågick som värst, stördes folket heller inte av några större sprickbildningar eller omkastningar, men det förfärades av de återkommande jordbävningarna och av att solen doldes av stoft ett helt år. Mycket häftiga skyfall härjade landet och inget ville växa ordentligt. Folket utsattes för hemska umbäranden. Av de ursprungliga 700 individerna, som sedan ökat till 1000, återstod nu endast cirka 300 av de starkaste.

Efter fem år kunde på nytt slå sig ned till lugna förhållanden. Klimatet hade blivit varmare och jorden bördigare.

Manun, nu gammal vorden, fick befallning att föra sitt folk till Den Vita Ön. Där visade man honom planerna för tiotusentals år in i framtiden. Hans folk skulle leva på Gobihavets stränder, växa i antal och bli starkt. Den nya rasen skulle grundas på själva Den Vita Ön, en stor stad skulle byggas på motsatta stranden, och planerna för denna stad antyddes även.

Det sträckte sig en bergskedja längs Gobihavets norra kust, ungefär 30 km från denna, och låga kullar löpte ut från bergen ned mot kusten. Fyra dalar, helt skilda från varandra, löpte också ned till havet. Manun fick anvisningar att låta vissa utvalda släkter bosätta sig i dalarna och i dessa växa till fyra skilda underraser, vilka senare skulle skickas ut till olika delar av världen. Somliga av hans eget folk skulle födas i den yttre världen och sedan återvända och gifta in sig i hans egen släkt för att så förbättra rastypen. Han skulle sedan själv inkarnera i folket och fixera den förbättrade typen.

Således skulle fem typer bildas – den ursprungliga huvudtypen och fyra undertyper.

För omkring 70 000 år sedan anvisade manun sitt folk att slå sig ned på fastlandet och bygga byar där. Där skulle de leva och föröka sig i några tusen år. Manun, den av alla erkände konungen, residerade i Shambhala.

Endast några år därefter befallde manun Jupiter, Corona, Mars och Vajra att utvälja de högst utvecklade barnen och skicka dem till Shambhala. Dessa barn var sju till antalet: Uranus, Neptunus, Surya, Brihaspati, Saturnus, Vulkanus och Venus. Alla dessa individer har sedan dess blivit åtminstone 45-jag, esoteriska mästare. (Uranus är nu mästaren D.K., Neptunus är nu mästaren Hilarion, Surya är nu 43-jaget Maitreya, Brihaspati blev i sin mest kända inkarnation 46-jaget Jeshu, numera 44-jag, Saturnus blev sedan den esoteriske mästare som brukar kallas "Venetianaren", Vulkanus blev i en inkarnation på 1500-talet Thomas More, numera 45-jag, och Venus blev sedan Georg Rákoczi, mästaren Saint-Germain, numera 43-jag.

Icke lång tid därefter anföll turaniska stammar den lilla kolonin och utplånade den.

De räddade barnen blev stamfäder och -mödrar till ytterligare ett stort och mäktigt folk, som nådde en ännu högre nivå än det föregående. Många av de individer som ingick i tjänarnas grupp inkarnerade. De var ofta enfaldiga och begick många och svåra misstag, men viktigast var att de strävade mot vad de uppfattade som det rätta och var helhjärtat lojala mot sina andliga ledare.

De byggde väl befästa hus, byar och städer till skydd mot de vilda turanerna, som fortsatte att angripa dem.

Återigen krympte de till ett litet folk och nästan utplånades av turanerna. Ett litet antal barn räddades åter till Shambhala och uppfostrades där. Rastypen bevarades därigenom. Dessutom inkarnerade manun och hans medhjälpare så snart som möjligt för att forma rastypen ännu närmare idealet. Detta skedde för omkring 62 000 år sedan.

Det är värt notera att också de blodtörstiga turanerna hyste en djup vördnad för Den Vita Ön och avstod från att anfälla den.

Det folk, som lämnades kvar i Arabien, sedan manun gjort sitt urval av 700 individer, blev sedan stamfäder till judarna. Mer om judarnas historia följer i ett senare kapitel.

Efter den andra förintelsen, som beskrevs i slutet av förra kapitlet, sände manun Mars att inkarnera i en av de bästa toltekiska familjerna i Poseidonis och kallade honom tillbaka, när han var 25 år gammal. Mars gifte sig sedan med manuns dotter, varvid toltekiskt blod infördes i rasen, vilket ansågs önskvärt. Vid denna tid, cirka 60 000 år fvt, kan den ariska rotrasen sägas ha börjat på allvar, ty därefter blev den aldrig mer förintad.

Manuns ättlingar levde kvar på ön, tills de räknade vid pass ett hundra individer. Då vandrade de över till fastlandet och började bygga Staden, den stad som manun hade avsett som den framtida huvudstaden för sitt släkte.

Staden utbreddes sig i solfjädersform runt kusten och nådde delvis upp på kullarna. Gatorna gjordes mycket breda och riktades alla mot Den Vita Ön. Hela staden planlades därmed tusen år före de människor som skulle bebo den. Från bergen i norr utvann de metaller och stenar av olika färger – vita, grå, röda och gröna, liksom en härlig purpurfärgad porfyr. Byggarna arbetade glatt som ett brödraskap i vetskapen om att de utförde ett arbete som önskades av honom som på en gång var deras fader och konung.

De använde stenar, som var större än till och med dem varmed man byggde templet i Karnak, ända upp till 50 meter långa. Manun och hans medhjälpare gjorde stenarna lättare med eteriska energier, så att de kunde lyftas på plats. Byggnaderna var i egyptisk skala men mycket lättare till utseendet. Detta var i synnerhet fallet på Den Vita Ön, där kupolerna svällde ut vid basen och smalnade av uppåt i en spets liksom en lotusknopp. Byggnaderna var i sina lägre delar oerhört solida och var krönta med torn och valv med mycket behagfulla böjningar och överst prydda med lotusknopplika kupoler.

Byggnadsarbetet tog flera hundra år i anspråk. När Den Vita Ön var färdigbebyggd, var den ett under av skönhet. Ön sluttade uppåt till en plats, där stora tempel byggdes, alla i vit marmor inlagda med guld. Dessa tempel täckte hela ön, görande den till en enda helig stad, med ett väldigt tempel i mitten. Kupolen höjde sig över den stora hall, där de fyra kumaraerna framträdde vid särskilda tillfällen.

Gatorna var sträckta som fyra strålar, som möttes i det centrala templet, så att vyn från änden av en av gatorna 15 kilometer därifrån var utomordentligt vacker och imponerande. Sett från nordväst liknade det hela den urgamla symbolen av allseende ögat i triangeln, som frimureriet sedan övertog.

Det inre och yttre av templen pryddes med många reliefer som innehöll åtskilliga symboler. En serie inhuggna bilder föreställde de fysiska och kemiska atomerna. Andra bilder var gjorda i högrelief.

I tusen år byggdes staden för ett folk som var utsett till att behärska ett imperium. Guld användes mycket, i synnerhet på vit marmor. Ädelstenar nyttjades till utsmyckning liksom hållar av kalcedon och en sten som liknade mexikansk onyx. Kombinationen grön jade och purpurfärgad porfyr var mycket omtyckt.

Målningar användes dock inte, inte heller teckningar på platt yta eller perspektiv. Friser var gjorda i högrelief, med utomordentligt väl utförda gestalter, ofta målade.

En massiv och praktfull bro förband Den Vita Ön med fastlandet, varför staden blev känd som Brostaden. Bron var en konsolkonstruktion, mycket behagfull och smyckad med grupper av statyer. Vägbanans stenar var cirka 50 meter långa och breda i proportion därmed.

Omkring år 45 000 fvt stod staden på sin middagshöjd, var huvudstaden i ett väldigt imperium som omfattade hela Ost- och Centralasien från Tibet till Kinesiska sjön och från Machuriet till Thailand och därtill hävdade överhöghet över alla öarna från Japan till Australien. Det ariska blodet har lämnat sin outplånliga prägel även på sådana primitiva folk som Japans ludna ainuer och de australiska aboriginerna.

Det cyklopiska byggnaderna fullbordades med en hög grad av finess och finslipning. De kolossala ruinerna kan alltså beundras av dem som idag äger tillträde till Shambhala. Bron står kvar, fastän det numera endast är den vandrande öknen och dess sand som sträcker sig under den.

Sådan var den mäktiga staden som Vaivasvata Manu planerade och lät sina barn bygga. Många och stora var Asiens städer, men Brostaden överglänste dem alla. Och över dem svävade den mäktiga närvaron av dem som hade och alltså har sin jordiska boning på den heliga Vita Ön och ger denna enda av Jordens alla städer den städse förblivande välsignelsen av sin omedelbara närhet.

Första ariska underrasen: indo-arierna

Ur den första begynnelsen för 62 000 år sedan växte det upp ett stort folk och ett väldigt rike. Riket omgav Gobihavet och skaffade sig gradvis makt över många grannfolk, däribland turanerna som så skoningslöst massakrerat ariernas förfäder.

Detta var den ursprungliga rottrasens rotstock, ur vilken alla grenarna eller underraserna utgått som utvandringar. Rotstocken kallas vanligen första underrasen, ibland även den hinduiska eller, mera korrekt, den indo-ariska, varmed också anges särskilt att de första utvandringarna begav sig till Indien. Många stora skaror av utvandrare invaderade detta land och lade det så småningom under sig. Sista återstoden av rotstocken lämnade urhemmet och anslöt sig till föregångarna i Indien först strax före år 9564 fvt. I själva verket skickades de i väg för att undgå förstörelsen genom den väldiga kataklysm som skulle övergå världen det nämnda året.

Som vi strax skall se skickade moderrasen ut icke mindre än fyra utvandringar västerut. Den första av dessa utgjorde andra underrasen, den andra tredje, den tredje fjärde och den fjärde utvandringen utgjorde femte underrasen.

Från år 60 000 till år 40 000 fvt växte moderrasen, blomstrade väldeliga och nådde sin middagshöjd omkring år 45 000 fvt. Den erövrade Kina och Japan, som mest var befolkade med mongoler, sjunde atlantiska underrasen, trängde norrut och österut tills kolden hejdade dess framfart. Till sitt rike lade den nuvarande Taiwan och Thailand, som då var befolkade av turaner och tlavatli, fjärde och andra atlantiska underraserna. Moderrasen koloniserade även Sumatra och Java och intilliggande öar, som då inte var lika isolerade som nu. För det mesta välkomnades arierna i dessa områden av folket som betraktade de ljushyllta främlingarna som gudar och var mer benägna att dyrka än bekämpa dem.

Moderrasen spred sig även över Malackahalvön, Filippinerna, Ryukyu-öarna, Söderhavet, ostindiska övärlden, Papua och hela övärlden ända till Australien och själva Australien, vilket då var tätt befolkat av lemurier.

Över hela imperiet med sina många lydriken var manun härskare. Antingen han befann sig i inkarnation eller inte härskade kungarna i hans namn, och han sände då och då ut sina anvisningar om hur regeringsarbetet skulle utföras.

Rasens och civilisationens allmänna egenskaper är väl värda ett studium. Den byggde ju på hundratusentals år av atlantidisk civilisation, varav ariernas ledare tog det bästa och ratade det dåliga, urartade och med svart magi befläckade. Dessutom hade denna ras tillbragt tusentals år under sin egen man i Arabien och Nordasien. Den var därför långt ifrån primitiv.

Hela folket var läs- och skrivkunnigt, allt arbete betraktades som hedervärdigt, oavsett vad det var, utfördes det för manun. I synnerhet odlades känslan av hela rasens broderskap, en härlig grundläggande jämlikhet och ömsesidig hövlighet. Den personliga förtjänsten erkändes alltid helt och fullt, men alla människor respekterades, och den råa självhävdelsen var alldeles frånvarande. Man litade på varandra, trodde varandra hellre om gott än om ont, och grälade därför inte. Detta skilde sig mycket från den överförfinade och utstuderade atlantidiska civilisationen, där envar sökte sitt och såg livets mening ligga i komfort och anseende, samtidigt som människorna misstrodde och misstänkte varandra. Hos arierna var en människas ord nog, att bryta det hade varit oariskt.

Man satte en ära i att vara bekant med många människor. Att känna många var i själva verket en grund för att bli utnämnd till ämbetsman i det allmännas tjänst.

Känslan av broderskap sträckte sig emellertid inte utöver den ariska rasen, inte till turanerna till exempel, vilka var av ett helt annat skaplynne, en helt annan kultur: illistiga, baksluga och opålitliga. Mot dessa var arierna på sin vakt, värdigt men utan fientlighet i sinnet. Allmänt sett var arierna inte fientliga mot främlingar och såg heller inte ner på andra folk. Främlingar var välkomna att besöka deras städer och fick då bo i särskilda gästhem, ehuru de inte släpptes in i privatbostäderna.

När de styrde över främmande folk, var arierna varken grymma eller förtryckande, men de kunde vara stränga och fordrande.

En människa var en arier, en "ädling", vilket betydde att hon hade ålagt sig ett visst rättesnöre för uppförandet. Manus barn var aristokrater i ordets egentliga mening, stolta över sin höga härstamning och väl medvetna om de vilka förpliktelser den medförde. För dem var noblesse oblige (adelskap förpliktar) ingen tom fras.

Civilisationen var ljus och glad med mycken musik, dans och glädje. Religionens väsen var lovprisning och tacksägelse. På folkets läppar var ständigt lovsånger och hymner, och de såg i alla naturens krafter devaerna i verksamhet. Gryningens jungfrur hälsades med glädje varje morgon, och Solens Ande var huvudföremålet för deras dyrkan.

De fyra kumaraerna betraktades som gudar, och deras närvaro förnams av folket, som levde så nära naturen att de hade en stor känslighet för alla andliga krafter. De dyrkade även planeten Venus Ande, efter traditionen att flammans herrar nedstigit från Venus. Själva himlen dyrkades och även atomen såsom allts upphov och en gudom i miniatyr.

Beskrivningen av en gudstjänst som firades en gång om året kan tjäna till att belysa deras religiösa högtider.

Varje midsommardag firades i Brostaden den heliga eldens högtid. Stora skaror av män, kvinnor och barn tågade i procession redan i tidig morgonstund på de breda sammanstrålande gatorna ned mot den stora halvcirkelformade plats som låg alldeles framför brofästet. Flaggor smattrade från byggnaderna, gatorna var beströdda med blommor, rökelsedoften hängde i luften och människorna var iförda sina kostbaraste klädnader, färggranna sidenskrudar besatta med ädelstenar och koraller, och de bar kransar om halsen. De tågade under musik av klingande cymbaler och hornstötter.

När de nådde brofästet, tystnade musiken, och folkmassan tågade under högtidlig tystnad över bron och upp mot Centraltemplet och församlade sig i dess enorma hall. I dess mitt stod den stora tronen, huggen ur den levande klippan, klädd med guld, rikt besatt med ädelstenar och täckt med gyllene symboler. Framför den stod ett altare täckt med väldoftande ved. Ovan altaret hängde utskjutande från väggen en ofantlig gyllene solskiva i form av ett halvklot. Högt ovanför, i själva valvet, strålade ett ensamt starkt ljus, symboliserande planeten Venus.

När folket församlat sig, trädde de tre manerna in, iförda sina ämbetskrudar, främst Vaivasvata Manu, bakom honom Världsläraren (den framtida Gautama Buddha) och bakom honom Surya (den framtida bodhisattva Maitreya). Närmast tronen stod de tre kumaraerna. I luften ovanför svävade i en halvcirkel purpurfärgade och silverstrålande devaer, andäktigt väntande.

De närmast tronen sjöng stilla en åkallan till konungen att framträda i deras krets. En enda klar ton hördes, den gyllene solen strålade, och nedanför den, alldeles ovanför tronen blixtrade en lysande stjärna fram. Planetregeringens chef framträdde, satte sig på tronen, och alla knäböjde, döljande sina ansikten för hans närvaros bländande härlighet.

Konungen mildrade nu härligheten så att alla kunde se honom, Sanat Kumara, den gamle av dagar och likväl den evigt unge ynglingen i all sin ungdomliga skönhet.

Konungen sträckte fram sina händer mot altaret, och eld lågade på det. Därefter försvann han. Stjärnan slocknade, den gyllene solen glödde endast svagt, endast elden brann oförminskad. Prästerna ombesörjde därefter att glödande stycken av veden delades ut till bruk i de olika templen och till de enskilda hushållen. Dessa glödstycken fick de i särskilda kärl försedda med lock.

Processionen formerades på nytt och återvände till staden under stor glädje. Den heliga elden sattes på husaltaret hemma i bostaden och hölls vid liv under hela det följande året. Bränder som tagits från dessa altaren gavs till dem som varit ur stånd att delta vid gudstjänsten i templet.

Somliga individer studerade mycket de esoteriska vetenskaperna och nådde djupa insikter, som de använde för det allmänna bästa. De blev klärvoajanta och fick makt över vissa naturkrafter, lärde sig framställa tankeformer och att lämna organismen med vilje. Lärarna hade tagit de dåliga erfarenheterna från Atlantis på allvar och var mycket noga vid urvalet av lärjungar, och någon av manuns medhjälpare övervakade alltid undervisningen.

Man hade inga tidningar eller annan nyhetsförmedling av det slag vi känner, utan klärvojanter skaffade underrättelser från alla delar av imperiet liksom vi i dag gör med radio, telefoni osv.

Det förekom att manun inte förmådde påverka någon av sina lydkonungar med sina anvisningar. Då bad han någon av sina utbildade lärjungar att lämna organismen och resa i emotionalhöljet till lydkonungen i fråga och lämna budskapet. På detta sätt förblev manun den reelle härskaren i hela riket.

Man skrev på olika ämnen, till exempel med en vass nål på en vaxartad yta, varefter skriften fylldes med en vätska som hårdnade.

Maskinerna var enklare än de i Atlantis, och man litade mer till kroppsarbetet. Manun önskade tydligen att människorna inte skulle vänjas vid ett vekligt och yppigt leverna som atlantiderna.

Inemot år 40 000 fvt började imperiets nedgång, vilket märktes i att öarna och de avlägsnare provinserna gjorde sig självständiga och återföll i barbari. Manun inkarnerade understundom, men styrde vanligen från högre världar. Det centrala riket förblev lysande i sin civilisation i ytterligare 25 000, medan de senare underraserna utbredde sig åt alla håll.

ESOTERISK ANTROPOLOGI

ARIERNA, DEL TVÅ

Andra underrasen: araberna

Ungefär samtidigt som det första ariska imperiet började sin nedgång, inledde manun arbetet med att utveckla de fyra underraserna i de fyra dalarna. Av gruppen tjänare, som hade utvecklats i den stora ariska civilisationen, valde manun ut ett litet antal släkter, som var villiga att bli pionjärer. Dessa lämnade Brostaden och vandrade ut i vildmarken för att grunda hans nya koloni. Många av dessa individer var långt senare, i vår tid, aktiva på olika sätt i samband med esoterikens publicering från år 1875.

Mars och Merkurius och ytterligare ett antal mycket högt utvecklade individer inkarnerade i kolonins tredje generation för att specialisera typen. Det är en regel att typen blir som bäst när dylika mycket högt utvecklade individer inkarnerar, och då upplever den nya rasen sin guldålder. Senare kommer yngre själar in, och de är naturligtvis oförmögna att upprätthålla samma höga nivå.

Folkets stora massa, som blev kvar i Brostaden, ansåg dem som vandrade ut till dalen mycket dåraktiga, ty den existerande civilisationen stod på en mycket hög nivå, och det föreföll dem meningslöst att vandra ut och grunda en ny i en obebodd dal. Dessutom syntes den nya religion som dalborna antagit alldeles onödig och underlägsen deras egen.

I flera hundra år ökade dalborna i antal, samtidigt som manu noga specialiserade dem, tills han cirka år 40 000 fvt beslöt att sända ut dem i världen. Under Mars' ledning vandrade de i sina förfäders fotspår tillbaka till Arabien i syfte att arianisera, i ariernas krets upptaga araberna, vilka av alla atlantiderna var närmast i att äga de nya egenskaperna.

Senare tog Mars personligen kommandot över sina styrkor och erhöll tillåtelse från en stark och vänligt sinnad makt, som härskade över de länder som nu är Irak och Iran, att låta hans folk tåga genom dessa länder på en noga vaktad väg.

Denna utvandring omfattade ungefär en kvarts miljon människor, varav 150 000 män i stridbar ålder och 100 000 kvinnor och barn.

Två år tidigare hade manun genom budbärare förberett araberna på sin ankomst. Efter ett ringa motstånd och besvär tillät arabernas hövding nykomlingarna att bosätta sig i en stor öde dal på gränsen till hans land.

På kort tid hade de nyankomna lyckats bevattna hela dalen från en flod som rann i dess mitt. Inom ett år var landet uppodlat och gav stora skördar. På tre år byggde de upp en blomstrande och självförsörjande civilisation.

Arabhövdingen blev avundsjuk och sökte förmå manun att gå i förbund med honom för att anfälla ett grannland, vars hövding han låg i fejd med. Manun vägrade, varpå araben gick i förbund med sin forne fiende och i stället anföll de nyinvandrade arierna. Dessa försvarade sig emellertid under manuns ledning, och striden slutade med att de båda hövdingarna stupade. Manun gjorde sig därefter till härskare över alla tre staterna. De två besegrade folken fann snart att de hade det bättre under sin nye härskare än under den gamle, och manun började genast arianisera dem. Hans rike blomstrade och blev starkare i takt med att han i detta införlivade stam efter stam, vanligen utan blodspillan och med deras samtycke.

Kort före sin död fyrtio år senare härskade han över norra halvan av Arabien. Södra halvan vägrade att låta sig införlivas i riket på grund av en fanatisk religiös ledare, Alastor. Denne utgick i sitt motstånd från det förbud manun gav i längst förflutna dagar mot att beblanda sig med främlingar. Stammarna i söder förenade sig i sitt motstånd mot den som egentligen var deras egen ledare i ny inkarnation och gjorde därvid hans ursprungliga befallning om att behålla rasens renhet till sitt stridsrop emot honom.

Manun hade haft för avsikt att arianisera dessa hans gamla anhängare, men föreställningen att de var ett utvalt folk var så stark att de förkastade hans planer. Det är från dessa människor som judarna leder sitt ursprung, vilket vi snart skall se.

Medan denna utdragna kamp pågick, kom världsläraren (som i framtiden skulle bli Gautama Buddha) till den andra underrasen för att ge den den nya religion som han hade utbredd i Egypten såsom en reform av av den gamla tro som då rådde där.

Vid denna tid, cirka 40 000 fvt, härskade ett atlantiskt rike i Egypten. Det hade nått en mycket hög grad av civilisation, det ägde väldiga tempel, en mycket påkostad ritual och en utstuderad religiös undervisning. Egypterna var djupt religiösa och hade även psykiska förmågor. De genomförde praktfulla processioner och ceremonier, som var laddade med djupa känslor, och hela folkmassor greps av lidelsefulla sinnesrörelser, när de begrät den döde Osiris och vädjade till honom att komma tillbaka.

Världsläraren kom till sitt folk som Tehuti eller Thoth, som grekerna senare kallade Hermes. Han lärde om det inre ljuset. ”Det ljus som upplyser varje människa som kommer till världen” var ett uttryck som sedan fann vägen in i Johannesevangeliet. ”Jag är detta ljus”, bad han dem att upprepa, ”detta ljus är jag”. ”Detta ljus är den sanna människan... detta ljus finns dolt överallt” det finns i varje klippa och varje sten... Detta ljus är människornas liv. Även om det finns präktiga ceremonier, även om det finns plikter för prästerna och många sätt för dem att hjälpa människorna, är detta ljus varje människa närmare än något annat, det finns inne i hennes hjärta. För varje människa är verkligheten närmare än någon ceremoni, ty hon behöver endast vända blicken inåt, så får hon skåda ljuset. Detta är ändamålet med alla ceremonierna, och ceremonierna skall inte avskaffas, ty jag har inte kommit för att avskaffa utan för att fullborda. När en människa nått insikt, går hon bortom ceremonierna, går hon till Osiris, går hon till ljuset, ljuset Amen-Ra, från vilket allt har utgått och till vilket allt en gång skall återvända.”

Och återigen: ”Osiris finns i himmelen, men Osiris finns också innerst i människornas hjärta. När Osiris i hjärtat känner Osiris i himmelen, då blir människan Gud och Osiris, splittrad i många delar, blir åter en.”

Till farao, konungen, gav han rättesnöret: ”Se till ljuset”, ty endast i den mån konungen ser ljuset i vars och ens hjärta kan han styra väl och vist. Till folket gav han rättesnöret: ”Du är ljuset, låt detta ljus skina”. Detta motto blev sedan inskrivet på templens pelare, på dörrposterna och på små modeller av tempelpelare som förfärdigades av ädla metaller eller lera. Ett annat omtyckt tänkespråk var: ”Följ ljuset!”, vilket spred sig västerut och blev Runda Bordets motto. Om sina döda sade folket, ”De har gått till ljuset”.

Från Egypten begav sig världsläraren till Arabien för att undervisa andra underrasen i den nya religionen.

Efter några århundraden uppsteg en mer äregirig härskare på tronen i andra underrasens land. Han satte upp en här och marscherade med söderut ned till havet och utropade sig själv till kejsare över hela Arabien.

En fanatisk del av folket i söder leddes av en profet, som var en vild men medryckande talare. De protesterade mot vad de ansåg vara ondskans triumf, övergav det land de erövat och flyttade över Röda havet till nuvarande Somalia. Där bodde de och ökade i antal i flera hundra år, tills en allvarlig brytning skedde. Den vid denna tid härskande profeten förälskade sig i en ung negress och hävdade då oblygt att hans relation med henne inte innebar något avsteg från principen att inte beblanda sig med andra raser, eftersom negresser var blotta slavinnor och alltså egendom att jämställa med boskap och lösöre snarare än hustrur. Liknande tankegångar går att utläsa ur judarnas lagbok Talmud än i dag.

En avsevärd minoritet avvisade denna klumpiga lagtolkning av en liderlig präst. De fronderande avskilde sig från det övriga folket, utrustade en karavan och begav sig norrut runt Adenbukten uppför Rödahavskusten in på egyptisk mark. Deras berättelse om varför de utvandrat behagade den regerande faraon, som skänkte dem ett avlägset landområde att bosätta sig på.

En senare farao krävde allt mer av dem i skatter och dessutom dagsverken. Detta ogillade de, så de utvandrade på nytt, denna gång till Palestina, där de senare blir kända som israeliterna, alltjämt upprätthållande föreställningen att de är Guds utvalda folk.

Det är förkastelsens dåliga sådd som gjort israeliterna och senare judarna till ett folk, som alltid levat för sig, varvid samma monader inkarnerar gång på gång i folket, i stället för att vandra vidare från ras till ras, som övriga monader. Denna föreställning att vara det utvalda folket, att se ned på och utnyttja andra folk, har alltid väckt misstro ända till öppen fiendskap hos alla folk där israeliterna bott.

Israeliterna var ursprungligen en nomadstam liksom övriga beduinaraber. Deras gud Jahos krav på blodiga offer ger tydligt besked om att det endast var en blodtörstig elemental och alls inte den kosmiske Guden. Israeliterna levde av att föda upp småboskap och men också av att överfalla och plundra handelskaravanerna, varför egypterna kallade dem ”ökenslöddret” och sumererna ”strupskärarna”.

Det var för att få slut på det olidliga ökenröveriet, som härskaren i Babylonien Nebukadnessar, lät slå till mot dem och föra bort några tio tusen av dem till sitt rike för att civilisera dem. Där kom de för första gången i kontakt med verkligt civiliserade människor, fick lära sig läsa och skriva och fick sina första begrepp om Gud utöver blodtörstiga stamgudar och elementaler. Det var i Babylon, som deras skrivare av den nya, bildade generationen började skriva ihop deras heliga böcker, som senare blev vårt Gamla Testamente. Stamguden Jahoh fick därmed låna drag av ett kosmiskt allgott och allsmäktigt väsen. Detta är förklaringen på de många motsägelserna i beskrivningen av Gud i Gamla Testamentet. När de återkom från Babylon ett par generationer senare, blev de under Esras och Nehemjas ledning ännu fastare i sin övertygelse att de var ett utvalt folk, som under inga villkor fick beblanda sig med andra folk.

Majoriteten, som hade blivit kvar i Somalia, ansattes av slavjägare, och efter att ha förlorat tusentals liv, övergav de sina hem och flyttade tillbaka över Adenviken till Arabien. Där togs de vänligt emot och uppgick snart i den allmänna befolkningen. De kallade sig de verkliga araberna, fastän de förtjänar benämningen minst av alla. Också i dag lever en tradition om att de verkliga araberna landsteg i Aden och sedan spred sig norrut. Det finns också en legend om att mostareberna i Nordarabien en gång gav sig av och var länge borta i fjärran länder i Asien, långt bortom Iran och återvände mycket märkta av sin bortavaro i främmande länder.

Andra underrasen växte och ökade i antal under många tusen år. Den utsträckte sitt herravälde över nästan hela Afrika förutom Egypten. Senare invaderade den Egypten och härskade en kort tid som hyksos-kungarna. Men deras storhetstid var över, när de härskade över den stora algeriska ön, trängde ned till östkusten av Godahoppsudden och grundade ett rike, som innefattade nuvarande sydvästra Zimbabwe, Transvaal och Swaziland.

Efter att upprepade gånger inkarnerat i Arabien deltog tjänarna i uppbyggandet av det sydafrikanska imperiet, och Mars härskade där som kung. Städer byggdes av den omhuldade massiva typen och väldiga tempel, en alls icke oäven civilisation. Men klyftan mellan de infödda afrikanerna och de arabiska erövrarna var för stor för att överbryggas, och afrikanerna förblev kroppsarbetare och tjänare, helt underkuvade.

Araberna anlade kolonier också på Afrikas västkust men råkade i strid med män från Poseidonis och drevs till slut helt tillbaka.

Madagaskar invaderades, och Sydimperiet försökte bemäktiga sig ön men lyckades endast med kortlivade samhällen på delar av kustremsan.

När det stora sumeriska imperiet, som omfattade nuvarande Irak, Iran och Turkestan, slutligen upplöstes i många småstater och gick under i anarki, kämpade en arabisk kung i tjugo år för att bemäktiga sig området och lyckades till sist göra sig till herre över det mesopotamiska slättlandet och nästan hela Iran fram till Khorasans sjö, där öken nu utbreder sig. Men han lyckades inte erövra Kurdistan och bergslandet.

Efter hans död befäste hans son riket snarare än sökte utvidga det. Det höll samman några hundra år, men dynastiska strider bröt ut i själva moderlandet Arabien, och guvernören över Iran, en kusin till den arabiske kungen, förklarade sig självständig. Den arabiska dynasti han grundade varade i två hundra år under ständiga krig.

Sedan kom åter igen en tid av omvälvningar och uppsplittring i små stammar, så att riket inte kunde försvara sig för infall av vilda centralasiatiska nomader. Senare försökte en arabisk kung invadera Indien sjövägen, men hans flotta förintades, och hans män dödades eller togs till fånga.

Efter att det arabiska imperiet i Irak och Iran slutligen brutit samman, följde många århundraden av anarki och blodsutgjutelse, varunder rikenas befolkning starkt minskades. Därför beslöt manun att komma till dessa folks räddning och sända dem sin tredje underrasa, som skulle upprätta det stora iranska imperiet.

Den arabiska underrasen kallas ibland den semitiska, ett namn som rätteligen tillkommer den atlantidiska femte underrasen.

Tredje underrasen: iranierna

Det gick tio tusen år från det manun sände ut den andra underrasen till dess han sände ut den tredje, iranierna. Därmed är vi framme vid tiden 30 000 år fvt. Vid denna tid var Brostaden alltså stor men minskande i prakt.

Tredje rottrassens folk hade förberetts i många århundraden i sin egen dal, tills de uppvisade en alldeles särskild typ. I sitt ursprungliga urval i Atlantis hade manun medtagit en liten andel av de bästa av den atlantidiska underrasen, sumererna, och nu använde han de släkter som hade bevarat mest av det sumeriska blodet och lät sin grupp av pionjärer inkarnera i dem. Några få av dem skickades iväg att hämta tillbaka något sumeriskt blod från dess hem i mera västliga länder.

När denna unga underrasa förökade sig och växte, visade den sig vara mer ett herde- än ett bondefolk, och den höll stora hjordar av får, nöt och hästar.

Manun lät sig födas in i denna underrasa i dess femte generation och hade för detta tillfälle avsevärt modifierat sitt utseende. Han lät folket föröka sig i cirka två tusen år, tills det fanns tillgänglig en här av 300 000 stridande män. Då skickade han Mars, Corona och andra som var lämpliga anförare av hans armé och ledde själv denna, varvid han lämnade kvinnor och barn kvar i dalen.

Färden gick delvis genom mycket svår terräng. Hären måste forcera några av passen i Tianshanbergen, där de vrider sig runt in i Kashgardistrikter med höjder på 2700 meter över havet. En del av marschen gick längs en flod som löpte genom raviner och dalar. Manu lät sin armé välla in i Kashgar och besegrade lätt de horder av nomader som vågade angripa honom, när han marscherade genom deras öknar. De använda vapnen var långa och korta lansar och spjut, korta och starka svärd, slungor och bågar. Många av byarna, som länge varit ansatta av anfallande nomader, varvid invånarna plundrats och massakrerats, välkomnade en makt, som skulle återställa och upprätthålla ordningen.

På två år erövrades Iran utan mycken svårighet, och därefter underlades Mesopotamien, det nuvarande Irak och Kuwait. Militära posteringar upprättades på regelbundna avstånd från varandra, och manun fördelade territoriet på sina närmaste underlydande chefer. Fästningar byggdes, först av lera och tegel, sedan av sten, tills det fanns ett nätverk av sådana

försvarsverk till förebyggande av anfall från bergen. Inget försök gjordes att besegra de krigiska stammarna, men de var i praktiken begränsade till sina berg och kunde inte längre plundra de fredliga slättinvånarna.

Landet erövrades ända fram till öknen i söder och till de kurdiska bergen i norr. När landet varit befolkat och fridfullt några år, kallade manun på kvinnorna och barnen, som lämnats kvar i dalen.

De följande femtio åren höll manun det nya imperiet under sitt direkta styre, besökte det flera gånger och utsåg medlemmar av sin egen familj till guvernörer. Han efterträddes av Mars, och Corona var en oberoende kung över Iran.

Från denna tid växte tredje underrasen hastigt i makt, tills den efter några århundraden behärskade hela Västasien från Medelhavet till Pamir och från Persiska viken till Aralsjön.

När tredje underrasen slog sig ned i Iran, räknade den ungefär en miljon i antal. De förökade sig snabbt och införlivade med sitt folk de små skaror invånare landet hyste, när de invandrade i det.

Imperiet ägde bestånd till omkring år 2200 fvt, även om det under dessa 28 000 år inträffade många både små och stora förändringar.

Mesta delen av tiden var Iran och Mesopotamien under olika härskare, varav ibland den ene, ibland den andre nominellt var överordnad. Ibland bröts de båda länderna upp i småstater, som visade ett slags lös feodal tro och huldhet mot centralrikets kung. Genom hela sin historia hade dessa riken återkommande besvär med dels nomadiserande mongoler, dels bergsstammar i Kurdistan och Hindukush. Ibland trängde iranierna undan de vilda stammarna, ibland höll de sig undan dem.

I ett tidsskede härskade de över det mesta av Mindre Asien och slog sig tillfälligt ner i flera av de länder som gränsade till Medelhavet. En tid innehade de Cypern, Rhodos och Kreta, men den atlantiska makten var på det hela taget för stark för dem i den delen av världen, och de undvek att stöta sig med den.

Västerut råkade de ibland i strid med mäktiga skytiska och hettitiska statsförbund. En gång erövrade de Syrien men övergav det som värdelöst. Två gånger råkade de i konflikt med Egypten men kunde uträtta föga mot det.

Största delen av denna tid upprätthöll de en hög civilisationsnivå, och många lämningar av deras förnämliga arkitektur ligger under ökensanden. Många olika dynastier uppstod hos dem, och många olika språk talades i deras brokiga historia.

De undvek att råka i strid med Indien, som de var skilda från av ett vilt land, ett slags ingenmansland. Arabien beredde dem föga besvär, ty däremellan låg ett brett ökenbälte.

Iranierna var framstående handelsmän och hantverkare, var mer bofasta än andra underrasen och hade mer bestämda uppfattningar i religiösa ting. Våra dagars parser ger oss en ganska god föreställning om hur de såg ut. Irans nuvarande invånare har alltjämt mycket av deras blod i sig, även om de blivit uppblandade med sina arabiska erövrare. Kurderna, afghanerna och balucherna är också huvudsakligen ättlingar till dem.

År 29 700 fvt kom världsläraren (den framtida Gautama Buddha) till tredje underrasen såsom den förste Zoroaster eller Zarathushtra och grundade eldens religion. Zoroaster var Mars' näst äldste son, en inkarnation av Merkurius. Han hade utvalts till redskap för världsläraren, bodhisattvan. Surya (den framtida herren Maitreya) var vid denna tid överstepräst och stod i spetsen för statsreligionen, som var en blandning av natur- och stjärndyrkan, och han ägde en oerhörd auktoritet, dels på grund av det ämbete han innehade, dels därför att han var av kungligt blod. Merkurius hade sedan barndomen utbildats till sin höga bestämmelse.

Världsläraren kom från Shambhala i emotionalhöljet och tog Merkurius' kropp i besittning. En stor procession utgick från kungliga palatset till stadens huvudtempel. Kungen skred på högra sidan under en gyllene tronhimmel, översteprästen under en ädelstensbesatt himmel till vänster. Mellan dem satt prinsen på en gyllene tron, som bars axelhögt. De tre gestalterna stannade vid foten till trapporna upp till tempelporten, prinsen steg ned från tronen, och de tre vandrade uppför trapporna. Prinsen, som nu var världsläraren, gick i mitten.

Surya tillkännagav för det församlade folket att han som stod där inte längre var prinsen utan budbäraren från Den Allra Högste och från Eldens Söner, som dvaldes fjärran i öster, därifrån deras förfäder en gång kommit. I egenskap av överhuvud för deras tro bad han ödmjukt honom välkommen.

Världsläraren talade sedan om den mission som blivit honom anförtrodd av Eldens Herrar och sade dem att han hade medfört till dem en sinnebild, som de alltid skulle bära i sina hjärtan. Han sade dem att elden är det renaste av alla elementen och alla tings renare och att den hädanefter skulle vara deras sinnebild för det heligaste. Den finns nedlagd i solen och brinner, ehuru dold, i människornas hjärtan. Den är värme, ljus, hälsa och styrka, och i den och genom den har alla ting rörelse och liv. Han berättade för dem hurusom de i alla ting borde se eldens dolda närvaro.

Han lyfte sin högra hand. Det glimmade i den en stav som sköt ut blixtar åt alla håll. Han pekade med staven mot öster, ropade några ord på ett okänt tungomål, och himlen förvandlades till ett eldtäcke. Eld föll på altaret, där ved, harts och rökelse hade lagts, och en stjärna strålade över hans huvud. Prästerna och folket föll på sina anleten. Surya och kungen bugade sig i vördnad.

Processionen återvände sedan till palatset. Folket bar hem de blommor som hade regnat ned från skyn, när elden hade gått över dem, och bevarade dem som arvegods till sina ättlingar.

Världsläraren stannade länge i staden, gick dagligen till templet för att undervisa prästerna. Han lärde dem att elden och vattnet är de som renar allt annat och aldrig får smutas, att också vattnet renas med elden, att elden och vattnet är de två andarna, elden livet och vattnet formen, och mycket annat.

Det kan tänkas att det av denna undervisning uppstod den senare läran om Ahura Mazdâ och Angra Mainyu, den gode och den onde anden. Det finns textställen som tyder på att Ahura Mazdâs motpol ursprungligen inte var en ond makt utan i stället materien, medan Ahura Mazdâ var anden.

Världsläraren samlade omkring sig en upphöjd skara av mästare och andra mindre av lägre rang och utvecklingsgrad. Åt dessa överlämnade han uppgiften att föra läran vidare, sedan han lämnat dem.

Hans avfärd var lika dramatisk som hans ankomst. När han talade från den stora upphöjningen sista gången, fastän folket inte visste att det var sista gången, inskräpte han i dem plikten att förvärva kunskap och öva kärlek och bjöd folket att följa och lyda Surya, som han insatt som lärare i sitt ställe. Sedan sade han till dem att han skulle lämna dem, välsignade dem och, lyftande sina armar upp mot himlen i öster, ropade han högt. På himlen uppenbarade sig ett virvlande moln av eld, som omvärvde honom där han stod och sedan, alltjämt virvlande, sköt upp i luften österut, och han var borta.

Merkurius, som i sitt emotionalhölje alltid hade befunnit sig i hans närhet, återvände med honom till de heliga och vilade en tid i deras frid.

Efter att världsläraren lämnat dem, försvann stjärndyrkan inte genast, ty folket hade betraktat hans lära som en reform, inte som en ersättning, och det dyrkade alltjämt månen, Venus, de övriga planeterna och stjärnbilderna. Men elden hölls helig som sinnebilden för solen, och den nya religionen omslöt snarare än undanträngde den gamla. Gradvis blev eldens religion starkare. Stjärndyrkan vek undan från Iran till Mesopotamien, där den förblev den rådande religionen och antog en mycket vetenskaplig form.

Astrologin nådde där sin höjdpunkt och styrde människornas liv och handlingar, både offentliga och privata, på ett vetenskapligt sätt. Dess prästerliga utövare ägde mycken esoterisk kunskap, och magernas kunskap blev berömd i hela Österlandet.

I Iran segrade eldens religion, och senare profeter fortsatte den store Zarathushtras verk och byggde upp den zoroastriska tron och dess litteratur, varav delar har ägt bestånd till den dag i dag är.

ESOTERISK ANTROPOLOGI

ARIERNA, DEL TRE

Fjärde underrasen: kelterna

Omkring år 20 000 fvt hade den centralasiatiska rasen nått långt i sitt förfall, men manun hade varit noga med att bevara värdigheten, kraften och styrkan i fröna till fjärde och femte underraserna, vilka han hade givit mycken särskild utbildning och fostran.

I en av de fyra dalarna hade han låtit några av de mest förfinade släkterna från Brostaden växa upp, och det uppstod i denna koloni en fördelning av klasserna. Ty manun strävade nu att utveckla vissa nya egenskaper, att väcka den skapande fantasin och konstnärliga känsligheten, att uppmuntra diktkonsten, måleriet och musiken, och de människor som svarade väl på denna inspiration var inte de som kunde utföra hårt kroppsarbete med jorden eller annorledes.

Alla, som visade prov på konstnärlig förmåga, avskildes sålunda för särskild skolning. Manun lät också fostra dem till att vara entusiastiska och vara sina ledare hängivna. Så effektivt var det arbete som utfördes under många hundra år att dessa särmärken hos kelterna förblivit till denna dag.

Dalen styrdes som praktiskt taget en egen stat, och utövandet av alla konstarter understöddes på olika sätt.

Med tiden blev underrasen något inbilsk och såg på det övriga rikets invånare ungefär som ”kalkborgare”, för att använda ett modernt begrepp. Deras fåfänga var emellertid inte helt utan grund, ty de var mycket kultiverade, förfinade i sin smak, hade utmärkt konstnärlig begåvning, och själva var de ovanligt vackra till utseendet.

Tjänarna deltog inte i grundandet av fjärde och femte underraserna. De arbetade stället i många andra länder.

Ungefär tio tusen år efter att tredje underrasen utvandrat fick den nybildade fjärde underrasen befallning att vandra ut längs det iranska imperiets nordgräns och skaffa sig ett hem i det som nu är Kaukasien, som då var bebott av vilda och på plundring begivna stammar.

Manun slöt avtal med den iranske monarken om att få fri passage och livsmedel åt den stora folkmassan och att även få en stark här som lejd och hjälp att kuva de vilda bergsstammarna. Inte ens med detta bistånd visade det sig vara en lätt uppgift, ty även om stammarna utan svårighet kunde besegras i öppen strid, var de farliga motståndare i gerillakrig.

Till slut kunde kelterna slå sig ned i det område som nu är Jerevan i Armenien, vid Sevansjöns stränder. De ökade starkt i antal och utrotade eller kuvade de krigiska stammarna, tills hela nuvarande Georgien och Mingrelien var i deras händer. På två tusen år hade de intagit även Armenien och Kurdistan och senare Frygien, så att innehade nästan hela Mindre Asien förutom Kaukasien. I sitt bergiga hemland blomstrade de och blev ett mycket mäktigt folk.

Deras land var så bergigt att samfärdseln försvårades. De bildade därför ett förbund av stammar och inte ett sammanhållet rike. Också sedan de börjat kolonisera Medelhavskusten, såg de tillbaka på Kaukasien som sitt hem, och det var faktiskt ett andra centrum ur vilket denna underras vandrade ut till sin höga bestämelse.

Omkring 10 000 år fvt återupptog de sin vandring västerut och färdades därvid stamvis, så att när de slutligen nådde Europa, var det i förhållandevis små vågor.

Stammarna lämnade många av sina medlemmar efter sig att fortsätta samhällsbyggandet. Dessa blandades sig med andra folk, och deras ättlingar med inmängning av semitiskt blod är dagens georgier. Men i vissa fall utvandrade hela stammen till sitt nya hem.

Den första folkgrupp som från Mindre Asien vandrade in i Europa var de gamla grekerna – men inte grekerna i vår gamla historia utan deras förfäder, som ibland kallas pelasgerna. I sina böcker *Timaios* och *Kritias* nämner Platon att de egyptiska prästerna berättade för Platons anfader Solon om det lysande folk som före hans eget hade bott i Grekland och hur detta folk hade slagit tillbaka en invasion från Atlantis. I jämförelse med dessa var de forntidens greker vår historia omtalar som pygmeer. Från pelasgerna härstammade trojanerna, som bekämpade de senare grekerna, och staden Agade i Mindre Asien befolkades av deras ättlingar.

Länge besatt de kustlandet i hela Mindre Asien liksom öarna Cypern och Kreta, så att all handel, som försiggick i den delen av världen, gick på deras skepp. På Kreta uppbyggdes en fin civilisation, som varade i tusentals år och alltjämt blomstrade år 2800 fvt. Dess grundare var Minos, en av de urgrekerna från tiden före 10 000 år fvt.

Den slutgiltiga orsaken till att de trängde in i Europa var en aggressiv åtgärd från kejsarens av Poseidonis sida. I många hundra år hade Medelhavets kuster och öar varit i ett antal småfolks ägo. De flesta av dessa var etrusker och sumerer samt en del semiter, som vanligen var fredliga handelsmän. Kejsaren av Poseidonis beslöt att annektera dessa länder och anföll dem därför med en stor här och flotta. Han bemäktigade sig hela den algeriska ön, härjade på iberiska och apenninska halvöarnas kuster och underkuvade de folk som bodde där. Egypten övervägde att underkasta sig, då landet inte hade någon större flotta, med vilken det kunde bjuda motstånd.

Det var då de grekiska sjömännen i Levanten trotsade den atlantiske monarken. Denne anföll med halva sin flotta. De grekiska skeppen var mindre, snabbare och lättare att styra än de förhållandevis stora och klumpiga atlantidiska fartygen. Grekerna hade också tur med vädret. Följden blev ett förkrossande nederlag för atlantiderna.

Atlantiderna anföll därefter med den andra halvan av sin flotta. Denna gång blev kampen jämnare. Grekerna led mycket svåra förluster men lyckades likväl besegra den atlantidiska flottan. Poseidonis' kejsare, som själv lett sjökriget, undkom och landsteg på Sicilien, där han hade en garnison. Underrättelsen om den atlantidiska flottans fullständiga undergång sporrade

de kuvade folken till förnyat motstånd. De reste sig mot ockupationsmakten, och kejsaren måste genomföra sitt återtag under ständiga strider genom hela Italien. Hans reträtt genom nuvarande Frankrike fram till Atlantkusten blev en vild flykt för ett fåtal överlevande av den en gång stolta hären. Förklädd lyckades kejsaren rädda sig hem till Poseidonis på ett handelsskepp.

Kejsaren svor att hämnas det nesliga nederlaget mot grekerna. Emellertid gjorde hans eget folk uppror mot sin oduglige monark och avsatte honom, så några nya krigsföretag kom aldrig till genomförande.

Grekernas segrar stärkte oerhört deras ställning i Medelhavsområdet, något de inte var sena att utnyttja. På mindre än hundra år hade de inrättat kolonier överallt på kusterna.

År 9564 fvt sänktes Poseidonis, och den fruktansvärda flodvåg som då bildades sköljde bort de flesta av de grekiska kolonierna och skadade svårt det fåtal som blev kvar. Både Gobihavet och Saharahavet blev torrt land, och de mest ohyggliga konvulsioner inträffade.

De överlevande grekerna skickade vädjanden om hjälp till sina stamförvanter i Kaukasien, som hade drabbats endast föga. Hjälp organiserades också i stor skala.

De grekiska kolonierna hade alla legat vid havskusten, och befolkningen i inlandet hade inte alltid varit vänligt sinnad. När de flesta av grekerna förintats genom kataklysmen, blev fåtalet överlevande ofta förföljda och förslavade av folket i inlandet.

När Saharahavets botten höjdes, strömmade dess vatten ut genom gapet mellan Egypten och Tunisien, där Tripolis nu ligger. Inlandet drabbades föga, men havskusterna, där grekerna bodde, förstördes. Sahara sjönk gradvis igen, och en ny kustlinje bildades som antog den form vi idag känner. Den algeriska ön förenades med kontinenten, så att Afrikas nuvarande nordkust uppstod.

Så gott som alla fartyg hade blivit förstörda, men så stor var grekernas energi att det dröjde endast några år tills alla hamnarna i Mindre Asien var i funktion igen och flottor av nya skepp löpte ut för att återupprätta de gamla kolonierna och befria grekerna från det främmande oket. Grekerna bemäktigade sig alla de bästa hamnarna på den nya kustlinjen, och då det mesta av handeln på Egypten också låg i deras händer, förblev Medelhavet i århundraden praktiskt taget ett grekiskt innanhav. De utsträckte sina handelsexpeditioner allt längre och nådde ända fram till Java, där de grundade en koloni, som de länge höll kontakten med.

Senare fick grekerna dela handeln i Medelhavsområdet med fenicierna och deras ättlingar karthagerna. Fenicierna var ett folk tillhörigt fjärde rotrasen, semiter uppblandade med sumerer.

Fjärde ariska underrasens invandring i Europa skedde nästan oavbrutet, så att det inte är lätt att särskilja den i olika vågor. Likväl kan man på det hela taget säga att grekerna var första vågen, albanerna andra, italikerna (anfäder till romarna i historisk tid) tredje, och att dessa tre vandrade till de länder där de nu bor.

Efter ett längre uppehåll kom en fjärde våg av häpnadsväckande vitalitet. Det är detta folk, som nutidens etnologer kallar kelterna. De blev den härskande rasen i Norditalien, hela

nuvarande Frankrike (Gallien) och Belgien, liksom Brittiska öarna, Tyskland väster om Rhen, Schweiz, Österrike och Ungern.

Grekerna i historisk tid var ett blandfolk, sammansatt av den första vågen med tillskott från nybyggare från andra, tredje och fjärde liksom inslag av femte underrasen, teutonerna, som vandrade ned i Grekland norrifrån och gav rasen det mycket uppskattade inslaget av blont hår och blå ögon, som man ibland ser hos dagens greker.

Femte vågen gick nästan helt förlorad i Nordafrika, så att endast spåren av den kan skönjas i dag, mycket uppblandade med semitiska folk (atlantidiska femte underrasen), hos berberna, morerna, kabyllerna och rent av guancherna på Kanarieöarna, i detta sista fall blandade med tlavatli.

Den femte vågen blandade sig med den fjärde på iberiska halvön och senare, för endast två tusen år sedan, ingick den i de många element som bildade irländarna. Däri ingick även de milesiska invandrare, som strömmade in i Irland från Spanien (några av dem grundade en dynasti av milesiska kungar i Frankrike) och band detta land med en egendomlig form av magi, som strax skall förklaras.

Men ett mycket finare element hade tidigare kommit till Irland, nämligen från den sjätte vågen, som lämnade Mindre Asien och vandrade nordväst, tills den nådde Skandinavien, där den i någon mån blandade sig med femte underrasen, teutonerna. De nådde Irland norrifrån, är i historien kända som Tuatha de Danaan och omtalas i sagorna mera som gudar än som människor.

Tuatha var ett ståtligt folk med långsträckta ansikten, mestadels mörkt hår och djupblå eller nästan violetta ögon. Ibland var håret ljusare och ögonen grå, men den förstnämnda typen förhärskade och kan idag ses på irländska landsbygden.

Tuatha de Danaan var också intellektuellt och andligt mycket mer framskridna än den blandras de fann i Irland, när de kom, och deras herravälde var ett slags guldålder för Irland, som traditionen mycket riktigt berättar. Ostridigt är att Irland var säte för en hög civilisation och ett centrum för konst, lärdom och filosofi, medan England var täckt av täta skogar och dess folk levde i ett närmast vilt tillstånd.

Milesierna från Spanien, vilka besegrade Tuatha de Danaan, var en mycket underlägsen ras, ehuru de ägde en rå fysisk styrka och mycken kunskap i den svarta magin. De var rundskalliga, robusta i kroppsbyggnaden, föga vackra, och hade ljust eller rött hår. Typen kan idag ses i södra Irland i sin nästan ursprunglig renhet.

Milesierna lade en förbannelse över folket, underkuvade det med trollkraften av en stor illusion. Prästerna täckte landet med ett nätverk av starkt magnetiserade centra, som än i dag utstrålar ett starkt inflytande. Stora skaror av naturväsen av ett visst slag dras alltså oemotståndligt till dessa centra, genomsväras av deras inflytande och blir omedvetet deras redskap, så att de sprider inflytandet vidare vart de sedan än beger sig. Förtrollningen är dubbel, den verkar dels osämja, dels slöhet, för att folket aldrig skulle kunna enas utan alltid gräla inbördes och att det skulle apatiskt finna sig allt slags övermakt som arvtagarna till detta inflytande skulle öva. Medvetet eller omedvetet har den romerska katolska kyrkan i Irland övertagit detta arv, med den påföljd att kyrkans makt är oinskränkt i de områden där detta inflytande alltså är starkt.

Som helhet betraktad kan den fjärde, den keltiska underrasen beskrivas som ganska kortväxt, brun- eller svarthårig och brunögd. Karaktären visade tidigt resultatet av manns ansträngningar tusentals år tidigare, ty denna ras har utmärkt sig för sin skapande fantasi, värtalighet, poesi, musikalitet, förmåga till entusiastisk hängivenhet för sina ledare och lysande mod, men också för sin benägenhet till melankoli och depression vid motgångar och nederlag. Exakthet och sanningskärlek har den inte värderat lika högt som det för ögat, örat och känslan tilltalande.

Efter kataklysmen år 9564 slog sig en del av de gamla grekerna ned i Hellas och befolkade landet. Den första stad som låg där Athen nu ligger uppfördes omkring år 8000 fvt. (Det historiska Athen började byggas omkring år 1000 fvt, Parthenon år 480 fvt.)

Till detta folk kom världsläraren som Orfeus, grundaren av de orfiska mysterierna, från vilka de senare grekiska större och mindre mysterierna ledde sitt ursprung. Han kom omkring år 7000 fvt, levde huvudsakligen i skogarna, där han samlade sina lärjungar omkring sig. Han kom som sångare, älskande naturens liv, avog mot städer och människomassor.

Han undervisade med sången, med musiken och med den femsträngade lyran, på vilken en femtonig skala spelades. Med tonernas hjälp påverkade han sina lärjungars emotional- och mentalthöljen, renade dem och vidgade dem. Med tonernas hjälp drog han de finmateriella höljena bort från de fysiska och frigjorde dem för arbete i högre världar.

Hans musik var alldeles skild från de tonserier, som man upprepade gång på gång och med vilka man uppnådde samma resultat med individer av rasens rotstock och vilka dessa förde med sig till Indien. Orfeus arbetade med melodier, använde melodin för varje centrum i eterhöljet för att aktivera det i önskad grad.

Han visade sina lärjungar levande bilder han hade skapat med musik. I de senare grekiska mysterierna gjordes detta på samma sätt men den tradition som nedärvt från Orfeus. Han lärde dem att det finns ljud och toner i allt och att om människan harmoniserar sig själv, så kommer den gudomliga harmonin att manifesteras sig genom henne och glädja hela naturen.

Traditioner om Orfeus spreds vida omkring. I sagan och myten blev hana solguden, Foibos-Apollon, och i Norden blev han Balder den gode.

Världsläraren uppträdde således för underraserne i tur och ordning som Vyasa, Thoth-Hermes, Zarathushtra och Orfeus och lärde i tur och ordning läran om solen, ljuset, elden och ljudet. Allt detta var emellertid en och samma lära om det all-ena livet, den allt sammanbindande enhetsenergin.

Från Hellas utvandrade några av hans lärjungar till Egypten och förenade sig med lärarna som undervisade om det inre ljuset. Några reste ända till Java.

Nästan sju tusen år senare kom världsläraren för sista gången, denna gång till sitt äldsta folk, indo-arierna. Hos dem nådde han det slutliga uppvaknandet och blev en buddha.

STUDIER I ESOTERISK ANTROPOLOGI

ARIERNA, DEL FYRA

Femte underrasen: teutonerna

Återgående till cirka år 20 000 fvt finner vi att den femte underrasen förbereddes samtidigt med den fjärde, ehuru på annat sätt. Den fick leva avskilt i en dal fjärran från Brostaden, norr om Gobihavet. I denna ras hade manun införd några av de bästa elementen av tredje underrasen, vilken vid denna tid var fullt specialiserad i Iran, liksom ett fåtal semiter från andra underrasen i Arabien.

Namnet teutoner var en självbeteckning för flera av de folk som kom att utgöra underrasen. Det betyder "folk" rätt och slätt. Vi finner ordstammen *teuta* eller *tauta* eller i ord som *deutsch*, *duuts*, *dutch*, det gamla namnet för Sverige *Svi-tiod*, det lettiska ordet för folk, *tauta*, ordet *tydlig*, som betyder "folklig", alltså utsagd på folkspråket och inte på latin.

Han utvalde särskilt långa och ljusa människor, och när han själv föddes in i rasen, visade hans organism dessa egenskaper i utmärkt grad. Man drage sig till minnes att manun inleder varje underras liksom rotrasen genom att själv inkarnera i den. Den fysiska gestalt han väljer att antaga blir till stor del bestämmande för underrasens utseende.

Femte underrasen var stark och livskraftig, större till växten än fjärde. Individerna var långa, ljusa till hudfärgen, med ljust hår och blå ögon. Karaktären var också mycket annorlunda kelternas: envis, seg och ihärdig, med föga av kelternas briljans. Dygderna var inte av det konstnärliga slaget, utan snarare av det tekniska och praktiska slaget, strävande till sunt förnuft, sanning, ärlighet, osmyckad rättframhet, med sinne för det sakliga snarare än det poetiska.

Fjärde och femte underraserna lämnade sina respektive dalar tillsammans, omkring år 20 000 fvt och vandrade tillsammans genom Iran. Deras vidare öden blev dock mycket annorlunda.

Femte underrasen, ringa till antalet, vandrade längs Kaspiska havets kust och slog sig ned i Dagestan i Kaukasien. Där växte den sakta i tusentals år, utbredde sig utmed Kaukasus' nordsluttningar och befolkade Terek- och Kubanområdena. Den utgrenades i flera klart skilda typer och började sin stora utvandring till Europa nästan tusen år efter kataklysmen av år 9564 fvt.

Mellaneuropas träsk hade nu blivit beboeliga, och utvandrarerna gick mot nordväst till det som nu är Kraków i södra Polen. Där bodde de några hundra år, varunder sjukdomar härjade deras led, ty träskan var inte riktigt torra än för att medge hälsosam vistelse.

Det var huvudsakligen från södra Polen, som de slutgiltiga utstrålningarna skedde. Den första var den slaviska, den andra den baltiska och den tredje den germanska. Den germanska utstrålningen omfattade i sin tur flera vidare utvandringar ända in i historisk och modern tid.

Den första, den slaviska utvandringen, bestod av flera vågor: en östlig gav upphov till våra dagars ryssar och ukrainare, en sydlig som representeras av nutidens kroater, serber och bosnier.

Den andra utstrålningen, den baltiska, gick inte så långt. Den gav oss letterna, litauerne och preussarna i gammal tid.

De som stannade kvar i det teutoniska urhemmet eller vandrade endast kortare sträckor norrut, österut och söderut blev våra dagars polacker, tjecker och slovakar.

Den tredje utstrålningen, den germanska spred sig först över södra Tyskland, varefter andra vandrade norrut och blev goter och svear, danskar och normän. Åter andra vandrade västerut och blev våra dagars holländare, friser och flamländare.

I historisk tid har vi goternas utvandring ur Norden till Sydvästeuropa, de nordvästliga stammarnas erövring av England, nordmännens bosättning i Normandie och även deras erövring av England efter att de blivit förfranskade.

Från sextonhundratalet ser vi femte underrasen sprida sig över och kolonisera stora delar av världen såsom engelsmän i Nordamerika, Australien och Nya Zeeland, holländare i Indonesien och Sydafrika.

Den femte underrasens världsimperium blev kortvarigt, liksom den fjärde underrasens tre imperier i form av Alexandriariket, Romarriket och det spanska imperiet. Antikolonialismens ideologi bröt sönder det brittiska imperiet, en process som förvisso började med de nordamerikanska koloniernas frigörelse från moderlandet i slutet av 1700-talet.

Liksom det heliga ordet för den atlantiska rottråsen var tau, är det heliga ordet för den ariska rottråsen aum eller om.

Varje rottråsa har sin egen särskilda medvetenhet att utveckla. Tredje rottråsen var den övervägande fysiska rottråsen, fjärde den emotionala och femte den mentala.

Femte rottråsens rotstock och dess inträngande i Indien

Från cirka 40 000 till 20 000 år fvt hade det stora ariska imperiet befunnit sig i nedgång. Under denna tid hade manun och hans närmaste medarbetare arbetat i huvudsak med de underraser de varit inkarnerade i. Det rike som byggts runt Brostaden var nu starkt förminskat, mongolerna och turanerna hade hävdats sin självständighet. Folket byggde inte sin civilisation vidare utan levde i ruinerna av deras förfäders verk. De mer utvecklade

monaderna inkarnerade i de senare underrasererna, med påföljd att kunskaps- och förståelsenivån i moderlandet ständigt sjönk. Handeln hade fallit nästan till noll, och folket blev nästan uteslutande bönder och herdar.

Omkring år 18 900 fvt, alltså vid en tid då fjärde och femte underrasererna redan hade grundats, önskade manun förflytta rotstocken till Indien, det land han valt för dess fortsatta evolution. Den civilisation som vid denna tid rådde i Indien var atlantidisk. Den var alltför yppig och försoffad, och de toltekiska härskande klasserna var slöa och självupptagna. Mycket fanns emellertid i behåll av en ädel litteratur, och det fanns en stor tradition av esoterisk kunskap. Båda dessa kulturskatter måste räddas för framtiden. Landet visade upp sin rikedom med en slösande prakt, som måste verka tilldragande på tilltänkta erövrare av ett mer livskraftigt folk, som skulle kunna föra kulturarvet vidare. samtidigt som krigarandan och försvarsviljan hade dött ut.

Att flytta hela den ariska rasen från Centralasien var nödvändigt på tre grunder: 1) För att Shambhala skulle lämnas i ostördhet, 2) för att Indien skulle befolkas med arier, 3) för att arierna inte skulle drabbas av den kommande kataklysmen, som skulle starkt förändra Centralasien.

Manun hade inte inkarnerat i rotstockens folk sedan han hade lett fjärde och femte underrasererna på deras vandringar, det vill säga mer än tusen år tidigare. Därför hade minnet av honom förbleknat hos de ariska stammarna i Centralasien hans person hade blivit myt mer än verklighet. Till följd därav uppstod en kontrovers om huruvida man borde lyda manuns förbud mot beblandning med icke-arierna eller ej. När somliga släkter gifte in sig hos tatariska stammar tillhörande fjärde atlantidiska underraseren, blev det därför en schism, och de som trotsat förbudet lämnade riket och bildade en egen gemenskap. De fortsatte emellertid inte att beblanda sig med tatarerna, och det kan tänkas att det fåtal blandäktenskap som förekommit varit nödvändiga för att nytt blod skulle föras in i de gamla släkterna. Hur som helst upphörde den ursprungliga grunden till brytningen, men fientligheten mellan den manutrogna majoriteten och dem som flyttade ut kvarstod och förvärrades. Minoriteten trängdes allt längre norrut under återkommande strider.

Vid denna tid var Mars kung över en av de fördrivna stammarna, och för honom uppenbarade sig manun i en dröm och tillsade honom att leda sin stam västerut och söderut och så låta den bilda förtrupp till den största folkvandring som någonsin inträffat, nämligen den ariska invandringen i Indien.

Manun hade befallt Mars att strida så litet som möjligt på stammens färd till sitt nya hem, att inte anfälla någon som lät dem passera i fred och att tränga ända ned till Indiens sydspets. I framtiden skulle hela rasen följa efter, och han skulle själv delta i de kommande vandringarna i nya inkarnationer.

Sålunda inspirerad delgav Mars sitt folk denna storslagna plan, och han fick så gott som alla med sig. Endast Alastor, samma fanatiska individ som vi såg leda motståndet mot manuns plan vid femte rotstamens bildande, satte sig emot. Alastor stannade kvar och försökte göra planen om intet genom att avslöja marschvägen för folkets fiender. Dessa skickade visserligen ut en militärexpedition efter Alastors anvisningar, men den misslyckades och Alastor dödades.

Mars vandrade ut med sitt folk år 18 875 fvt. De fick utkämpa många strider under marschen, ty fastän de själva inte anföll blev de ofta anfallna. Sedan de väl anlät till Indien, blev de vänligt mottagna av kung Podishpar, som regerade över större delen av norra Indien. En allians mellan de två folken befästes genom att en av Mars' döttrar förmäldes med en son till Podishpar.

Sydindien var vid denna tid ett stort rike under Saturnus (nu 44-jaget V.), regerande som kung Huyaranda eller Lahira. Surya (nu bodhisattva Maitreya) var överstepräst under namnet Byarsha. Denne visste i förväg om ariernas ankomst och meddelade kungen att främlingarna blivit sända av gudarna. De välkomnades därför av kungen, som lät dem slå sig ned i sitt land. Byarsha förklarade också att de lågnästa främlingarna från norr skulle vara präster och utgöra en särskild klass, som ärvde prästämbetet från far till son. De som samtyckte blev således präster och därmed anfäder till Sydindiens brahminer.

De övriga gifte in sig i den totekiska adeln, varigenom hela det övre samhällsskiktet i landet med tiden blev ett ariskt-totekiskt blandfolk. Efter kung Lahiras död uppsteg hans ende son på tronen men dog utan arvinge. Då utsåg de ledande i riket Mars äldste son till kung. Därigenom begynte den första ariska dynastin, och landet övergick fredligt till ariskt styre

Denna till Indien invandrade ariska stam och dess ättlingar, liksom alla senare invandrade stammar kallas från och med nu första ariska underrasen, eftersom med tiden hela den gamla rotstockens folk skulle vandra in i Indien.

Från det sydindiska riket skickade man ut expeditioner till Java, Australien och polynesiska övärlden, vilket är förklaringen till de ariska drag som alltså återfinns hos dagens bruna polynesier i motsats till de svarta melanesierna.

Samtidigt utgick en ny stor utvandring av rotstockens folk. Dessa stammar bosatte sig i Panjab, nuvarande Pakistan. En annan utvandring nådde Assam och Bengalen och bosatte sig där. En utvandring började år 17 520 fvt och nådde tryggt sin bestämmelseort genom att följa samma väg som Mars hade gått med sin stam 1350 år tidigare. En mindre stam nedgjordes till sista man vid sitt försök att gå igenom Khaiberpasset i det som nu är gränsområdet mellan norra Afghanistan och norra Pakistan.

År 17 455 ledde Mars ännu en utvandring. Denna bestod av de starkaste och hårdigaste män han kunde finna. Han lät kvinnorna och barnen bo i ett starkt befäst läger mellan Jammu och Gujranwala och marscherade därefter till den plats som nu är Delhi. Där byggde han den första staden på denna plats, kallade den Ravipûr, Solstaden. När staden var färdig byggde hämtades kvinnorna, barnen och deras väktare till den och livet i huvudstaden kunde taga sin början.

År 15 950 fvt började en av de största utvandringarna. Återigen var Mars ledaren, denna gång för tre stora härar. Den östra hären gick över Tibet till Bhutan och därifrån till Bengalen, som blev hemmet för hela utvandringens väg. Centern under Mars personliga ledning och Merkurius som ställföreträdare gick över Tibet och Nepal till Bengalen. Västra hären gick genom Kashmir, Panjab och nuvarande Uttar Pradesh. Den leddes av Corona, som i en senare inkarnation blev Julius Caesar. Corona ägnade fyrtio års tid åt att bygga ett eget rike och nådde inte Bengalen förrän Mars, som där regerade, blivit en gammal man. Vulcanus hade grundat ett rike i nuvarande Assam. Tillsammans med honom hade Mars lagt Bengalen under

sig. I detta omfattande företag deltog inte mindre än tio synnerligen framstående individer, som numera alla är minst 45-jag, nämligen 44-jaget Morya, 44-jaget K.H., det 45-jag som på 1500-talet var Sir Thomas More, 44-jaget Jupiter, 44-jaget Jeshu, 44-jaget Serapis, 45-jaget D.K., det 43-jag som kallas den venetianske mästaren, 44-jaget Hilarion och ett 42-jag som tidigare var Mahachohan. Många individer ur tjänarnas grupp deltog även.

Från denna tid framåt kom det ständiga invandringsvågor från Centralasien till Indien, ömsom mindre skaror, ömsom stora armeer, varvid de äldre invandrarna ofta bjöd de yngre motstånd. Under tusentals rullade våg efter våg in i Indien.

De mer utvecklade arierna studerade toltekernas filosofi. De kallade toltekerna någaer. De lägre atlantidiska klasserna, mestadels de bruna tlavatli kallade de dâsyus och de svarta lemurierna, som de skydde, kallade de dânavas och takshakas.

Om det sydindiska riket är vidare att säga att drygt fem tusen år efter att arierna ärvt det, omkring år 13 500 fvt, gick en expedition ut från det sydindiska riket till Egypten. Befallningen kom från planethierarkin genom manun. Under Mars' ledning seglade man upp genom Röda Havet till det då högt civiliserade Egypten. Surya var överstepräst och rådde farao att välkomna invandrarna. Senare rådde han farao att förmäla sin dotter med Mars och att utnämna denne till tronarvinge. Så skedde, och vid fararos död begynte en arisk dynasti, känd i historien som den femte dynastin. Den regerade i många tusen år, överlevde katastroferna år 9564 och regerade enligt den egyptiske historieskrivaren Manetho till omkring 3900 fvt, men esoteriska forskare uppger att dynastins siste kung, farao Unas, dog år 4030 fvt. Under de ariska faraonerna blev de egyptiska mysterieskolorna än mer berömda och var länge de ledande i världen. Från Egypten nådde ariskt blod till också flera östafrikanska stammar.

Inemot cirka år 9700 fvt hade det gamla moderriket i Centralasien tömts på sin befolkning. Naturomvälvningarna 150 år senare förvandlade Brostaden till en ruinhög och förstörde templen på Den Vita Ön. De sista utvandrarerna hade stora svårigheter att nå Indien och blev kvar i Afghanistan och Beluchistan i närmare två tusen år. Många massakrerades av mongoliska stammar. Återstoden fann sin väg till Indiens slätter, som redan började bli tätbefolkade.

För att trygga det ariska blodet från att tunnas ut och försvinna i den överväldigande majoriteten av atlantider och atlanto-lemurier förbjöd manun återigen blandäktenskap och inrättade i den avsikten kastsystemet omkring år 8000 fvt. Först inrättade han endast tre kaster: brahman eller rena arier, med vitt som symbolisk färg; råjan eller blandningen av arier och tolteker, rött; och vish eller arier och mongoler, gult. Därför kallades kasterna varnaer eller färger. Senare kallades de som inte alls var arier shûdras.

Omkring år 2200 fvt uppstod en stor militär ledare hos de mongoliska stammarna. Dessa förhärjande fram och förstörde allt de kom åt i stora delar av Asien, däribland återstoderna av det iranska imperiet. Den mongoliske härskades störtades till sist och hans horder skingrades, men han lämnade idel förödelse efter sig.

En avsigkommen arisk stam hade i många hundra år levat ensam i en dal i Susamiområdet i nuvarande Kirgizstan som enkla herdar. Under cirka hundra år vandrade dessa arier in i Iran. De talade zendspråket, som senare de zoroastriska skrifterna skulle avfattas på. Att de anlände så sent förklarar det egendomligt kaotiska tillstånd landet befann sig i så sent som på den siste

Zoroasters tid. Folkspillror som överlevt de svåra mongolhärjningarna återvandrade och anslöt sig till denna stam. Ur denna svaga början utvecklades det sista persiska imperiet.

Den ariska sjätte underrasen

Den ariska sjätte underrasen är redan under bildande i Australien och Amerika med enstaka individer i de äldre ursprungsländerna i Europa.

I samband med esoterikens återframträdande från år 1875 har många gamla invigda fötts in i den nya underrasen, medan andra infötts i den femte underrasen för att hjälpa till att föra den till fulländning. Åter andra kommer att inkarnera senare, när den femte rotrasen skall nå sin högsta punkt.

Organism, eter-, emotional- och mentalhölje måste givetvis modifieras att passa den nya underrasen. Redan är manuns medvetenhets formande kraft i verksamhet i motsvarande världar, så att den nya tidsålderns barn blir av den typ han avser, samtidigt som planethierarkins medarbetare på lägre nivåer arbetar med att sprida de ideer och den undervisning som är avsedda för den nya typen av människa. Detta arbete är alltjämt av ganska liten omfattning, men är bestämt att växa oerhört inom några århundranden, när sjätte underrasen framstår som klart urskiljbar.

Den nya underrasen byggs till större delen på femte underrasen och till mindre delen på fjärde eller äldre, varvid de nya egenskaper som krävs utvecklas en efter en hos monaderna ifråga. Förberedelseprocessen är långvarig och kan mycket väl sträcka sig över flera generationer.

Inte ens när typen väl står på sin höjdpunkt, kommer den att vara enhetlig. På det hela taget blir det en långskallig ras, som kommer att uppvisa såväl ljus- som mörkhåriga, såväl blå- som brunögda. Förvisso är de emotionala och mentala egenskaperna viktigare, men i de flesta fall är det endast efter det fysiska utseendet man kan uppskatta typtillhörigheten. Kanske de mest markanta fysiska kännetecknen är fina, välformade händer och fötter, smala fingrar och ovala naglar, särskilt framstår fingrarna och tummarna som smala från sidan betraktade. Hudens ytstruktur är alltid klar och fin, aldrig grov. Det finns tre typer av ansikten: den markant ovala med hög panna, den något mindre ovala med bred panna och den rent kortskalliga, den sistnämnda förhållandevis sällsynt. (En skulle sägs vara kort om bredden är fyra femtedelar av längden.) Huvudet tenderar att vara kupolformat, i synnerhet ovanför pannan, hjärnans frontallober välutvecklade, ansiktet något triangelformat men inte skarpskuret. Den allmänna fysiologin harmonisk, proportionerlig, sund, inte alls ”bara hjärna och ingen kropp”-typen.

Den nya rasen visar i sin psykologi snabbt gensvar med medkänsla, deltagande i andras lidande, stor förmåga att förstå principiella resonemang, snabbhet i tanken, grundlighet, känslighet, välutvecklad sinne för rättvisa, frånvaro av eftersägande intelligens, hjälpsamhet. Barnet tenderar att sky grov föda och visar en hög grad av självdisciplin. Ett särskilt kännetecken ifråga om medvetenheten är insikten om enhet, den egenskap som kallas broderskap, som disponerar för medkänsla och självuppoffring, vidsynthet och tolerans.

Nervsystemet kommer att vara känsligare, vilket gör att det lättare skadas, så att barnet kan lida svårt av olämplig behandling. Separativa förhållanden som ligger i konkurrens, kamp och motsättningar är alla skadliga för utvecklandet av detta nervsystem, vars naturliga tendens är att söka enhet och harmoni.

Sjätte underrassens handlingsliv kommer att präglas av att många går samman i arbetet för ett gemensamt mål, inte att en dominant individ tvingar andra att utföra hans vilja. De som leder kommer att göra detta icke genom att visa viljestyrka utan genom kärlek, sympati och förståelse. Sjätte underrassens förelöpare kommer att visa en syntetiserande anda, förmågan att förena mångas olika åsikter och egenarter, förena de mest olikartade element och rikta dem mot ett gemensamt helt.

Den nya rasen kommer att äga vissa paranormala krafter, och för detta ändamål kommer hypofysen att utvecklas. Därmed erhålls ytterligare ett sinne, sjätte sinnet, som visar sig i förmågan att avläsa andras känslor såsom objektiva företeelser.

Allmänt sett kan sägas att sjätte underrassen kommer att införa intuitionen och visdomen, blanda allt det bästa i femte underrassens intelligens och fjärde underrassens känsla.

Ändamålet med esoterikens framträdande i vår tid är mindre att stimulera mental-kausallmedvetenhetens utveckling och mer att väcka essentialmedvetenheten, så att vi genom kärlek-visdom kan erhålla den harmoni och det broderskap som skall bilda grunden för en ny kultur och på denna uppbyggd civilisation, i den nämnda ordningen.

ESOTERISK ANTROPOLOGI

SJÄTTE ROTRASEN

I enlighet med den allmänna planen kommer sjätte rotrasen att skapas ur femte rotrasens sjätte underras. Sjätte rotrasens namn har ännu inte givits ut för exoterisk kännedom. Den kommer att ha sin egen kontinent att bygga sin kultur och civilisation på, en kontinent som kommer att stiga upp ur Stilla havet, liksom sjunde rotrasen i en ännu mer avlägsen framtid kommer att bebo en kontinent som skall ligga där nu Atlanten utbreder sig.

Rotrasepokerna skiljes åt av geologiska processer, som omformar jordytan, landsänkningar och -höjningar, och det är att förutse att dylika omvälvningar kommer att föregå sjätte rotrasens framträdande. Inom nio hundra år kommer väldiga katastrofer att övergå Jorden. Bland annat kommer Nordamerika att splittras upp i mindre öar, varvid den västligaste delen blir östra delen av den nya Stillahavskontinenten.

Sjätte rotrasen kommer att ha sin egen manu och sin egen bodhisattva: nämligen Mars och Mercurius. Mars är i sin senaste inkarnation 44-jaget M. och Mercurius 44-jaget K. H, de två medlemmar av planethierarkin som tog initiativet till esoterikens offentliggörande i vår tid.

Esoterikstuderande är på det klara med att det är möjligt att med viss högre objektiv medvetenhet se en möjlig eller sannolik framtid också med vissa detaljer. C. W. Leadbeater uppger att han kunnat göra detta, också med hjälp av en mentaldeva. I sin bok *Man: Whence, How, and Whither* redogör han för vad han därvid iakttagit. Följande beskrivning är ett sammandrag av Leadbeaters redogörelse och återges med förbehållet att framtiden till skillnad från det förflutna inte är något givet och oföränderligt. Även om det är visst och säkert att sjätte rotrasen kommer att bildas i framtiden, är detaljerna långt ifrån givna.

En koloni eller ett samhälle kommer att bildas i det som nu är södra Kalifornien. På ett mycket stort och vackert landområde uppförs en mängd byggnader under ledning av manun och hans närmast underordnade. Ett centralt tempel eller en katedral, stora byggnader att fungera som bibliotek, museer eller samlingshallar, omgivna av ungefär 400 boningshus. Många maskiner installeras, så att kolonisterna snart är i stånd att tillverka och reparera allt de behöver, så att de blir oberoende av yttvärlden. Samhället är emellertid i kontakt med omvärlden, är underrättat om allt som händer där, alla nya upptäckter och uppfinningar.

Manun inkarnerar själv för att fixera rasens fysiska typ och bringa denna i överensstämmelse med planethärskares tankeform avseende sjätte rasen.

Efter omkring 150 år räknar samhället ungefär 100 000 själar, vilka så gott som alla är manuns ättlingar i rakt nedstigande led. Manun själv har tolv barn, födda under vart och ett av de tolv zodiaktecknen. Barnrika familjer är regeln, då det är väsentligt att låta så många högtstående individer som möjligt inkarnera i denna nya, högre ras.

Samhället betalar en nominell skatt till det land, där kolonin befinner sig, och lämnas i gengäld i fred, eftersom den snart är fullständigt självförsörjande. Kolonin betraktas av utomstående allmänt med respekt, då medlemmarnas liv ses som vackert och intressant men onödigt asketiskt och något egendomligt. Man tillåter ett begränsat antal besökare men ingen medlem av kolonin får gifta sig med en icke-medlem.

Kolonins medlemmar är ett urval av ett urval. De är fullständigt medvetna om vad deras manu har uträttat och uträttar för dem och är honom ytterligt hängivna. Han är deras ledare, lärare och stamfar. För honom har de fullkomligt förtroende, och de har grundligt övat sig i att lägga sin personlighet åt sidan för att fullgöra hans önskan helhjärtat.

Manuns styre är oomstritt. Han har ett råd av omkring tolv högt utvecklade lärjungar, varav några redan är 45-jag. Rådsmedlemmarna företar ständiga experiment för att öka rasens välfärd och levnadseffektivitet. Alla rådsmedlemmarna kan fungera fritt i åtminstone etervärlden, emotionalvärlden och mentalvärlden. De står därför i ständig kontakt eller befinner sig i oavbrutet möte med varandra och rådfrågar varandra också i själva den stund de vidtar någon åtgärd i förvaltningen.

Det finns varken domstolar eller poliskår, eftersom det inte förekommer några brott eller något våld. Det enda straff, som vore tänkbart, vore uteslutning ur gemenskapen, och ingen skulle riskera att ådraga sig något sådant. Eftersom alla har paranormala förmågor utvecklade till viss grad, kan de också se något av hur de krafter verkar som de har med att göra och hur oerhört mer framskridna manun och hans närmaste medhjälpare är.

Den rådande världs- och livsåskådningen är den esoteriska, men ändå inte riktigt lik vad vi i vår tid lägger i ordet, eftersom vår nuvarande rudimentära kunskap har ersatts med en mycket mer detaljerad och grundlig förståelse. Fakta om livet mellan inkarnationerna och de högre världarnas beskaffenhet har inhämtats på grundval av individuella erfarenheter, och detta gäller nästan alla. Somliga studerar också livskunskapen på djupet, men majoriteten föredrar att tillgodose sin strävan mot det högre genom att delta i gudstjänsterna i de olika templen, som strax skall beskrivas. Människorna är mer praktiskt än teoretiskt inriktade, så att vetenskap, personlig erfarenhet och religion är en enda enhet och med allt till ändamålet att tjäna staten. Många hyllar den uppgående solen men betraktar den inte som gud utan som ett centrum i gudomens kropp.

Devaerna deltar i det religiösa livet och vistas ofta tillsammans med människorna, som drar stor nytta av det ständiga umgänget och av den undervisning devaerna ger. Devaerna arbetar under översteprästen, det vill säga den individ som för närvarande är 44-jaget Kuthumi. Han är högste chefen för både religions- och undervisningsväsendet.

Det finns fyra olika slags tempel med olika slags gudstjänst pågående i dem. Genomförandet av riterna är särskilt devaernas uppgift.

Ändamålet med tempelarbetet är att ge varje människa möjlighet att uttrycka sin strävan mot gudomen och nås av gudomliga inflytande på det sätt hon är särskilt mottaglig för. De fyra templen arbetar genom tillgivenheten, hängivenheten, medkänslan och intellektet. De fyra motsvarande färgerna är rött, blått, grönt och gult. Tanken är att respektive tempelverksamhet skall hos människan framkalla egenskaper och förmågor som motsvarar en aspekt av gudomen, solsystemshärskaren. De mänskliga egenskaperna är kanaler till motsvarande aspekter av gudomen. Varje människa har lättare att nå gudomen på en av

kanalerna, genom en av egenskaperna. Men behoven och förutsättningarna växlar också med tiden hos varje individ, så att han kan känna behov av att efter en viss tid arbeta i ett annat tempel. Varje gudstjänst är avsedd att ha en bestämd inverkan på människan. Medvetenhetsnivån höjs något vid varje gudstjänstillfälle, och med tiden blir det höjningseffekter som är bestående. Gudstjänsterna under ett år eller ett antal år är noga planerade i en viss följd med tanke på den genomsnittliga nivån hos församlingen. Deltagarna skall därmed kunna höja sin medvetenhet upp till en bestämd nivå.

Det röda templet eller tillgivenhetens tempel arbetar framför allt med färg. Aktiviteten däri påverkar huvudsakligen det emotionala och essentiala hos deltagarna. Templet är cirkelrunt och till stor del öppet mot himlen. Deltagarna sätter sig på golvet, sluter ögonen och låter inför sin inre syn en följd av färger blixtra förbi, varvid envar har sina egna färger i bestämd följd. Detta motsvarar en inledande bön, är i viss mån ett uttryck för individens egenart och är avsett att skänka lugn och stillhet, hjälpa människan att samla tankarna och stämma henne till harmoni med den omgivande atmosfären. När gudstjänsten börjar, fysikaliserar devan i en strålande människoliknande form och iförd en röd skrud på spetsen av en pyramid av filigranarbete i byggnadens mitt.

Devan låter först blixtra fram ovanför sitt huvud ett band av lysande färger. Det liknar ett solspektrum förutom att färgerna vid olika tillfällen är i olika ordning och varierar i sina proportioner. Färgbandet är en tanke uttryckt på devaernas färgspråk och tjänar till grundidé för just denna gudstjänst. Den är fullt synlig och begriplig för deltagarna.

Varje deltagare gör nu så gott han kan sin egen kopia i miniatyr av färgbandet i luften framför ögonen. Några lyckas göra detta i fysiska världen, medan andra gör det endast i mental- eller emotionalvärlden. Därmed uttrycker människan inte bara själva denna grundidé utan också sin egen karaktär. Devan sänder därefter ut en ström av inflytande genom sin egen färgform, en ström som når var och en av deltagarna och höjer honom i medvetandet genom hans egen mindre färgform. Genom den officierande devan utgjuts också en ström av inflytande från en grupp högre devaer, som bildar en ring runt honom. Ett hav av klarrött ljus strålar ut från devaerna, sprider sig över de församlade gudstjänstdeltagarna och påverkar deras högre emotionalitet till större aktivitet, väcker den högsta tillgivenhet de är mäktiga. Därefter kastar devan om sin kraftström, drar all utstrålad energi tillbaka i sig själv och ger den vidare liksom ett enda källsprång till kretsen av väntande devaer, som i sin tur överlämnar den till chefdevan för deras stråle.

Chefdevan samlar liknande strömmar från alla delar av världen och förenar dem i en enda flod, som flödar i gudomens yttre hölje. Logos svarar omedelbart genom att skicka en våg av kraft genom chefdevan till människorna såsom en välsignelse. Detta är mycket kortfattat den dagliga religiösa praktiken, som verkar gott icke endast hos de enskilda deltagarna utan i hela omgivningen. Ibland håller devan ett slags färgpredikan, mestadels utan talade ord, varvid han låter färgerna passera genom en rad förvandlingar och visar kärlekens inverkan på andra människor. Rökelse av olika slag används under hela gudstjänsten, vilket påverkar särskilt eterhöljet.

Liksom de röda templet arbetar med färger, arbetar de blå templet eller hängivenhetens tempel huvudsakligen med toner och på ett sätt som är mycket likt det i det röda templet. Varje gudstjänstdeltagare medför sitt eget särskilt magnetiserade instrument, liknande en cirkelrund harpa med strängar av skinande metall. När devan fysikaliserar, har också han ett liknande instrument, och när han spelar på detta, blir effekten mycket stark. Ackorden synes

upptagas av luften omkring honom, så att de genljuder i hela templets kupol och omvärver hela församlingen med sina harmonier. Alla deltagarna slår nu på sina egna instrument, först mycket mjukt men gradvis allt starkare, tills en underbar symfoni tonar ut. Därigenom bringas de alla i harmoni med den bärande idé som devan söker förmedla i just denna gudstjänst. Liksom är fallet med gudstjänsten i de röda templen utgjøtes till slut en välsignelse från gudomen över alla de församlade. Också de blå templen påverkar främst det emotionala och essentiala hos människorna.

Liksom de röda templen arbetar med färger och de blå med toner, arbetar de gula templen eller de intellektuella templen huvudsakligen med former, och såväl devan som församlingen förrättar sin gudstjänst genom att bilda tankeformer. De medför inga instrument och de visualiserar inte färger utan i stället vissa mentala former. Varje individ har sin egen form, som är avsedd att vara ett uttryck för honom själv, liksom musikinstrumentet och färgbandet var det i de två tidigare nämnda templen. Dessa former är alla annorlunda, och många av dem visar klart på individens förmåga att i fysiska hjärnan visualisera några av de enklare fyrdimensionella kropparna. Naturligtvis är visualiseringsförmågan olika stor från individ till individ. Intressant nog är formerna mest konkreta och distinkta hos de medelmåttigt utvecklade, medan både de svagare utvecklade och de framskridna uppvisar mer obestämda former, de förra på grund av att visualiseringsförmågan ännu är ganska outvecklad, de senare därför att de börjat bilda sina former i kausalmaterien, former som därför är så fyllda av liv och energi att de knappast kan hållas stilla.

Effekten av arbetet i de gula templen märks framför allt i mental- och kausalhöljerna. Genom den intellektuella aktivitetens intensitet når deltagarna först en mental förståelse och sedan, genom en intensiv ansträngning, bryter somliga av dem faktiskt igenom till kausalvärlden, varvid några lämnar den fysiska kroppen (organismen och dess eterhölje), medan andra ingår i ett slags samadhi.

I de gröna templen eller medkänslans tempel utövas karma yoga, liksom man i de röda och blå templen utövar bhakti yoga och i de gula templen gnana yoga. Gudstjänsten i de gröna templen avser verksamhet i praktisk handling, så att deltagarna arbetar med sina planer för att hjälpa medmänniskorna på olika sätt. Däribland märks helande verksamhet, och den ledning de får kommer också från de helande devaerna.

I alla templen läggs stor vikt vid skolandet av viljan, och effekten därav märks särskilt genom kausalhöljets intensiva lyskraft. Kausalhöljets förhöjda aktivitet återverkar också på mentalhöljet och på fysiska hjärnan, som är avgjort större än hos femte rotasens människor.

Varje individ arbetar med det tempel som han bäst behöver för sin närmaste utveckling, och det råder ingen skillnad i framskridenhet mellan dem som följer en linje och dem som följer en annan. Ett fåtal människor besöker inte något av templen men anses inte därför som irreligiösa eller på annat sätt underlägsna. Det råder fullständig frihet och tolerans i dessa frågor.

Bodhisattvan (nuvarande 44-årig K. H.), som ansvarar för hela tempelverksamheten, besöker alla templen i tur och ordning och intar vid dessa tillfällen den officierande devans plats.

I samhället anses uppfostran och utbildning vara av särskilt stor vikt. Alla slags medel används såsom färger, ljus, dofter, toner, former, eterenergier, och de devaer, som så stort

deltar i arbetet, använder härskaror av naturväsen. Alla lärare måste ha högre objektiv medvetenhet, och de är både män och kvinnor utan åtskillnad. De vaer fysikaliserar ofta för att ge viss undervisning. Alla människor inkarnerar omedelbart utan mellankommande liv i emotional- och mentalvärld, varför de flesta har minnen av sina föregående liv. Därför är också små barn fullt på det klara med samhällets ändamål och strävar att få kontroll över sina höljen så snart som möjligt. Mycken uppmärksamhet ägnas åt den skapande fantasins uppövande, och visualisering övas mycket grundligt. Ingen bryr sig om att lära sig utantill fakta, som kan skaffas fram på ett ögonblick ur handböcker.

Ett tolv års barn har vanligen återerintrat sig allt vad det visste i sina närmast föregående inkarnationer. Man använder talismaner för att hjälpa barnet att minnas tidigare liv.

I templen förrättas barn gudstjänster, vari barnen sjunger och spelar instrument, medan de utför behagfulla rörelser. Man utför på en öppen slätt en föreställning av planeternas rörelse kring solen. Barnen finner detta mycket roligt men inser samtidigt att detta är en religiös akt. En annan dans föreställer monadernas överflyttning från mån- till jordkedjan. Barnen får allt slags religiös undervisning på detta sätt, halvt på lek, halvt som en religiös ceremoni. Barnen är därvid klädda i dräkter med fina och lysande färger. De utför invecklade rörelser, som kräver mycken föregående övning, och likväl är de mycket entusiastiska för dessa. Undervisningen och religionen är därmed så nära sammanbundna med varandra att det är svårt att skilja den ena från den andra.

Föräldraskap är något som planeras mellan alla berörda parter. Döden är vanligen frivillig. Sjukdomarna har i allt väsentligt utrotats, så att döden inträder genom ålderdomssvaghet förutom genom sällsynta olyckshändelser. Man lämnar inte de fysiska höljen så länge de är brukbara. Ingen synes gammal före åttio års ålder, och många kan fira sin hundra födelsedag.

När en människa känner sina krafter tryta, gör hon sitt val av framtida far och mor. Om dessa samtycker, överlämnar hon till dem sina personliga talismaner och dessutom alla slags personliga tillhörigheter hon önskar äga också i nästa liv. Den personliga talismanen är vanligen en ädelsten, helt laddad med individens magnetism och motsvarande hans namn som kausalväsen – ett namn som ofta brukas i det vanliga livet. När en människa vid uppnådd hög ålder önskar avsluta sitt liv, mister hon vanligen viljan att leva och gör snart sin övergång fridfullt i sömnen. Ofta har hon då flyttat in hos sina blivande föräldrar och dör i deras hus.

Det förekommer ingen som helst begravningsceremoni, och inte heller samlas vännerna. Den övergivna organismen placeras i en behållare och förvandlas till ett fint grått pulver med kemiska och elektriska medel.

I största allmänhet har människorna skördemässigt friheten att välja sin nästa födelse, men i sällsynta fall kan man ändra planen, om han inte gillar den.

Ett föräldrapar planerar vanligen att skaffa tio till tolv barn, oftast samma antal gossar och flickor med ett brukligt mellanrum av två till tre år mellan barnen, varvid tvilling- och trillingfödslar inte är ovanliga. Det förekommer inga defekta eller deformerade organismer, ingen barnadödlighet, och barnafödandet har blivit i det närmaste smärtfritt.

Man och kvinna fattar kärlek för varandra ungefär som nu, med den skillnaden att plikt känslan gentemot samhället är starkare än de personliga känslorna också i dessa frågor.

Vanliga sexuella lidelser behärskas, och tillhandahållandet av sunda kroppar åt inkarnerande monader ses som en religiös och magisk akt och äktenskapet såsom grundat på och motiverat av detta faktum.

Giftermål ingås endast med manuns tillåtelse och nästan uteslutande med tanke på att skaffa avkomma. Ofta har ett par, som önskar ingå äktenskap, avtal med två eller tre individer att bli deras föräldrar. Endast monogami förekommer, skilsmässor förekommer inte, men avtalet kan hävas genom ömsesidigt samtycke. I de flesta fall varar äktenskapet livet ut, men om det hävs, får båda parter ingå nytt äktenskap. De starkaste banden är väl de mellan barn och föräldrar. Människor av samma departementstyp gifter sig vanligen inte med varandra, såvida man inte önskar skaffa barn som skall utbildas av devaer för tjänstgöring i ett visst tempel.

Den allra största äran består i att födas i manuns familj, men det är naturligtvis han själv som väljer sina barn. Under manuns ledning gör rådet experiment med att skapa mänskliga fysiska eterhöljen medelst tankekraft. Dessa experiment ingår givetvis i förberedelserna för bildandet av sjätte rotrasens tredje underräs, som kommer att vara den första av de eteriska raserna. Alla de återstående underräserna liksom hela sjunde rotrasen kommer givetvis att vara eteriska, det vill säga inte ha någon organism utan eterhöljet som enda fysiska hölje.

Rasen är vit till hudfärgen, men det finns individer av såväl den nordiska som den mediterrana typen, Alla individer är välbyggda och välproportionerliga och behåller en graciös kroppshållning också vid hög ålder.

Samhället består av byar, var och en med sina boningshus, tempel, skolor och andra offentliga byggnader. Byggnaderna ligger glest och är omgivna av parker och trädgårdar. Boningshusen och de övriga byggnaderna står vanligen öppna mot friska luften, men utrymmena mellan de pelare som uppbär taket kan slutas med ett material, som kan göras genomskinligt eller ogenomskinligt. Kupoler av många olika former och storlekar är ett framträdande drag i byggnadskonsten. I det inre av byggnaderna finns ingenstans hörn, utan alla rum är cirkulära eller ovala. Varje hus är fyllt av blommor och statyer, och det finns överallt en ymighet av vatten. På natten låter man kupolerna lysa i en färg som man kan reglera.

Det finns mycket litet av möblemang. Folket sitter eller sover på kuddar på golven, som är gjorda av marmor eller annan polerad sten.

Klädedräkten är enkel och behagfull, liknande den i gamla Grekland eller Indien. Den är gjord uteslutande av linne eller bomull, lysande och fina färger används av båda könen Vanligen bär man ingenting vare sig på fötterna eller huvudet.

Folket har en fullständigt vegetarisk livsföring och äter för det mesta i friluft restauranger. Förutom grönsaker odlar och äter man stora mängder frukt, därtill beredda livsmedel som förekommer i många olika färger och smaker.

Oerhörda mängder havsvatten destilleras och fördelas ymnigt. De nödvändiga mineralerna tillsätts, så att vattnet blir friskt och släcker törsten.

I varje hem ingår i inredningen en vidlyftig encyklopedi, som utgör en sammanfattning av praktiskt allt som är känt i kortfattad men likväl detaljerad framställning. I de distriktsbibliotek, vilka är anslutna till varje tempel, finns en ännu mer omfattande

encyklopedi, som sammanfattar alla böcker skrivna i varje ämne. I centralbiblioteket, som är av en storlek motsvarande British Museum, finns originalverken på de gamla språken ävensom i översättningar till det vid denna tid brukade språket.

Dagstidningen har ersatts av en maskin som är en kombination av telefon och bandspelare. Viktiga nyheter skickas i sammandrag till varje hem, och envar kan skaffa sig fullständig information om vilket ämne som helst genom att ringa centralkontoret, varvid allt som är tillgängligt skickas på tråd och trycks i hemmet. Samma apparat använder man för att komplettera sidor till hemmets encyklopedi.

Manun tillkännager ibland förordningar eller lämnar upplysningar genom att tala i centraltemplet. Hans ord återges då samtidigt i alla de andra templen.

Djur och växter studeras med eterisk syn, aldrig med vivisektion. I museerna finns avbildningar i naturlig storlek av individer tillhörande alla människoraser som någonsin existerat på jorden. Till varje avbildning eller staty hör en beskrivning med diagram som visar på vilka sätt de högre höljena avviker. Också mycket av framtiden visas, med modeller.

Det finns inga sjukdomar och alltså inga sjukhus, men det finns vissa kirurgmottagningar, som behandlar skador i samband med olycksfall, så sällsynta de likväl är.

Historien skrivs av direkt från klotminnena och illustreras genom precipitation av viktiga scener bevarade i dessa minnen. Det finns en maskin, som i ljud och bild återger varje önskad scen ur det förflutna.

Det finns astronomiska observatorier och även instrument, som anger himlakropparnas ställning i varje givet ögonblick. Mycket astronomiskt vetande har erhållits av devaerna, ehuru detta hålls isär från det som erhållits genom direkt iakttagelse.

Kemin har gjort oerhörda framsteg och innefattar även eter- och elementalmaterien, varmed detta studium övergår till naturväsendenas och devaernas område. Med talismaners hjälp kan varje sensitiv individ gå bortom avbildningarna till själva de föremål som de föreställer.

Föreläsningar har i mycket ersatts med tryckt information. Målarkonsten övas endast som tidsfördriv. Konsten utgör inte någon särskild livsverksamhet, utan hela vardagen genomsyras av konsten, så att de enklaste bruksföremål präglas av skönhet. Det finns inga teatrar, utan skådespelarkonsten betraktas som förlegad och barnslig. Förekommande ringdanser och processioner hör till religionsutövningen mera än till konsten.

Idrott, gymnastik och spel idkas mycket av både män och kvinnor.

Mycket utföres med direkt viljekraft, och naturväsen har en viktig del i samhällets liv. Budskap sänds telepatiskt, huvudsakligen genom barn, som vanligen är mer förfarna i denna konst än de vuxna.

Som tidigare sades, är gemenskapen i stort sett självförsörjande. Den enda import som förekommer är den av äldre handskrifter, böcker och konstföremål. Denna import betalas med pengar, som turister och besökare utifrån medför, då gemenskapen inte använder pengar i den inre ekonomiska verksamheten. Ädelstenar och guld tillverkas på alkemiskt sätt och används till betalning för importerade varor.

Varje individ får fritt välja vilket arbete han vill utföra för samhället. Utbildningen är kostnadsfri, men universitetsutbildning ges endast dem som kan dra nytta av den och behöver den för det arbete de avser utföra.

Eftersom hagalenskap, fåfänga, frosseri med flera undermänniska egenskaper övervunnits av individerna i sjätte rotrasen, tar envar ut enbart vad han behöver av livsmedel, kläder och andra varor. Den vägledande principen är att nyttja tingen snarare än att äga dem. Därför behövs heller inget penningssystem för att reglera tillgång och efterfrågan. Varuutbudet är i alla händelser fullt tillräckligt. All tillverkning sker med fullständigt automatiserade maskiner i behov av ringa övervakning. Den genomsnittliga arbetstiden är tre timmar. Tungt, slitsamt och smutsigt arbete existerar inte, och inget arbete ses som sämre än något annat, blott det gagnar helheten. Gruvdrift förekommer inte, då alla metaller kan tillverkas alkemiskt. Många nya legeringar har uppfunnits.

Energiproblemet är definitivt löst, sedan man lärt sig att utvinna de fysiska atomernas eteriska energi, den kraft som John Worrell Keely kallade dynasfärisk kraft, som finns att tillgå i obegränsad myckenhet för alla överallt i världen och för alla ändamål. Smuts har praktiskt taget eliminerats, så att alla fabriker är lika rena och vackra som privatbostäderna.

Allt jordbruksarbete utförs maskinellt och till stor del automatiskt. Också maskinerna tillverkas av maskiner. I stället för avlopp har varje hus en kemisk konverter, som förvandlar allt avfall till ett grått askliknande pulver. Det finns inget tjänstefolk, eftersom det inte finns något för dem att göra. Människor hjälper varandra vid behov. Detsamma gäller arbetet för det allmänna: behövs av någon orsak en större arbetsinsats än vanligt, till exempel en ökad produktion av klädnader inför en viktig religiös högtid, tillkännages i god tid innan vilket tillkommande behov av arbetskraft som föreligger, varpå frivilliga arbetsinsatser tillgodoser behovet.

Vägarna är knappast gator utan breda gånger genom parkerna. Vägbanan är belagd med vacker, polerad sten. Vägarna spolras med vatten varje morgon så att de hålls fläckfritt rena.

Då det bara finns polerad sten och gräs, går människorna barfota. Vid ingången till varje byggnad finns en grund behållare med rinnande vatten, så att de inträdande kan tvätta och svalka fötterna.

Varje hushåll äger flera små hjulfordon med mycket elastiska däck. De går med hög fart och perfekt jämnt och framdrivs naturligtvis med den universella kraften. Det förekommer mycket litet av tunga transporter. Övriga världen använder mest flygtrafik, men i gemenskapen gör man det i mycket ringa mån, då man anser att man i stället borde färdas i emotionalhöljet. I skolundervisningen ingår också en kurs i projektion av emotionalhöljet.

Sjätte rotrasens individer har eterisk syn och utvecklar efter hand emotional syn (objektiv medvetenhet).

Klimatet är lika idealiskt som samhället, och det förekommer inga verkliga vintrar. Överallt odlas blommor, och hela landet bevattnas, också där det inte är uppodlat. Växter, som behöver tillskott av värme, får detta genom små energistrålar i värmeform.